

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

BARBARIAN'S SEDUCTION

ICE PLANET BARBARIANS

BARBARIN BAŞTAN ÇIKARMASI

Marlene diğer insanlar gibi değil. O gülümserken onlar ağlıyor. Onlar bize korkuyla bakarken, o bana yaklaşan bakışlarıyla beni baştan çıkarıyor.

Böylesine cesur bir dişinin benim gibi bir erkeği neden etkilediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben Sa-khui kabilesinin en çekingeniyim, kendi aileme sahip olmayı hiç beklemeyen bir avcıyım. Ama rezonans seçer ve benim için onu seçti. Ve Marlene beni baştan çıkarmaya oldukça kararlı... Böyle bir kadına kim hayır diyebilir ki?

Bu hikâye Marlene ve Zennek'in uzun zamandır beklenen aşkını anlatıyor. Buz Gezegeni Barbarları serisinin başlangıcına bir 'geri dönüş' olsa da, sırasız okunabilir. Keyfini çıkarın!

BARBARIN BAŞTAN ÇIKARMASI

BUZ GEZEENİ BARBARLARI KİTAP 20 - BİR UZAYLI
ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

WWW.RUBYDIXON.COM

Copyright © 2019 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğrafçı - Sara Eirew Fotoğrafçı Kapak

Tasarımı - Kati Wilde

Düzenleyen - Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Yazarın Notu

Karakter Kadrosu

IPB Okuma

Listesi

Ayrıca Ruby Dixon Daha

Fazlasını mı

İstiyorsunuz?

MARLENE

Güncel Gün

E *annemin* vefatının üzerinden on iki yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, her yerde onun izlerini görüyorum. *Annem* sonsuz beyaz karın içinde, çünkü iyi bir kar yağışını severdi. İçinde Çünkü tıpkı benim kızım ile yaptığım gibi o da kızıyla sabah yürüyüşüne bayılırdı. Ama en çok da *Zalene*'nin bir kaldırım taşından diğerine zıplarken attığı o şapşal kıkırdamalara bayılıyor. Bazen küçük kızımın kalın vücudu ve parlayan kuyruğuyla, sessiz ruh hali ve kolay gülümsemesiyle tamamen *Zennek* olduğunu düşünüyorum... ama sonra en saçma şeylere kıkırdıyor ve bana *annemin* gülmeyi ne kadar sevdiğini hatırlatıyor.

"*Fais attention, ma petite cocotte,*" diye uyarıyorum kızımı, botları kaldırım taşlarında kayarken. Son bir yılda büyümüş olsa da ona hala *cocotte* ve *chouchou* gibi bebekçe şeyler söylüyorum çünkü o her zaman benim küçük bebeğim olacak. Henüz ben ve *Zennek*'im için başka yavru olmadı ama bunu pek umursamıyorum. Küçük ailemi seviyorum. Başka bir rezonans bizi vurduğunda, bu büyük olacak, ama o zamana kadar küçük *Zalene*'me odaklanacağım. Ona *annemle olduğum kadar* yakın olmak istiyorum.

Tabii ki babam hayatımda değildi ve bu yüzden sadece ben ve annem vardık. Küçük Zalene'm için durum böyle değil ve bu yüzden onu Zennet ile paylaşmak zorundayım. Bu gün de o "paylaşılan" günlerden biri olacak. Zalene ve ben sabah yürüyüşüne çıkacağız, o da öğleden sonra babasıyla birlikte tuzakları kontrol etmeye gidecek. Kızımın güçlü, yakışıklı, sessiz babasına çekmesinin bir başka yolu da bu; avlanmayı çok seviyor. Benim midem kaldırmıyor ama Zalene'im kana susamış biri. İlk zıpzıpını daha geçen sezon avladı ve her zaman babasıyla birlikte dvisti avlayacak yaşa ne zaman geleceğini konuşuyor.

Zalene önümden fırlıyor, sonra çocuksu bir kıpırdanışla geri çekiliyor. "Ne düşünüyorsun *anne*?"

Ona gülümsüyorum ve dirtbeak yuvalarına doğru yürürken elimi uzatıyorum. Yakıta ihtiyacımız yok ama toplama sepetim yanımda ve yumurta olup olmadığını kontrol edeceğiz. Bu çoğunlukla sadece bir bahane, böylece gün başlamadan önce birlikte değerli anne-kız zamanımızı geçirebiliriz. "*Büyükanneni* düşünüyordum. Karı çok severdi."

Zalene elimi bırakıp tekrar ileri atılıyor ve köyü çevreleyen yüksek duvarlardan birinin kenarına yığılmış derin bir kar yığınının fark ediyor. Kendini içine atıyor, karlar etrafında uçuşuyor ve sonra sırt üstü düşüp kollarını ve bacaklarını savuruyor. "Seninle gelmeliydi *anne*! Burada çok fazla kar var!"

Kalbim acıyor ama kızımın bitmek bilmeyen enerjisi karşısında gözlerimi devirerek gülümsüyorum. "*Büyükanne* cennette. Sana söylemiştim. O öldü."

"Ama her zaman onun seninle olduğunu söylüyorsun."

"O benimle," diye kabul ediyorum ve göğsüme dokunuyorum. "Kalbimde, ama ruhu beni izliyor, *coco*." Kızımın yanına gidip elini tutuyorum ve yıktığı kar yığınının kalkmasına yardım ediyorum. Çömelip derisindeki karın tozunu alıyorum, her ne kadar nafile bir hareket olsa da. Beş dakika içinde tekrar tamamen örtünmüş olacak. "Her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için bana küçük işaretler gönderiyor."

"Kalpler gibi mi?" Zalene tekrar zıplayarak uzaklaşmadan önce soruyor. "*Evet, kalpler*."

Bu sadece Zennek ve kızımın konuştuğum bir konu çünkü birlikte mahsur kaldığım kadınların çoğu çok pratik insanlar. Dünya'da geride bıraktıkları aileleri var ya da Josie gibi bazılarının hiç ailesi yok. Ama büyürken ailem hep Marlene ve Cecile'di, kızım ve annem ve o kadar yakındık ki kanserden öldüğünde sanki dünyam sona ermiş gibi hissettim. Ölmeden önce *annem bana her zaman beni izleyeceğini söylemişti*. Bana işaretler vereceğini söyledi.

İşte o zaman kalpleri görmeye başladım.

Annem kalpleri, Sevgililer Günü'nü ve aşkı severdi. O bir romantik, hayalperest ve dünya için fazla iyiydi. Vefatından bir gün sonra gökyüzünde kalp şeklinde parlak kırmızı bir balonun süzüldüğünü gördüm. Bu bana onu hatırlattı. Cenazesinde yere düşen yapraklar kalp şeklindeydi. Ondan sonra her yerde kalpler görmeye başladım. Bir ekranda yanıp sönüyorlardı ya da birisi bir makbuza kalp damgası basıyordu. En sevdiğim fırında kalp şeklinde kurabiyeler olurdu. Onları her yerde görüyordum ve bunun *annemin* bana her zaman birlikte olduğumuzu hatırlatması olduğunu biliyordum.

Buraya geldikten sonra bile onları görüyorum. Onları geceleri yıldızlarda ya da çayındaki yaprakların deseninde görüyorum. Onları karda ya da kalp şeklindeki bir bulutta görüyorum. Başka bir gezegende bile *Maman*, Marlene'ini izliyor. Etrafımdaki toprağı tarıyorum, böyle işaretler arıyorum, bugün yine her şeyin yolunda olduğunu bana bildirsin diye. Kalpler rahatlatıcı, artık sarılamadığım sevdiğim birinden gelen sessiz bir merhaba.

"Ew!"

Zalene öğürür gibi bir ses çıkarınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Ne oldu?" Ayağını kaldırıyor ve küçük kürklü çizmesini sallıyor. "Kakaya bastım!"

"Hangi ayak?" Hemen onun yanına giderek soruyorum.

"Kirli olan!" Normalde beni güldürecek dramatik bir bakış atıyor ama sağ ayağı olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. *Annem* her zaman çok batıl inançlıydı ve ben de öyleyim. Hayvan pisliğine basmak iyi şanstır... ama sadece sol ayak için. Sağ ayak için iyi değildir. Gerçi bunu kızıma söylemiyorum, çünkü böyle şeyler onu üzecek kadar genç. "Ondan bir kalp mi yaptın?"

Zalene karda ezilmiş dışkıyı inceliyor. "Hayır. Bu sadece eski bir kakadan oluşan büyük, düz bir daire." Burnunu tutarken çocuksu bir hayranlıkla üzerine eğiliyor. "Sence Chompy'nin miydi? Yoksa Bay Fluffypuff'ın mı? Yakmak için alalım mı?"

"*Mais non*," diyorum hemen, onu acele ettirerek. "Bırak öyle kalsın. İhtiyacımız olduğunda yakıt için yuva alacağız. Bütün kakaları biz toplamıyoruz, *coco*." Ve bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bir şey yok, sadece batıl inançlarım var. Annemin de aynı fikirde olduğuna dair bir işaret arıyorum ama görebildiğim kadarıyla bugün hiç kalp yok. Sadece kar var.

Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Sabah yürüyüşümüzden dönüyoruz ve arkadaşım Zennek kulübemizin önünde dönüşümüzü bekliyor. Zalene'yi kocaman kollarının arasına alıyor ve onun tombul, kısa saç örgülerinden birini düzeltiyor. Selamlamak için hiçbir şey söylemiyor, gülümsemesinin onun yerine konuşmasına izin veriyor. Benim sessiz, yakışıklı dostum. Onun geniş yüzünü görmek bile kalbimdeki huzursuzluğu azaltıyor.

Hiçbir şey için endişelenmiyorum. Bu sadece kızımın sık sık hayvan gübresi olan bir yolda hayvan gübresine basmasıydı. İlerliyorum ve kısa bir süre önce kucağından sürünerek inmiş olmama rağmen, eşimin yanaklarından öpüyorum. Onun kızardığını görmek hoşuma gidiyor ve bunca zaman sonra bile boynuzlarının dibini renklendirmeye devam ediyor, sanki her iki yanağından öpmek skandal ve şehvet dolu bir şeymiş gibi.

Benim için öyle elbette, ama söz konusu o olduğunda her zaman şehvetle doluyorum. "Benim yakışıklı dostum," diye mırıldanıyorum, bir elimi beline götürüp sırtını ve kuyruğunun dibini okşuyorum. "Beni yakında terk edecek misin?"

"Yakında," diye kabul ediyor ve Zalene'yi yere bırakıp işaret ediyor. "İçeri gir ve ağır botlarını giy." Koşarak içeri giriyor ve gözden kaybolduğu anda Zennek beni kendine çekiyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Dışarıda fazla kalmayacağız."

"Kuyruğunun tekrar çekilmesini istiyorsan hayır," diye takılıyorum. Onunla tanıştığım günkü kadar utangaç değil, ama cesur olanın ben olduğum her

zaman açıldı

Bir. Buna aldırmiyorum. Eğlenceli ve ara sıra yaptığı cüretkârlığı çok daha heyecan verici kılıyor. Kucaklamasının tadını çıkarıyorum, burnumu ısırarak kadar eğilmesini ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurmasını seviyorum. Kokumu içine çekiyor ve ben de mutlu bir şekilde onun sıcaklığına gömülüyorum.

"Yukarıda hava sert," diye mırıldanıyor, parmakları çenemde geziniyor. "Daha fazla yakıt ister misin?"

"Bizde bol miktarda var," diyorum ama bu yorumu bana bunun *la saison brutale olduğunu* ve Zalene'nin bu sabah şanssız bir adım attığını hatırlatıyor. Kalın, kürklü tuniğini düzeltiyorum, isteksizce gitmeme izin verirken üzerine titriyorum. "Sıcak kalacak mısın? Güvende olacak mısın? Adımlarına dikkat edecek misin?" Başını sallıyor ve ben devam ediyorum. "Zalene'den ayrılmalı mısın?"

"Sorun değil."

İçimi çekiyorum. Baba-kızının avlanmayı en az Zalene kadar sevdiğini biliyorum. Yakında gerçek bir mızrak taşıyacak kadar büyüyecek ve o zaman gerçekten endişeleneceğim. "Bu sabah kötü bir alamet gördüm. Kendinize dikkat edin."

"Annen mi?" diye soruyor. Onun "ruhunun" yakınlarda olduğuna dair küçük işaretler aradığımı biliyor. Başımı sallayıp ona endişeli bir bakış attığımda, eğilip tekrar yüzüme sokuluyor. "Çok dikkatli olacağım."

"Zalene'i yakından izle," diyorum.

Başını sallıyor ve ardından kızımız çocuksu bir neşeyle belimize sarılıyor. "Gitmeye hazır mıyız, baba?"

"Hazır," diyor ve sırt çantasından minik kemik mızrağını çıkarıyor. Ona kendi teçhizatının minyatür kopyalarını yapmış ve bu kadar yakın olmalarına bayılıyorum. Gülümseyip el sallarken kalbim göğsümde sıkışıyor, el ele, mızraklar hazır, makaraya doğru gidişlerini izliyorum.

Bu günler iyi, kendime hatırlatıyorum. Onlar için bağ kurma zamanı. Eğer babam ben üç yaşındayken annemi terk etmemiş olsaydı, ben de aynı şeyi istemez miydim?

Sadece endişelenmek için endişeleniyorum. Annemden küçük bir işaret gelmesini umarak etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey yok. İçeride bile, atılmış çamaşırları ve battaniyeleri tarıyorum, bir sembol umuduyla

ama kırıksıklıklardan başka bir şey göremiyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde her şeyi düzeltiyorum ve sonra gün bana kaldığından Zennek'in *mère et père*'sini ziyarete gidiyorum.

Kemli ve Borran, onlar için yaptığım kemik çanları sallarken uyanıyorlar. "*Coucou*," diye sesleniyorum selamlamak için, sonra paravanın hareket etmesini ve içeri davet edilmemi bekliyorum.

"Girin," diye sesleniyor Borran ve ben de içeri giriyorum, içeriye fazla soğuk hava girmeden perdeyi yerine takıyorum. Yaşlı Vadren'in kürklerinden çıktığını görmek beni pek şaşırtmadı. Bu zaman zaman olur - Vadren'in kendi yavrusu ya da eşi yok ve Kemli ile Borran'ın çocuklarının hepsi çiftleşti ve aile sahibi oldu. En küçükleri Farli yakın zamanda çiftleşti ve Buzevi sahilinde, bu yüzden Kemli ve Borran kendilerini çok fazla kulübe ve bakacak yeterli kafa ile bulamadılar. İlk başta Vadren'in sadece vücut ısısı ve arkadaşlık için onlara katıldığını düşündüm ama Zennek kızardı ve Vadren ve Kemli'nin Borran'la rezonansa girmeden önce zevk arkadaşı olduklarını itiraf etti ve belki de üçü de yine zevk arkadaşıdır.

La. Yargılayamam. Onlar yetişkin. Mutlular ve ben de onlar adına mutluyum. Parlak bir gülümsemeyle içeri girip Vadren'inki de dahil olmak üzere yanaklarını öptükten sonra mutfığa doğru ilerliyorum. "Hepinize çay yapayım mı? *Petit- déjeuner*?"

Kemli, "Kızım, bırak ben yapayım," diyor ama o tekrar oturana kadar ona sertçe gıdıklıyorum. Yaşlılar ve bu acımasız mevsimde kemiklerinin acıdığını biliyorum, bu yüzden gelip yardım etmek hoşuma gidiyor.

"Üçünüz de yorganın altına girin," diyorum ve Kemli'nin taş tezgahından bir kemik kap alıp onlara doğru sallıyorum. "Ortam ısındığında ve karnınız doyduğunda dışarı çıkabilirsiniz."

Otoriterliğime kıkırdıyorlar ama hoşlarına gittiğini biliyorum. Onlara Zalene'den, bu sabahki yürüyüşümüzden ve Zennek'in neler yaptığından bahsederken bir yandan da sabah yahnisi yapıp bir kese çay demliyorum. Farli evde yaşarken onlara bakıyordu ama şimdi Icehome'a gittiği için Tiffany, Stacy ve ben onlara bakıyoruz ve yakıt sepetleri her zaman dolup taşıyor ve ısınacak yemek artıkları var. Kemli yemek yapmayı ve insanların üzerine titremeyi seviyor ama aynı zamanda

Eskisinden daha çabuk yorulduklar, bu yüzden devreye girmekte sakınca görmüyorum. Zennek ve ben belki de onlarla diğ rlerinden daha fazla ilgileniyoruz ama ilgilenmemiz gereken sadece Zalene var. Tiffany'nin Lukti'si var ama o da köydeki tüm bitkilerle ve diğ r çeşitli projelerle ilgileniyor, Stacy ise bir yandan küçük oğullarıyla uğraırken bir yandan da merkezi ateşte yemek pişiriyor. Benim için sorun değil. Zennek'in ailesi var ve bir bakıma onlar benim de ailem. Yemek pişiriyorum, temizlik yapıyorum ve soğuğ  uzak tutmak için onlara kıyafet dikiyorum.

Güveç için doğramak üzere patateslerini ıkardığımnda kalbim k t küt atıyor. Kemli onları sığ bir sepette saklıyor ve Stacy'nin bana  ğrettiğ  bir numarayla daha kolay doğranabilmeleri için kabukları hafifçe kızartılmış. Ama diziliş ve diziliş şekilleri, tıpkı ters çevrilmiş ekmek somunlarına benziyor. Aceleyle onları ters çevirip ha ıkırıyorum ve annemin her zaman yaptığı gibi azizlere hızlıca bir dua mırıldanıyorum. Sırt  st  duran somunlar kötü şans getirir.

Bunlar somun değil ama... bu ikinci kötü işaret. Endişelerim artıyor.

"Dün gece Zalene coo-kees yaptım," diyor Kemli, arkamdan yaklaşarak. Kürklere bürünmüş ve sepetlerinden birkaçını karıştırdıktan sonra birini muzaffer bir edayla önüme bırakıyor. "En sevdiğ ."

Kemli'ye dalgınca gülümsüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Zalene gerçekten de *büyük anne Kemli'nin* kurabiyelerine bayılıyor, özellikle de Zalene hariç herkes için şaşırtıcı derecede berbat olan ot ve hraku karışımına. Tombul kızımın muhtemelen daha fazla kurabiyeye ihtiyaı yok, ama o aktif ve sağlıklı, bu yüzden Kemli onu bir domuz yavrusu gibi doldursa bile istediğ  kadar yemesine izin veriyorum. "Bize karşı çok iyisin," diyorum Kemli'ye, patates olmayanlara bakmamaya kararlı bir şekilde.

şimdi sadece kendimi endişelendiriyorum.

  ihtiyaşlarla birlikte kahvaltı ediyor ve anlattıkları hik yeleri dinliyorum. Arkadaşımı, Zennek'in her zaman nasıl utangaç olduğunu, Salukh ve Pashov'la kızgın kar kedileri gibi nasıl kavga ettiklerini ve gençken yaptıkları eşek şakalarını dinlemeyi seviyorum. Yaşlıların her zaman düzinelerce hik yesi vardır ve normalde onlarla oturup sabahı elimde dikişle dinlenerek geçirmekten keyif alırım ama bugün yerimde duramıyorum. Bulaşıkları temizledikten ve kalan yahniyi ağır kapaklı bir kaseye koyduktan sonra arkamdaki karın içine yerleştiriyorum.

kulübeyi soğuk tutmak için kürklerimi geri atıyorum. "Ariana'ya bugün onunla dikiş dikeceğime söz verdim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Borran ayağa kalkıyor ve neredeyse kemiklerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Zennek'in yaşlandığında nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi görünüyor; koyu renk saçları gümüş renginde ve yüzü çizgilerle kaplı. Vücudu dostumunki gibi güçlü ve kalın ama zamanın yıpratıcılığını gösteriyor. "Senin için sakladığım fazladan derilerim var kızım. Belki Zalene için güzel bir tunik yaparlar?"

Zalene'de zaten bir düzine tunik var -hem benim hem de Kemli'nin çabalarıyla- ama ben güzel bir şeyler yapacağıma söz vererek deriyi alıyorum. Kollarımda kurabiyeler ve deri rulosuyla oradan aceleyle çıkıp Ariana'nın benimkinin yanındaki kulübesine gidiyorum. Burada birlikte olduğum tüm kadınlar arasında Ariana benim en yakın arkadaşım. Sanırım diğerlerine göre daha az sosyaliz, bu yüzden birbirimize daha fazla yaslanıyoruz. O anksiyetesiyle mücadele ediyor ve ben de nadiren herhangi bir şey için endişeleniyorum, bu yüzden birbirimiz için iyi bir dengeyiz. Ancak bugün endişe dolu olan benim ve arkadaşım ile konuşmak istiyorum. Belki de korkularımı yüksek sesle dile getirmek onları yok eder.

Ariana'nın kulübesini tırmalıyorum ve deriyi göğsüme yakın tutarak arkadaşımı bekliyorum. Yumuşak kahkahası havada süzülüyor, ardından bir bebeğin gurultusu geliyor. Bir an sonra Zolaya girişe geliyor, uzun saçları yeni örülmüş. Bana başıyla selam verip içeri girmeme izin veriyor ve içeri girdiğimde Ariana'yı sandalyesinde, yeni doğmuş bebeğini göğsünde emzirirken görüyorum. Zoari emerken minik kuyruğunun titreyişini izliyor ve kıskançlıktan küçük bir bıçak saplandığını hissediyorum. Sadece küçük bir *bebeği önemsemiyorum* ama bazen küçük bir *çocuk* gördüğümde onun tatlı yüzünü ve emzirirken dönen minik kuyruğunu özlüyorum.

Analay zeminin ortasında oyulmuş oyuncaklarla oynuyor ve Zolaya onun yanına gidip oyuncakları bir sepete koymasına yardım ediyor. "Gel oğlum. Annen Mar- lenn ile dikiş dikerken tuzakları kontrol etmeme yardım etmek ister misin?"

"Hayır," diyor Analay parlak bir sesle. "Tuzaklarda hiçbir şey yok."

Zolaya duraklar ve dudaklarını büzen eşine bakar. Bir süre sonra Zolaya tekrar konuşur. "Eğer tuzaklarda bir şey yoksa, annenin çayı için ot toplayacağız."

"Tamam." Analay ayağa kalkar ve yatağına doğru ilerleyerek giysi sepetinden kürklerini çıkarır. Giyinmeye başlar ve Ariana göğsündeki bebeğe bakarken Zolaya onun yanına gider.

Dikiş sepetimin yanındaki köşede duran katlanır taburemi çekerek içeri giriyorum. Hamileliği (ve yeni *bebeği*) onu yavaşlattığından, benimkine kadar fazladan adım atmasına gerek kalmasın diye onun kulübesinde dikiş dikiyoruz. "Sana bir şey getireyim mi? Yemek? Çay? Kurabiye?"

Analay "kurabiye" deyince parlıyor ama tadını gösterdiğimde burnunu kırıştırıyor. Yine de o bir kit ve bir tane alıyor, kederli bir ifadeyle kemiriyor. Ariana bir kahkahayı bastırıyor, Zolaya oğullarının fırtınalı gün için yeterince kat giyinmesine yardım ederken gözleri sempati dolu. Hazır olduklarında ikisi de Ariana'ya veda öpücüğü veriyor ve Ariana'nın uzanıp Zolaya'nın saç örgüsüne dokunuşunu, gözlerindeki yumuşak gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Sonra onlar gidiyor ve sadece ben, Ariana, yeni bebek Zoari ve bir sepet dolusu korkunç otlu-tatlı kurabiye kalıyor. Dağınık deri parçalarını çıkarırken bile bir tanesini dalgınca yiyorum. Farli için uygun bir tunik üzerinde çalışıyordum ama yakın zamanda eve döneceğine dair hiçbir işaret göstermediği için onu bir kenara bırakıp yeni bir şey üzerinde çalışacağım. "Borran bana yeni deri verdi," diyorum Ariana'ya. "Zoari için bir çuval elbise yapacağım."

"Tamam mı?" Gülümsüyor ama gözlerinde bir soru var.

"*Oui.*" Dikiş sepetimi karıştırıyorum ve sonra hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "İp yok. Neden ihtiyacım olduğunda hiç ip olmuyor? *Alors.*" Bir an için kollarımdaki deri parçalarına bakıp dudaklarımı büzüyorum ve sonra hepsini sepete atıyorum.

Ariana Zoari'nin küçük mavi ağzıyla derisi arasına bir parmağını sokarak emişi kesiyor ve sonra bebeği omzuna kaldırarak küçük sırtını okşuyor. Zoari'nin küçük omurgası boyunca sa-khui koruyucu kaplamasının yumuşak izlerinin olduğunu görebiliyorum.

Benim Zalene'imde de var ve bir an için şiddetli bir özlem ve endişeyle sarsıldım.

"İyi misin?" Ariana'nın sesi nazikti. "Bugün kendinde değil gibisin."

Parmaklarımı bacağıma vuruyorum, garip bir şekilde huzursuz hissediyorum. İhtiyacım olan deri bende var. Ariana'nın fazladan ipi olduğundan eminim ve iğneleri kemer kesemde saklıyorum, ama nedense hurda sepetini elime alıp onları çıkarmaya başlıyorum, kucağımda düzleştiriyorum ve düzeltiyorum. Ne yaptığımı anlamam bir dakika sürüyor; kalp arıyorum. Annemin ruhundan her şeyin hala yolunda olduğuna ve benim sadece hayal gördüğümüne dair bir işaret arıyorum. Ama onlar sadece şekiller ve hiçbirini beni çağırıyor. Yukarı bakıyorum ve Ariana hala beni izliyor, kaşları endişeyle örülmüş.

"*Je suis inquiète*," diyorum ona ve bana boş boş bakmaya devam edince Fransızcaya kaymış olduğumu fark ediyorum. "Endişeleniyorum."

Zoari'nin sırtını küçük daireler çizerek ovalarken bana rahat, alaycı bir gülümseme veriyor. "Sen mi? Sen Marlene'sin. Hiç endişelenmiyorsun." Eğlenerek yaptığı bu övünme beni kendime rağmen gülümsetiyor ve devam ediyor. "Bu tuhaf dünyaya bırakıldığımız gün bile hiç endişelenmedin. Biz haftalarca ölüm perileri gibi çılglık atıp ağladık ama sen sadece gülümsedin ve sanki bu sadece başka bir günmüş gibi davrandın."

O günü, Zennek'imın yüzünü ilk kez gördüğümü düşünüyorum ve dudaklarıma hülyalı bir gülümseme dokunuyor. "*C'était une bonne journée*."

Homurdanıyor. "Senin için belki. Haftalardır endişem tavan yapmıştı." Bebek geçiriyor ve küçük kuyruğu memnuniyetle sallanıyor. Ariana onu kundaklıyor ve sonra yavaşça kollarında sallayarak uykulu gözlerle bakan kızını uyuması için ikna ediyor. Tekrar konuştuğunda, bebeği uyandırmamak için sesi daha yumuşaktır. "Ben ciddiym. Seni rahatsız eden ne? Bana anlatabilirsin. Arkadaşın olarak, aklında bir şeyler olduğunu biliyorum. Zalene mi?"

"Hayır. Benim küçük *cocotte'um* her zamanki gibi mutlu." Kucağımdaki deri parçasını düzelterek bir dakika düşünüyorum ve sonra iç çekiyorum. Şimdi endişelerimden bir başkasına bahsetmek zorundayım ve bu bana aptalca geliyor. "Bugün kötü alametler görüyorum."

"Kötü kehanetler mi?"

"*Evet*. Bu sabah dışarıdayken Zalene sağ ayağıyla hayvan gübresine bastı ve sonra ekmek gördüğümü sandım - ama ekmek değil tabii ki, burada ekmek yok - ters dönmüş." Başımı iki yana sallıyorum. "Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum."

"Sana deli olduğunu söylemeyeceğim. Burada ben varım." Gülümsemesi nazik. Ne düşündüğünü biliyorum - kabiledaki herkes gibi Ariana da en çok uyum sağlamakta zorlanıyor. Kafasının içinde büyük bir endişe yaşıyor ve khui'si kötü düşünceleri yenemediği için sık sık şifacıya gidiyor. Her zaman kabiledaki diğer kadınların ondan hoşlanmadığından endişeleniyor ki bu doğru değil. Ama aptalca endişelerini anlayacak biri varsa, o da kendisidir.

"Yüksek sesle söylediğimde aptalca geliyor ama *annem* her zaman kehanetlere dikkat ederdi."

Kucağındaki bebeği inceliyor ve Zalene'nin küçük ağzı sanki hâlâ emziriyormuş gibi neredeyse uykulu bir halde çalışıyor. "Söylemeliydin ve biz de Analay'a sorabilirdik." Ariana bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Sonra tekrar, belki de değil. O da küçük olduğu için bir şeyler uyduruyor. Dünkü gibi mi? Bana gayet ciddi bir şekilde, pis arıların bize nasıl daha iyi yumurta vereceklerini öğrenmek için okula gittiklerini söyledi. Bir gün önce de o kadar çok kar yağacak ki battaniye gibi olacak demişti." Eliyle havayı işaret ediyor. "Kar yok."

Mmm. Haklı. Hava o kadar soğuk ki nefes almakta zorlanıyorum ama kar yok ve birkaç gündür de yağmıyor. "Alametler beni *annemden* bir şey görmediğim kadar rahatsız etmiyor. Her zaman bana işaretler gönderirdi ama bugün bakıyorum, bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum." Endişeyle dudağını çiğniyorum.

"Normalde size her gün işaret gönderir mi?" "Her gün değil, hayır."

"Ama bugün onlara ihtiyacın var ve onları göremiyorsun," diye doğru tahmin ediyor Ariana ve ben de başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

Sepetten bir deri parçası daha alıp kucağımda büyüyen yığına ekliyorum. Ellerimi meşgul etmem gerekiyor yoksa 50'lerin film kahramanları gibi sıkacağım. "Sence çok mu endişeleniyorum?"

"Bu mümkün mü?" Ayağa kalktı ve yatağının yanındaki kürk sepetine doğru ilerlerken uyuyan bebeği dikkatle kucakladı. Zoari yerleşip uyuduğunda bana doğru geri dönüyor ve tekrar oturuyor, uzun süredir soğuk olan bir fincan çayı alıp hepsini yutuyor. Yeni bir fincana daldırıp

Sonra da arkasına yaslanarak beni inceliyor. "Sence beynin seni endişelendirecek şeylerle besliyor olabilir mi? Demek istediğim, her acımasız mevsimde stres yaşıyorum. Hava sizi gerçekten mahvedebilir ve yiyecek stoklarının her zaman olduğu gibi yaklaşık iki ay içinde azalacağını biliyorum, ancak bunu her acımasız mevsimden geçiyoruz ve kendime her zaman diğer taraftan çıktığımızı hatırlatıyorum. Sizce de öyle olabilir mi?"

"*Je ne sais pas.*" Omuz silkiyorum. "Belki de kara kara düşünüyordum ya da regl dönemim başlamak üzeredir."

"Yoksa... rezonansa mı gireceksin?" Gözleri kocaman açıldı. "Şu anda pek çok insan ikinci rezonansını yaşıyor ve belki de sıra sende."

Buna kıkırdıyorum. "Hadi ama, Zennek'le rezonansa girdiğimde nasıl davrandığımı ikimiz de biliyoruz. Endişe dolu değildim."

Bana muzip bir gülümsemeyle sırtıyor. "Hayır. Onu çok aç bir örümcek gibi izlediğini ve ağna yaklaşan gelmiş geçmiş en şişman sinek olduğunu hatırlıyorum."

Gülüyorum, zevk dolu. Ben böyle bir avcı mıyım? Sadece utangaç, yakışıklı Zennek'im söz konusu olduğunda. İçimdeki vahşi dişi kaplanı ortaya çıkarıyor. Memnuniyetle, yakışıklı dostumu ve o gün nasıl görüldüğünü düşünüyorum, uzun saçları sıkı, sert bir örgüyle geriye çekilmişti... hemen gevşetmişim.

Sanırım bu gece onun için örgüsünü gevşeteceğim ve belki de bir kez daha dişi kaplan ve av olacağız. Boğucu bir gülümseme ağzımı kısıyor ve arkadaşşıma bakıyorum. "Belki de olmayan yerde endişe görüyorum." Onunla bu konuyu konuşmak bile beni daha iyi hissettiriyor.

"Yardıma olacaksa, Analay sizi gördüğünde bir şeyler söylediler. Henüz kibarca bir şeylere dikkat çekmeyi öğrenemedi. Josie'ye onu hep şişman gördüğünü söyledi. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum ama Josie sadece güldü." Başını sallıyor, yüzünde bıkkın bir ifade var. "Ama biliyorsun ki 'bildiği' için kötü bir şey görseydi konuşurdu."

Hmm, iyi bir noktaya değindi. "*Bon.* O zaman bunu bir kenara koyacağım, tıpkı kötü deri gibi." Ona göz kırpmıyorum ve bir avuç artığı sepete geri atıyorum. "Şimdi senin güzel *kokotuna* bir çuval elbise yapayım mı? Bu yeni deri çok yumuşak." Ve görmesi için açıyorum.

SAATLER SONRA Zoari bir kez daha beslenmek için uyanıyor ve ben dikiş dikmeye devam ederken Ari onunla ilgileniyor. Bebek nihayet bir kez daha uyumak için yattığında, Ariana esnemeye başlıyor ve ben de diktiğim basit çuval elbisenin yumuşak kollarının dikişlerini bitiriyorum. Ariana ve ben zamanımızı konuşarak ve dikiş dikerek, evli arkadaşların yaptığı gibi eşlerin ve takımların hikayelerini karşılaştırarak geçirdik. Zihnim artık sıkıntıyla dolu değil ve bunun yerine benim de uykumun geldiğini fark ediyorum.

"Sanırım Zoari uyurken ben de biraz kestirebilirim," diyor Ariana dikiş işlerini bir kenara bırakırken. "Zoari, Analay kadar mızmız değil ama bu yine de gece boyunca uyuduğu anlamına gelmiyor."

"*Bien sûr*. Ben de bir tane alabilirim." Bir esnemeye daha karşı koyuyorum. Ariana'nın yeni bir bebeği olduğu ve Gail Icehome'a gittiği için kitlerin "okulu" geçici olarak askıya alındı, bu da kendime pek fazla öğleden sonra ayıramadığım anlamına geliyor. Bu bir ziyafet olacak ve yakışıklı Zennek ile tatlı Zalene eve dönene kadar uzanıp dinlenebileceğim. Dikişlerimi toparlıyorum, Ariana'yla birlikte ocağı düzeltiyorum ve çıkarken yanaklarından öpüyorum. "*À plus*."

Kendi kulübeme kısa bir yürüyüşle dönüyorum ve içerisi serin, çünkü diğerlerini ziyaret ettiğim için ateşin kömürleşmesine izin verdim. Ateşi körüklüyorum, yavaş yanan dvisti gübresinden bir parça ekliyorum ve sonra yatağıma geçip ısınmak için kalın kürklerin altına giriyorum. Gözlerimi kapatıp öğleden sonranın sessizliğinin ve huzurunun tadını çıkarıyorum.

Annem güzel, tembel bir gün derdi. Ev işleri birkaç saat bekleyebilir ve ben de kendime keyifli bir şekerleme ısmarlayabilirim. Gözlerimi kapatıp yatağıma uzanıyorum ve uykuya dalmayı bekliyorum.

Ama uyanmıyorum. Onun yerine uyanıp tavana bakıyorum. Kulübemden dumanların çıkmasını sağlayan duman deliğine bakıyorum. Dikkatlice bir araya getirilmiş su geçirmez derilerden yapılmış çadır çatıya bakıyorum. İlk geldiğim günden çok farklı.

Çok farklı.

Ve o günü düşünmeden edemiyorum. Ya
da Zennek'i.

MARLENE

Sekiz Yıl Önce

Tepemdeki sert metal tavana bakıyorum. Burası yabancı ve o kadar soğuk ki nefesim ciğerlerimde donacakmış gibi hissediyorum. Fort Lauderdale değil o zaman. Yeni bir yerdeyim, garip bir yerde. Etrafımda kadınlar ağlayıp hıçkırıyor ve birileri ne kadar üşüdükleri hakkında feryat ediyor. Ne kadar korktuklarını.

Sanırım ben de korkardım ama başımı kaldırdığımda metal tavana bakıyorum. Sanki korkunç bir travma geçirmiş gibi her yerinde yanık izleri var ve bir yanık izinin kalbe benzediğini fark etmeden edemiyorum.

Her zaman kalplerle.

Seni görüyorum, *anne. Je me souviens.*

Bu yasaklayıcı, soğuk yerde olmama rağmen güvendedim. Korkacak bir şeyim olmadığına dair bana güvence veriyor ve ayağa kalkarken sakınım. Yapmamız gereken

Biz insanlar uyuyor olmalıyız, çünkü yarın karlara ve *barbarların* evine doğru yola çıkacağız. Yanımdaki bir grup kadına bakıyorum. Birçoğu ağlıyor. Biri korkudan titriyor. Birçoğu hasta ve zayıf; bacağı ağır bir şekilde atellenmiş ve yüzünde acı dolu bir ifade olan kırılgan bir kızı görünce sempatiyle irkiliyorum. Bazıları yaralı ve açlıktan ölüyor, bir kızın ayak parmaklarında donma var. Benim böyle bir sorunum yok. Georgie bana derin bir uykuda olduğumu söyledi. Bir durağanlık. Kızların yarısı durağanlıktaydı, diğer yarısı ise o kadar şanslı değildi. Georgie yardım bulmaya çalışırken onlar uzay gemisinin kırık dökük kalıntıları arasında donmuş ve açlıktan ölmüşlerdi.

Görünüşe göre yardım bulmuş.

Bakışlarım diğer insan kadınlardan mavi tenli yabancılara kayıyor. Utanmadan bizi izliyorlar, yüz ifadeleri büyülenmiş gibi. Neredeyse daha önce hiç dişi görmediklerini düşüneceksiniz, *là*. Georgie grubumuzdan kalkıp liderleri olduğunu düşündüğüm kişiye yaklaşıyor ve adam onu sahiplenerek izlerken bir öpücük paylaşıyorlar. Görünüşe göre Georgie bir arkadaştan daha fazlasını bulmuş. Gördüğüm en *küçük dost* bu. Belki de kendime bir tane bulmalıyım.

Böyle bir düşünceyi oyun haline getiriyorum, sanki kendi kişisel zevkim için birini seçiyormuşum gibi uzaylıları inceliyorum. Ne de olsa etrafımda hiçkırıklar ve sefalet varken uyuyamıyorum. Televizyon ya da kitap yok, *annemin* şu anda bile beni izlediğini söyleyen tavana çizilmiş kalp dışında yapacak ya da bakacak hiçbir şey yok.

Ben de yan döndüm, dirseğimi dayadım ve uzaylıları inceledim.

Mavi tenleri var, bu *inanılmaz*. Bazıları diğerlerinden daha koyu mavi ve Georgie mavi adamın kolunu okşadığında, acaba dokunulduğunda yumuşak mı diye merak ediyorum. İlginç. Birçoğu gömleksiz ve üzerlerinde ÇOK ilginç bir anatomiye ortaya çıkaran peştamallardan başka bir şey yok. Ah, *Maman*, mahsur kalmak için ne güzel bir yer! Buradaki her erkek iri bir boğa gibi yapılysa, gerçekten çok mutlu bir Marlene olacağım. Biri diğerine fısıldamak için arkasını dönüyor ve bir kedininkine çok benzeyen kuyruğunun titrediğini fark ediyorum. Büyüleyici. Birine dokunmak istiyorum. Acaba bu kabalık sayılır mı? Sormam gerekecek.

Sahip oldukları büyük, kavisli boynuzları inceliyorum. Bazıları kıvrımlı ve kalın, bazıları zarif, bazıları da başı okşar gibi alnına yakın kıvrılıyor.

Hepsinin büyük, iri yüz hatları, sert kaşları ve parlak, parlayan mavi gözleri var. Ben izlerken, birbirleriyle fısıldaşan ikisi bana bakıyor. Soluk beyaz tenim ve siyah, buruşuk saçlarımla onlara nasıl görünüyor olmalıyım. Sıska kollar ve kısa bir vücut. Hepsi de uzun boylu, kalın, üç parmaklı ayakları ve geniş omuzları var.

Beni dikizlerken yakalayana göz kırpıyorum. Burun delikleri şişiyor ve hoşnutsuz görünerek bakışlarını kaçırıyor. İçimden kıkırdıyorum. O zaman bu arkadaş değil. Eh. Benim zevkime göre çok uzun boylu, ağzı hoş olmayan çizgilerle aşağı dönük. Uzaylıları incelemeye devam ediyorum ve bakışlarım, hüngür hüngür ağlayan, dehşete düşmüş kadınlardan oluşan gruba doğru bir yığın rulo kürk taşıyan birine kilitleniyor. Onu ilgiyle izliyorum ve bana baktığında, bunu da test ederek göz kırpıyorum.

Neredeyse ayaklarının üzerinde tökezliyor, sendeliyor. Doğrulduğunda boynuzlarının diplerinin derin, kadifemsi bir maviye çaldığını fark ediyorum.

Oh şimdi, bu ilginç.

Battaniyemi göğsüme bastırarak doğruluyorum ve dikkatini çekmek için parmaklarımı ona doğru şaklatıyorum. "*Coucou, mon ami!*"

İri yarı dev adam etrafına bir göz gezdiriyor, sonra sanki başka biriyle konuştuğumu görmeyi beklermiş gibi dikkatle omzunun üzerinden bakıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. "Seninle konuşuyorum, mavi dostum. *Viens ici.*" Öne gelmesi için elimle bir işaret yapıyorum.

Tekrar etrafına bakınıyor ve sonra gruba sadece utangaç olarak tanımlanabilecek bir bakış atıyor. Bana doğru geliyor ve sessizce katlanmış bir kürkünü uzatıyor.

Yanımdaki soğuk, metal zemine vurarak oturmasını ve bana eşlik etmesini işaret ediyorum. Ve gülümsüyorum, çünkü hangi erkek kendisine gülümseyen çıplak bir kadına karşı koyabilir ki? Elbette onu becermeyeceğim. Sadece biraz eğleniyorum.

Görünüşe göre bu, kendisine gülümseyen çıplak bir kadına karşı koyabiliyor. Battaniyeyi önüme bırakıyor, utangaç bir bakış daha atıyor ve sonra aceleyle uzaklaşıyor. Kıkırdıyorum, battaniyeyi alıyorum ve gidişini izlerken yanağımın altında yastık olarak kullanıyorum. Utangaç olanın görünüşünü sevdiğime karar veriyorum. O kadar da

Diğerleri gibi uzun boylu ama geniş, kolları güçle damarlanmış büyük mavi kas kütleleri. Sırtı kalın ve geniş ve dar kalçalarına doğru inceliyor, küçük bir peştemal onlara yapışıyor. O arka tarafı hayranlıkla izliyorum.

Oh, evet. Kendime bir uzaylı seçecek olsaydım, şu utangaç olanı seçerdim. Onu kaç şekilde kızartabileceğimi görmek eğlenceli olurdu. Normalde evdeyken bu *kadar...* aç bir kadın değilim, ama evdeki erkekler böyle mi görünüyor? Asla benzemezler. Her biri kas ve güvenle dalgalanıyor. Uzun boylu, güçlü ve mükemmeller. Utangaç olana tekrar bakıyorum, sırtından aşağı inen örgünün inanılmaz sıkı örgüsüne dikkat ediyorum. Saçlarının yumuşak olup olmadığını ya da hiç gevşetip gevşetmediğini merak ediyorum.

Bana bir bakış atıyor ve sonra hızla tekrar başka tarafa bakıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Battaniyelere sarılmış, hıçkırarak ağlayan bir kız yanıma çöküyor. Yüzü sefaletin resmiydi. Ona yer açmak için otomatik olarak doğruluyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. Ben saçlarını okşarken o da koluma eğilip ağlıyor. "Neden çıldırmıyorsun?" diye soruyor bana. "Korkmuyor musun?"

Öyle miyim? Odanın etrafına bakıyorum, bugün yüzüncü kezmiş gibi gelen bir durum değerlendirmesi yapıyorum. Uzaylılar -barbarlar- uzak tarafta toplanmış, fısıldaşıp konuşuyorlar. İki tanesi kirli, soğuk metal evimizin girişini koruyor ve ellerinde kaba görünümlü mızraklar var. Bir tarafta, Georgie - kabarık bukledi ve otoriter ifadeli Amerikalı

-Uzaylısının yanına kıvrılıyor. Kız ona doğru gevşerken onu nasıl izlediğini görüyorum. Ona benim tereyağıyla kaplanmış taze pişmiş bir kruvasana baktığım gibi bakıyor. Büyük bir elinin Georgie'nin saçlarına hafifçe dokunuşunu izliyorum ve yüzündeki ifade sevinçten saygılı.

Bu uzaylılardan korkmuyorum, hayır. Bir sebepten dolayı buradayız. O nedenin ne olduğunu bilmiyorum ama korkmuyorum. Yol arkadaşımın omzunu okşuyorum ve zemini kaplayan çamurlu bot izleri arasında uzun bir kalp şekline benzeyen bir iz olduğunu fark ediyorum. Bu bana doğru düşünmem gerektiği konusunda güven veriyor. "Paniğe kapılmak için bir neden yok, *dostum*. Emin ellerdeyiz."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ama ne dediklerini duydun mu? Eve dönüş yok! Burada sıkışıp kaldık! Ve bu gezegende kar ve buzdan başka bir şey yok."

Annem karı hep sevmiştir. Ve yeni bir macerayı. Her hafta sonu yeni şehirleri ziyaret etmek için metroya binmedik mi? *Maman* keşfetmeyi sevdiği için tüm Avrupa'yı gezmedik mi? Ben de buraya geldiğimde bunu yapıyordum, Amerika'da maceraya atılıyordum. Belki de bu yüzden bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyor - bu sadece başka bir macera. Yerdeki kalbe gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Bu bizim için sadece yeni bir macera."

"Macara istemiyorum," diye feryat ediyor. "Eve gitmek istiyorum!"

İ ekiyorum. Bu macerayı ben de seçmedim ama bu kötü bir macera olacağı anlamına gelmiyor. Bu büyük bir değişim ve çok fazla düşünürsem korkutucu olur... bu yüzden dşnmeyeceğim. "Uyuyalım mı? Sabah *her* şey daha az korkutucu görünecektir."

ZENNEK

I Şefim bize "hoo-man" dişilerini yakalamasına yardım edeceğimizi söylediğinde ne bekliyordum bilmiyorum.

Avlarından sırtında garip bir yaratıkla dönüyordu.

onun eşi olduğunu iddia etti ve kimse buna inanamadı. Ama henüz khui'si olmamasına rağmen onunla rezonansa giriyordu, yani açıkça doğruydu. Dişileri kurtarmak için yola koyulduk ve görevimizin bu olduğunu bilmeme rağmen, bu k a d a r çok dişiyi görmek... bunaltıcıydı.

Şimdi bile, ağlayan yaratıklara rulo haline getirilmiş kürkleri dağıtırken dilim düğümlenmiş gibi hissediyorum. Hepsi üzgün ve titriyor gibi görünüyor ve yakınlarda Aehako ateşin önünde sıcak çay yapıyor ve hoo-man'leri sakinleştirmek için sıcak fincanlar dağıtıyor. Kokusundan sakinleştirici bir bitki eklediğini anlayabiliyorum ama henüz işe yarıyor gibi görünmüyor.

Dişilerden sadece ikisi durumlarından paniğe kapılmıyor: Vektal'in eşi Shorshie ve beni izleyen aç gözlü diş. Diz çöküp botumun bağcıklarını düzeltiyormuş gibi yapıyorum ve bunu yaparken ona bir bakış atıyorum. Hâlâ beni izliyor, tuhaf, karanlık gözleri hevesli. Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarını bana doğru büzüyor ve sonra kendi kendine kıkırdıyor. Bu hareketin ne olduğunu bilmiyorum ama... onun tuhaf pembe dudaklarını izlemek

sikim kıpırdıyor. Telaşla ayağa kalkıyorum ve kardeşlerimin duvara yaslanıp alçak sesle konuştukları mağaranın arka tarafına doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken Pashov ve Salukh bana bakıyor, kuyruğum titriyor.

Pashov bana sırtarak, "Bu seni sarsıyor," diyor ve çenesini aç gözlü dişiye doğru itiyor. "Alnın, siki yeni kalkmış genç bir avcı gibi kızarmış."

Onu sinirli bir şekilde itiyorum ama sözleri yüzümün daha da ısınmasına neden oluyor. Salukh'a bakıyorum, benim becerikli, her zaman sakın olan kardeşime. Dişiler tarafından telaşlandırılmış gibi görünmüyor. "Bunun rezonans olduğunu mu düşünüyorsun?"

Salukh homurdanıyor. "Ben nereden bileyim?" Ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Göğsüm hiç olmadığı kadar sessiz."

Pashov'a bakıyorum. Göğsünü ovuşturuyor, yüzünde düşünceli ve dalgın bir ifade var. Yine de benim kadınıma değil, bir başkasına bakıyor. Tabii ki, onu "kadınım" olarak düşündüğümün farkına varmak beni yeniden huzursuz ve rahatsız ediyor.

Tüm bunlar sona erdiğinde bir kadınımla olabileceğini düşünmek. Hepimizin olabileceğini düşünmek. Bu... inanılmaz. "Sakinsin, Salukh," diye belirtiyorum. "Dişileri görünce kalbim küt küt atıyor. Pashov da benzer şekilde etkilenmiş görünüyor ama sen etkilenmiyorsun. Bana sırrını söyle." Nasıl sakın kalacağımı bilmek istiyorum ki kara yeleli ve baştan çıkarıcı gözlere sahip olanın gülümsemeleri dilimin damağıma yapışmasına neden olmasın.

Sinirlenmeyen kardeşim omuz silkiyor. "Rezonans karar verir," diyor Salukh. "Eğer bir dişiye sahip olacaksam, rezonansa gireceğim. Bu gerçekleşene kadar, onlar sadece yeni kabile arkadaşları, daha fazlası değil."

Yeni kabile arkadaşları. Tabii ki. Ama bu da o kadar basit bir düşünce değil. Biz küçük bir kabileyiz. Yeni kabile üyeleri doğuyor ve khui hastalığından beri doğumlar çok az.

Bu o kadar da kolay değil. "Mm." Ne düşündüğünü anlamak için Pashov'a bakıyorum ama o henüz düşüncelere dalmış, bakışlarını dişilere sabitlemiş. Dönüp kime baktığını görmeye çalışıyorum ama gece yaklaştıkça ve sıcaklık düştükçe, dişiler ısınmak için ateşin yanında bir araya toplanıyorlar.

kar kedisi kitleri. Kimin dikkatini çektiğini söylemek mümkün değil ama daha sonra soracağım.

Bir erkek bize yaklaşıyor - şefim. Shorshie denen küçük, solgun hoo-adamla rezonansa girdiğinden beri o bile farklı. Gözlerinde bir ışıltı, adımlarında bir sıçrama var. Omuzlarındaki yükü hafifleten bir umut var. Bana ve kardeşlerime yaklaşıyor ve eğilerek alçak sesle konuşuyor. "Hoo-man'lar burada kalamaz. Bir sa-kohtsk bulup onları khuis avlamalıyız ve sonra onları yaşlıların mağarasına götürmeliyiz ki Georgie'nin yaptığı gibi sözlerimizi dinleyebilsinler." Eşine sahiplenici bir ifadeyle bakmak için duraklıyor. "Sabah ilk ışıktayla yola çıkıyoruz."

Başımı sallıyorum. Günaydın, çünkü bu kadar çok hasta ve zayıf kadınla yolculuk yavaş olacak. Genç yaşına rağmen güçlü ve uzun boylu olan kız kardeşim Farli gibi değiller. Bunlar çok daha kırılgan görünüyor, güçlü bir rüzgârda kırılmaları daha olası. Böylesine narin bir yaratıkla çiftleşmek şefimi nasıl korkutmuyor?

"Kızaklar daha iyi olmaz mıydı?" Salukh her zamanki pratikliğiyle soruyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Vektal'i inceliyor. "Bir ya da iki gün daha ayırıp avcı mağaralarından birinden biraz kemik bulabilir ve hoo-man'ların binebilmesi için bunlardan birkaç tane yapabiliriz."

Şef başını sallıyor. "Bazı hoo-manlar çok hasta. Hava onları zehirliyor çünkü khui'leri yok. Gitmeliyiz ve hemen gitmeliyiz. Günün ilk ışıklarıyla."

Mantıklı. "Elbette, şefim."

Önce beni, sonra da Pashov'u inceliyor. "Hoo-manlar çok zayıf olduğu için, tüm avcılardan bir tane bulup ona göz kulak olmalarını istiyorum. Onu kanatlarınızın altına alın ve sıcak kaldığından emin olun. Ayakta kalabildiğinden ve yeterince kürk giydiğinden emin olun... ve grubun geri kalanıyla birlikte kaldığından emin olun. Hepsine göz kulak olamam. Gerekirse bir dişi taşıyın ama sa-kohtsk'u bulduğumuzda hepsine birlikte ihtiyacımız olacak."

"Anlaşıldı," diyor Pashov, ifadesi bir kez daha odaklanmış. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Vektal kardeşlerime başıyla selam verdikten sonra çoktan hoşnutsuzlukla kaşlarını çatmış olan Haeden'le konuşmaya gidiyor. Sanırım bir hoo-man'e göz kulak olmasının söylenmesinden hoşlanmayacak. Yine de pek bir şeyden hoşlanmıyor.

Pashov kolunu omuzlarıma doladı. Ben ondan daha kısayım ve o bunu bu gerçeğe işaret etmek için yapıyor. Omuz silkmeye çalışıyorum, ama o sadece beni kafamdan yakalıyor ve sırtıyor. "Hangisini seçeceksin, küçük kardeşim?"

Ona hırlıyorum. Pashov uzun boylu, Salukh ise iri yarı ve geniş. Ben ikisi de değilim ama bu cılız olduğum anlamına gelmez. "Küçük kardeş" kelimeleri beni sinirlendiriyor, özellikle de dişilerin önünde. "Bir daha burnunu kırdırtma bana."

Salukh bir kahkaha atıyor ve Pashov beni hemen serbest bırakıyor. "Bunun bir kaza olduğunu söylemiştin!"

"Öyleydi. Bu sefer bilerek olacak." Onu hafifçe itiyorum. "Kadınlara gelince, bilmiyorum."

Bu bir yalan. Aç gözlü olanı istediğimi biliyorum ama ona yaklaşıp kadar cesur olup olmadığını bilmiyorum.

Pashov Salukh'a bakar.

Omuz silkiyor. "Benim için önemli değil."

"Büyük memeleri olanı istiyorum," diyor Pashov, yüz ifadesi aniden sertleşiyor. "Büyük memeleri ve kahverengi yelesi olanı. Ondan uzak dur."

Büyük memeleri ve kahverengi yelesi mi? Dişiler kümesine bakıyorum ve bu tanıma uyduğunu düşündüğüm birini görüyorum, ama bana pek cazip görünmüyor. Yine de Pashov onu beni meraklandırıan bir yoğunlukla izliyor. "O senin," diyorum ona.

"Aç gözlü olana sahip çıkmalısın," diyor Pashov, bakışlarını bana bakacak kadar uzun süre keserek.

Yüzümün tekrar ısındığını hissedebiliyorum. Kuyruğum titriyor ve ben sadece omuz silkiyorum, bana bakarken pembe ağzının kıvrımlı bir gülümseme içinde olduğunu hayal ediyorum... ve sonra konuşamayacak kadar beceriksizim.

Pashov beni uyarıyor: "Eğer bunu yapmazsan başka biri ona sahip çıkacak."

Düşüncesi bile saçma. O kadar çok dişi var ki başım dönüyor... ve yine de onun Dagesh'e, Haeden'e ya da Aehako'ya baştan çıkarıcı gülücükler attığı düşüncesi başımı döndürüyor. İçimde şiddetli bir sahiplenme duygusu dalgalanıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı çatarak dişilere bir kez daha bakıyor, söz konusu dişinin siyah yelesini arıyorum.

Onu gördüğüm an, hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. Tekrar başka tarafa bakıyorum. "Seni izliyor," diyor Salukh bana eğlenerek.

İstemesem de dönüp tekrar ona bakıyorum. Garip kaşlarını bana doğru oynatıyor ve yerde bir şekil çiziyor, parmak ucu yassı metal mağaranın üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor, bu da sikimin tepki vermesine neden oluyor. Tekrar başka tarafa bakıyorum.

"Onunla konuşmalısın," diye teşvik ediyor Salukh. "Belki de zevkli bir çiftleşmeyle ilgileniyordur."

Kardeşim bunu sanki dünyadaki en kolay tartışılacak şeymiş gibi anlatıyor. Zevkli çiftleşme. Bu her zaman istediğim ama benim için gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim bir şey. Zevk çiftleşmesi. Sikimde kendiminkinden başka bir el mi? Dişiyi düşünüyorum. Çiftleşme düşüncesiyle ağlayıp sızlanmazdı. Beni sıcak gözlerle ve gülümseyerek karşılardı. Boğazımda yükselen boğuk sesi bastırıyorum ve peştemalimin ereksiyonumu gizlemesini umuyorum. "Onunla konuşacağım... yakında."

"Ne zaman? Hâlâ seni izliyor."

"Yakında," diyorum tekrar hızlıca ve sonra beni daha fazla soruyla rahatsız etmemeleri için kardeşlerimden uzaklaşıyorum. Girişi koruyan avcılardan birini rahatlatmak için ön tarafa gidiyorum, çünkü bu bana hem dişilerden hem de kardeşlerimden kaçmak için bir bahane verecek.

Aehako dışarı çıkıp beni dürtmeden önce uzun süre tetikte değildim. "İçeri gir. Hepimiz hızlıca döneceğiz, böylece hoo-man'leri izleme fırsatımız olacak."

Burada bulunma sebebimin hoo-man'ler olmasına karşı çıkmak istiyorum ama... onlara daha fazla bakmak istiyorum. Özellikle de birine. Bakışlarımı kaçırıyorum ve kapüşonumu boynuzlarımın üzerine çekiyorum ki alnıma bulaşan kızarıklığı görmesin. Geri dönüyorum.

İçeride, sıcak gözlü ve kara yeleli dişinin battaniyenin altında diğerlerinin arasında kıvrılmış uyuyor olması beni hayal kırıklığına uğrattı. Ama uyuduğu için... bu bana ona utanmadan bakma şansı veriyor. Ateşe bir parça daha yakıt ekliyormuş gibi yaparak yaklaşıyorum, sonra da böyle bir amaç için taşların yanına bırakılmış kemikle ateşi körüklüyorum. Bunu yaparken, yüz hatlarını içime çekerek ona bakıyorum. Yakından bakınca yüzü küçük, yüz hatları benimkilere kıyasla minicik. Burnu sadece bir çıkıntı, bana salladığı kaşları ise anlamlı, tuhaf gözlerinin üzerinde küçük koyu çizgiler halinde. Beni en çok etkileyen ağzı, ne kadar pembe ve ıslak görüldüğü. Dudakları dolgun ve hoş, soluk teni çirkin bir renk ama yumuşak görünüyor. Gözleri dalgalanıyor ve sonra bana bakıyor.

Onu selamlamalıyım. Nazik ol. Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verin. Onunla kibarca konuşun.

Onun yerine, çiftleşme uçuşundaki bir tırpan gagasının ötüşü gibi boğuk bir ses çıkıyor.

Yumuşak bir eğlence sesi çıkarıyor ve sonra sanki beni oturmaya davet ediyormuş gibi yanındaki açık zemine vuruyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra aceleyle tekrar uzaklaşıyorum. *Korkak*, diyorum kendime. *Korkak! O sadece küçük bir dişi. Neden kaçıyorsun?*

Ama neden kaçtığımı biliyorum. Dilimin dolanacağını, aletimin zonklayacağını ve konuşamayacağımı biliyorum. Sonunda onu rahatlatmaktan çok korkutacağım. Garip taş mağaranın uzak ucuna gidiyorum ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak yumruklarımı sıkıyorum. *Ona geri dön*, diyorum kendime. *Geri dön ve onu selamla. "Ho" de. Çıkarılacak en kolay ses bu. Isırmayacaktır. Sana gülmeyecek, seni seviyor, değil mi?*

İnsanlardan biri irkilerek bir çığlık atıyor ve ardından herkes alarma geçiyor. "Geri geliyorlar," diyor insanlardan biri. "Hemen gitmeliyiz!"

ZENNEK

T İnsanları mağaradan uzaklaştırmak için acele ederken burada çılgınca bir mücadele var. Diğer uzaylılar onları bizden koparmak için geri gelecekler.

Kollarında derinin altında parlayan bir şey var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama Shorshie kendininkini kolundan çıkarıp bir metal parçası olduğunu gösterdiğinde söylediklerinin doğru olduğunu anladım. Çok geçmeden tüm insanlar bıçak altına yatıyor; bazıları ağlıyor, çoğu ise yaralanıp sargıya alınırken asık suratlı ve sessiz. İnsanların kollarından garip, yanıp sönen taş çıkarılırken, hemen yakınlarda bekleyen bizler tarafından paketleniyorlar. Elimde mağazalarımızdan aldığım bir çift bot var ve yanımdan geçen her kadına bir çift bot veriyorum.

Küçük bir dişinin bacağı sakat ve sesi histerik. "Lütfen beni geride bırakmayın!" Bize endişeli bakışlar atıyor, gözleri yaşlarla dolu.

Haeden ona tiksinti dolu bir bakış attı. Botları elimden kaptı ve küçük dişiyi kollarına aldı. "Bunu ben taşıyacağım."

Kollarını onun boynuna dolayarak rahatladığını hıçkırı hıçkırı haykırıyor ve Haeden daha da hoşnutsuz görünüyor.

Tanıdık bir ses kulaklarıma dokunuyor. Zonklaması zayıf... ama biliyorum. Etrafıma bakıyorum ve o sırada Pashov'un bakışları benimkilerle buluşuyor. Bir elini göğsünün üzerine koyuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Kardeşim yankılanıyor. Onun için sevinçle doluyorum. Dagesh onun yanında göğsüne dokunuyor ve girişte kürklere sarılmış insan dişilerden birini izliyor.

"Kim o?" Kardeşime yaklaşıp soruyorum.

"Hoşlandığım kadın. Bunu biliyordum." Bana doğru bir sırıtiş fırlattı. "Yine de hiçbir şey söyleme. Onun korkmasını istemiyorum. Zamana ihtiyacı var."

Ve buradan geri çekilmemiz gerekiyor. Ona başımı sallıyorum ve Dagesh'e bir bakış atıyorum. O da *benim* dişime benziyor mu?

Ama hayır, öylece duruyor ve kolundaki tuhaf topağın çıkarılmasını bekliyor. İçimden bir rahatlama dalgası geçiyor.

Vektal koruyucu bir baba gibi grubumuzun içinde dolaşıyor. Bir elini göğsüme koyuyor, duraklıyor ve sonra Pashov'a doğru ilerliyor. Kardeşim Vektal'ın elini hemen uzaklaştırıyor ve şefim ona kaşlarını çatıyor. Eğildi. "Bırak ilk hamleyi hoo-man'ler yapsın."

Pashov başını sallar.

İnsanların sonuncusunun kolundaki garip titreyen şey çıkarılır ve ardından paketlenirler. Vektal çakıl taşlarının bulunduğu keseyi alır ve Pashov'a uzatır. "Bunu buradan götür ve en yakın metlak mağarasına bırak."

Pashov önce kadınlara, sonra şefine bakar ve başını sallar. Kalmak istediğini biliyorum. Omuzlarının inatçı duruşundan belli, ama Vektal ne derse onu yapıyor. Vektal'in kardeşimi yankı uyandırdığı için kasten gönderdiğinden şüpheleniyorum.

Sonra karların içindeyiz. Vektal eşini sırtına alıp önden gidiyor ve geri kalanımıza takip etmemizi işaret ediyor. Teker teker dişilerle eşleşiyoruz, şu anda sayıca bizden fazla oldukları için bazı erkekler iki dişiyeye göz kulak olma sorumluluğunu üstleniyor. Haeden kırık bacaklı dişisini sırtında taşıyor.

Sırt çantamı kaldırıp kadınlara bakıyorum, özellikle birini bulmaya çalışıyorum.

Bir el koluma dokundu. "*Salut.*"

Dönüyorum ve bu ateşli gözleri olan dişi. Gerçi şu anda o kadar ateşli değiller, korku dolular. Bana bakarken titriyor, sabırla bekliyor. Hafif pelerinimi otomatik olarak omuzlarımdan çekip ona sarıyorum. Kar aşağıya doğru sürükleniyor, ama bunun dışında güzel bir gün, yine de sanki acımasız mevsimin derinliklerindeymiş gibi titriyor ve titriyor. "Ho," diye boğulmayı başarıyorum.

"Seninle yürüyebilir miyim?" diye soruyor ve sanki dili onları okşuyormuş gibi kelimeleri garip bir şekilde söylüyor. Büyülenmiş bir halde bir süre ağzını izliyorum, sonra kızarak başımı sallıyorum. "*Merci.*" Bir elini koluma koyuyor ve ileri doğru adım atıyor, ancak derin kara batıyor.

"Ben... seni... taşıyabilirim," diye hoo-man dilinde boğulmayı başarıyorum. Beni izlerken doğrudan ona bakmak çok zor. O kadar... kırılgan ve sevimli ki. Teninin tuhaf rengi ve küçük yüz hatları her an daha da çekici hale geliyor ve alnımın kızardığını hissedebiliyorum.

Duraksıyor. "Eğer eminseniz? Yürüyebilirim." Ve tekrar ileri doğru adım atmaya çalışıyor, bu sefer botunu karda kaybediyor. "*Merde,*" diyor ve sesi rahatsız edici. Bu da başka bir hoo-man kelimesi ve tanımadığım bir kelime. Kulağımı ovuşturuyorum, belki de hoo-man kelimeleri beynime diğerleri gibi düzgün bir şekilde girmedi diye merak ediyorum.

Gerçi bunu daha sonra düşüneceğim. Botunu almak için eğiliyorum ve küçük ayağını içine sokabilmesi için uzatıyorum. Öyle yapıyor ve ben de otomatik olarak baldırına bağlıyorum, tekrar kaymaması için sıkı olduğundan emin oluyorum.

Eli sırtıma gidiyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"*Oh, mon Dieu,*" diye mırıldanıyor, parmakları omzumu okşuyor. "*Tu es si doux.*"

Sikim tepki veriyor, hemen sertleşiyor ve nefesim ciğerlerimden fışkırıyor. Bir "guh" sesi çıkarıyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Yürümeliyiz."

"Özür dilerim," diyor ama sesi üzgün gelmiyor. Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Belki de en iyisi beni taşımanızdır." Bizi çoktan geride bırakmış olan diğerlerine bakıyor.

Başımı sallıyorum ve karda eğilmeye devam ediyorum, Farli'nin yavruyken yaptığı gibi üzerime tırmanabilmesi için omzumu sıvazlıyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve kokusu burnuma doluyor. Teninde onu kapsüllerin içinde kaplayan sıvıyı hatırlatan garip bir koku var ama onun altında misk gibi ve hoş kokuyor ve aletim peştamalımın derisine sürtünürken bile taş gibi hissediyor. İyi ki sırtımda yatıyor, çünkü en azından şimdi bunu göremiyor.

Kendimi desteklemek için bir nefes çekiyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve kolları boğucu derecede sıkı, ama şikayet etmiyorum. Onun bana karşı olan hissini seviyorum ve diğerlerine yetişmek için ileri doğru koşuyorum, ereksiyonumun başkaları fark etmeden önce azalacağını umuyorum.

Yine de, ilk defa bu kadar çok çiftleşmemiş dişinin etrafında bulunuyoruz. Muhtemelen siki ağrıyan tek kişi ben değilimdir.

Bir süre yürüyoruz ve ben hiçbir şey söylemiyorum. Diğerlerinden bazıları insanlarıyla sohbet ediyor ve onları daha hızlı yürümeye teşvik ediyor - Zolaya sırtıarak aptalca bir hikâye anlatırken, ağlayan bir dişinin ağlamasını durdurmak için elinden geleni yapıyor - Aehako iki dişinin kulağını cınlatıyor ve Rokan bir başkasıyla sohbet ediyor.

"*Je suis Marlène*," diyor kadın kulağıma. Nefesi tenimi gıdıklıyor ve ürperiyorum, nefesinin fırçasının beni ne kadar etkilediğini görünce hemen şok oluyorum. "*Et toi?*" diye soruyor ve kalın eldivenli bir eliyle omzumu sıvazlıyor.

Bir şey istiyor gibi görünüyor ama ne sorduğunu bilmiyorum. "Hoo-man konuşabiliyor musun?" diye soruyorum. Önüme baktığımda ve ne kadar yaklaştığını ya da pembe ağzının kulağıma bu kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalıştığımda onunla konuşmak daha kolay...

Ve şimdi tekrar sertleştim. Bir elimi sinsice sikime sürterek yatışmasını diliyorum.

Dişı kulağıma kıkırdıyor. "Birden fazla insan dili var, aptal adam. Belki de kelimeleri doğru konuşamayan sensin."

Bu beni kısa kesiyor. Duraksadım, endişelendim. "Öyle değil miyim?"

"Yürümeye devam et," diyor omzuma dokunarak. "Geride kalmak istemiyorum."

Tabii ki. Ayaklarımı tekrar kaldırıp devam ediyorum. Onu o tuhaf mağaradan uzaklaştırmalıyım. Duraklamam ve onun sözleriyle telaşlanmam için zamanımız yok.

"Seni kızdırıyorum," diyor bana o yumuşak, hafif sesiyle. "Kafa karıştırıcı olduysa özür dilerim. Benim dilim diğerlerinden farklı."

"Farklı mı?" Soruyorum, çünkü sormalıyım. Daha önce bir anlığına görmüştüm -pembe ve ıslak- ama diğer insanlardan farklı olduğunu fark etmemiştim. "Bu yüzden mi sesin onlardan farklı çıkıyor?"

"*Oui*. Ahem, evet."

Bu pek çok şeyi açıklıyor. Ağzında tuhaf bir dil olmasına rağmen hâlâ ilginç biri. "Başka bir şey söyleme. Diğerlerine seninle alay etmemelerini söyleyeceğim."

"Benimle... alay mı ediyorsun?"

"Tuhaf dilin yüzünden."

Yine kulağıma kıkırdıyor. "Oh, senden hoşlandım, *mon ami*. Çok tatlısın."

Bu kelimeyi biliyorum ve boynuzlarımın tabanının sıcaklıkla kızardığını hissedebiliyorum. Adımlarımı kasıtlı olarak yavaşlatıyorum, böylece grubun en arkasında olabiliyoruz, böylece başkaları ereksiyonumu görmeyecek ve alışılmadık diliyle bana ne söylediğini merak etmeyecek.

"Sana adımı söylemeye çalıştım," diye devam ediyor ben sesimi yükseltmeyince. "Adım Marlene."

"Mar-lennnn," diye yankılıyorum, onun gibi telaffuz etmeye çalışıyorum. "Benim adım Zennek."

"Seninle tanışmak bir zevk, Zennet," diye fısıldıyor boynuma doğru, nefesi tenimi gıcıklıyor ve kasıklarına doğru bir ürperti gönderiyor. Adımı söyleyiş şekli bile baştan çıkarıcı.

Beni meraklandırıyor, bu Mar-lenn. Ona bir soru soracak kadar cesaretleniyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Diğerleri gibi çılgılık atmıyor ve ağlamıyorsun. Korkmuyor musun?"

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Kendini cesur hissedebilmen için dehşet içinde bağırmanı ve sana yapışmanı mı tercih edersin?"

Bir an düşündüm. "Hayır. Korkmamanızı tercih ederim. Sana zarar vermek istemiyoruz." Ona gülümsemesinden hoşlandığımı söylemek istiyorum ama bu bana çok cüretkârca geliyor ve böyle yabancı bir kadının yanında henüz o kadar cüretkâr değilim.

"Endişeliyim, *evet*, çünkü endişelenmemek için aptal olmak gerekir. Burası yeni bir yer ve çok soğuk ve tuhaf. Ama korkmuyorum, *non*. Bakın." Yere işaret ediyor.

Ayak izlerinden başka bir şey görmüyorum ve ne görmem gerektiğini söylemesini bekliyorum.

"Bu iki çizme izi topukta bir araya gelmiş. Bir kalp gibi." Bunu yumuşak bir sesle, merak dolu bir şekilde söylüyor. "Bu bana burada güvende olduğumu söylüyor."

Bot izlerinin onu güvende tutacağını mı sanıyor? Beyninin de dili kadar tuhaf olmasından endişeleniyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Duygularını incitmek istemiyorum.

Belki de çok fazla şey söyledim.

MARLENE

Z Ennek benim yanımda ürkek davranıyor.

O bir centilmen, elbette. Tüm *grands hommes bleus* onlar. En son ağlayan dişiye kadar bize dikkat ediyorlar ve sa-kohtsk dedikleri büyük yaratığı avladıklarında, bize zarar gelmemesi için güvenli bir şekilde saklandığımızdan emin oluyorlar. Sonra bize khui-paraziti veriyorlar. O ana dair pek bir şey hatırlamıyorum, sadece adamlardan birinin boynuma bir bıçak dayadığını ve beni deldiğini hatırlıyorum. Soğuk bir şey boğazıma sürtündü.

Sonra... uyu.

Uyandığımda bir kamp ateşi vardı. Ona doğru ilerledim ve kafaları saydım. Kadınlardan ikisi kayıp gibi görünüyordu, ki bu garipti. Birinin Georgie olduğunu fark ettim... ve belki de o kadar da garip değildir. Diğer kayıp olanın kim olduğunu bilmiyorum. Yavaşça uyanırken boynuma dokunuyorum ama canım acımıyor. Aslında, kendimi iyi hissediyorum. Rahat. Hava artık acılığıyla beni şok etmiyor. Asla hoş olmayacak ama şimdi rahatsızlığım hafif ve kürklerim bunu telafi ediyor. Ateşe yaklaşıp diğer kadınların yanına oturuyorum, birbirleriyle konuşup sohbet etmelerini, paylaşımda bulunmalarını izliyorum.

Tanıştırayım. Tek Fransız kadın benim ve kendimi diğerlerinden çok farklı hissediyorum. Etrafıma bakınırken düşünceli bir şekilde boynumu ovuşturmaya devam ediyorum, mavi yüzlerde sıkı örgülü ve utangaç bir ifadeye sahip tanıdık birini arıyorum.

Elbette, Zennek orada, kampın uzak tarafından beni izliyor. Beni görünce hemen başını eğdi.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Là*, ama o utangaç. Georgie çok fazla kadınları olmadığını söylemişti, bu bana garip gelmişti. Ama şimdi Zennek'le tanıştım. Buna inanıyorum. Hiç bu kadar utangaç ama bir o kadar da erkeksi biriyle tanışmamıştım. Kaslarıyla şişiyor ama sanki bu onun için çok zormuş gibi gözlerimin içine bakmıyor.

Şaşırtıcı derecede sevimli. Çok tatlı. Bana verdiği tepkilerde saf bir şeyler var... ve benim ona verdiğim tepki hiç de saf değil.

Onu kirletmek istiyorum.

Öpüşürken bile kızarıp kızarmayacağını görmek istiyorum.

Aletine dokunduğumda ya da onu ağzıma aldığımda kızarıp kızarmadığını görmek istiyorum. Bana dokunduğunda tepkisini görmek istiyorum. Ya da ben ona dokunduğumda. Ya da çeşitli cinsel pozisyonlar denediğimizde.

Düşüncelerim kesinlikle kavurucu. Y ü z ü m ü yelpazeliyorum, düşüncelerim vücudumu ısıtıyor.

"Çok mu sıcak?" diye soruyor yanımda biri. Sanırım Nora.

Başımı sallıyorum. "Sadece... bir şeyler düşünüyorum."

"Anlıyorum." Göğsünü ovuşturuyor, ateşe bakarken yüzünde dikkati dağılmış bir ifade var. "Herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum."

Bunu ben de hissediyorum. İçimde sanki açılıyormuş, ilk kez uyanıyormuş gibi hissettiğim bir şey var ve hepimizin bunu hissetmesi gerekiyor mu diye merak ediyorum. Bu *nouvel ami*, khui ile doğal mı? Bilmiyorum ve kime soracağımdan da emin değilim. Belki Zennek'e.

Belki de sadece onunla konuşmak için bahane arıyorum.

Tenin ne kadar yumuşak olduğunu, beni taşırken büyük, güçlü bedeninin benimkinin altında ne kadar sıcak olduğunu düşünüp duruyorum. Beni saatlerce sırtında taşıdı, hiç yorulmadı, hiç şikayet etmedi. Sanki onun için hiçbir ağırlığım yokmuş gibiydi ve bu düşünce beni tahrik ediyordu. Ben güce çekiliyorum ve o da buna avuç dolusu sahip.

Ona tekrar bakıyorum ve bunu yaparken vücudumda sıcaklık zonkluyor. Meme uçlarım diken diken oluyor ve oturduğum yerde kayıyorum. Ateşin yakınındaki bir kayanın üzerinde oturuyorum, bu da kıcımın soğuk olduğu anlamına geliyor, ama bazı kısımlarım... sıvı hissediyor. Ağrıyor. Muhtaç.

Bu yeni bir şey.

Sanki orada yükselen ağrıya iyi gelecekmiş gibi bir elimi kalçalarımın arasında kaydırıyorum. "Georgie nerede?" diye soruyor biri, esneyerek.

Esneyebilmelerini garip buluyorum. Uykulu mu olmalıyım? Uykum yok. İçimdeki her şey tamamen uyanık ve Zennek'e bir bakış daha atıyorum. Beni uzaktan izliyor ve bu sefer başını eğmiyor ya da göz temasını kesmiyor. Parlayan mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve içimde bir şey dalgalanıyor.

"Vektal ile çiftleşmeye gitti," diyor uzun mavi olanlardan biri ona. "Bu bir rezonans."

Ah evet, bir eş bulana kadar bitmeyen bir başkasına duyulan açlık.

"Rezonans nasıl bir his?" Nora soruyor ve yanımda nefessiz kalıyor. Bakışları ateşin yanında duran erkeğe sabitleniyor ve onun da bakışlarının Nora'ya kilitlendiğini fark ediyorum. "Her yerin karıncalanıyor mu?"

Erkek inliyor.

Nora ayağa fırladı. Sonra ben duyuyorum. Hepimiz duyuyoruz, bir davul sesi gibi, Nora'nın göğsü, karşısındaki uzaylıyla eşleşen yüksek bir ritimle mırıldanıyor. Nora'ya elini uzatıyor ve Nora elini tutuyor, sonra da kendini onun kollarına bırakıyor.

Bir iniltiyle onun kıcını kavırıyor, kendine doğru çekiyor ve sonra onu önüne bastırarak kamptan dışarı çıkıyor.

"Biri onları durdurmalı mı?" diye soruyor kızıl saçlı bir kadın.

"Bu bir rezonans," diyor kamp ateşinin yanında kalan erkeklerden biri. "Bunu durdurmak mümkün değil." Nora ve erkeğinin hışımıyla uzaklaşmasını izlerken bakışlarındaki kıskançlığı fark ediyorum.

"Sanırım ben de rezonansa giriyorum," diyor bir başka kadın, ayağa kalkarak. Kıvrımlı, tatlı bir yüzü var ve yakınlarda gezinen erkeklerden birine bakarken gözleri kocaman. Bir an için Zennek'imi kapacağını düşünüyorum ama uzun boylu bir erkek ateşe yaklaşıp onu kollarının arasına alıp hızla uzaklaşınca rahatlıyorum.

Çok dramatik.

J'adore.

"Vay canına, bu çılgınlık," diyor birisi nefesinin altında. "Neler oluyor?"

Birkaç kişi ona "Rezonans," diyor ve birden fazla kişi kendilerini tekrar etmek zorunda kaldıkları için rahatsız görünüyor.

Ateşin yanında yanımdaki koltuklar boş ama kimse doldurmak için acele etmiyor. Acaba göz kırpıp yanımdaki taşı okşarsam Zennek gelip benimle oturacak mı? Muhtemelen gelmez. O çok utangaç.

Ona neden bu kadar takıntılı olduğumu merak ediyorum. Kalçalarımın arasını boş boş ovuyorum, sonra ne yaptığımı fark ediyorum. Bacaklarımın arası sıcak. Hayır, bundan daha fazlası. Neredeyse ihtiyaçtan damlıyorum. Oh. Ateşin karşısında Zennek'e bir kez daha bakıyorum ve ondan neden bu kadar etkilendiğimi anlıyorum.

O benim.

MARLENE

T göğsümde sağır edici bir gümürtü başlıyor. Şimdi mantıklı geliyor, diye düşünüyorum ve ayağa kalkarken gülümsememe engel olamıyorum. Rezonans. Ben de kim olduğumu biliyorum. Utangaç, yakışıklı olan

Kalın pazıları ve ağzımı sulandıran sağlam vücuduyla. Ayağa kalktığımda insanlar fısıldaşıyor ama sözlerini duyamıyorum. Ne düşündükleri umurumda değil. Tek bildiğim Zennek'in şu anda bana dokunuyor olması gerektiği ve dokunmuyor olmasının utanç verici olduğu.

Ona yaklaşırken kürkümü kendime doğru çekerek kampın içinde ilerliyorum. Olduğu yerde donmuş gibi duruyor, parlak mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Artık gözlerinde utangaçlık yok, sadece gördüklerine gerçekten inanamıyormuş gibi irkilmiş bir ifade var.

Öne doğru uzanıyorum, göğsünü gizleyen kalın bir tunik giydiğini fark ediyorum. Bu hiç hoşuma gitmedi. Rahatsız edici şeyin önünü tutuyorum ve sonra onu kendime doğru çekerek ağzımı onunkine bastırıyorum.

O da beni öpmedi. Kaskatı ve ürkek duruyor ve bu sorun değil. Ona beni nasıl öpeceğini gösterebilirim. Ona pek çok şey gösterebilirim. "Beni buradan götür, *mon beau*."

Yüzündeki şaşkın ifadeyle Zennek beni nazikçe kollarına alıyor, ardından tuniğini başından çıkarıp benimkinin üzerine geçiriyor. Daha fazla giysi... istediğim şey bu değildi. Ben bir karşılık veremedim beni kollarının arasına aldı ve omzunda benle birlikte kamptan dışarı çıktı.

Ah. Bu çok daha iyi.

Sıkı, telaşlı örgüsünü tutarken bile kendi kendime gülümsüyorum. Her şeyi bu kadar sıkı mı? Onu serbest görmek için sabırsızlanıyorum. Aslında pek çok şeyi dört gözle bekliyorum. Soğuk parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, omzunda sallanırken düşünüyorum. Sessiz, ama nereye gittiğini biliyormuş gibi karlı gecede ilerliyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Göğsümdeki khiu'min ısrarlı zonklaması karşısında konuşabileceğimi sanmıyorum. Vücudumun içinde bir ritim tutturuyor ve nabzım sanki onunla birlikte hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Kalçalarıma sıcaklık doluyor ve meme uçları deriye sürtünerek beni ihtiyaçtan çıldırtıyor. Nereye gidiyorsak oraya vardığımızda Zennek'le konuşmak istiyorum. Rezonans hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor, bizim için ne anlama geliyor, ama... vücudumdan akan açlıkla düşünmek çok zor. Georgie bizi uyarmıştı. Uzaylıların ona rezonansın, çiftleşme bitene kadar sona ermeyecek, başka bir insana duyulan büyük ve aç bir ihtiyaç anlamına geleceğini söylediğini anlattı. Pek dikkat etmedim ama şimdi keşke etseydim diyorum çünkü Zennek'e duyduğum ihtiyaç beni tüketiyor. Beni karın içine fırlatmasını ve ırzıma geçmesini istiyorum. Olduğumuz yerde durmasını, deri pantolonumu yırtıp çıkarmasını ve sikini ağrıyan, sıvı sıcaklığıma gömmesini istiyorum.

Ona bir rollercoaster gibi binmek istiyorum. Ağzımı onun güzel mavi vücudunun her yerine koymak ve dilimle onu keşfetmek istiyorum.

Çok ama çok fazla şey istiyorum ve açlıktan bir inilti duyuyorum.

Zennek yakın zamanda duracak gibi görünmüyor, ama khiu'sinin göğsünde şarkı söylediğini duyabiliyorum ve nefesi gece havasında hışırdıyor. Daha önce beni taşımakta zorlanmıyordu, ama şimdi ağır mı nefes alıyor? O da benim gibi etkileniyor mu? Bencilce, umarım öyledir. Yürürken bir elini kalçalarımın arasına sokup bana yardım etmesini dileyerek omzunun üstünde kıpırdanıyorum.

Bunu düşünmek bile beni boşaltıyor.

"Nereye... gidiyoruz?" Ben de nefes nefese idare ediyorum.

"Mağara," diyor, kalın bir sesle. "Avcı...

mağara." "Yakın mı?" Ben soruyorum.

Anlaşma olabilecek bir ses çıkarıyor. Umarım yakındır. Bir erkeğe hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Öpücüğü tekrar düşünüyorum. O da beni öpmeyi. Onun insanları öpüşmez mi? Yoksa öpmek istemediği ben miyim?

Aklıma yeni bir düşünce geldi.

Eğer çok fazla dişileri yoksa... bunların hepsi onun için yeni olacak. O en büyük, en kaslı, en seksi bakire.

Ve o benim.

Bunu fark ettiğim için neredeyse mırıldanıyorum ve tırnaklarımı onun dalgalı, kaslı sırtında hafifçe gezdiriyorum. Tepki olarak sarsılıyor ve omzumun altında kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum. Sonra, hareket etmeyi bırakmış olmasına rağmen bir kez daha sertçe nefes alıyor.

"Yalnız mıyız?" diye sordum. "Burada durabilir miyiz, *mon beau*?" Çünkü bir mağarada yalnız kalana kadar beklemek istemiyorum. Onu şimdi istiyorum. *Maintenant*.

"Yakında," diyor ve ben annemin onaylamayacağı kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Bunun yerine elimi bir kez daha çıplak sırtında gezdiriyorum, tüm bu yumuşak, kadifemsi tenin dokunmak için tam ellerimin altında olmasından memnunum... ve işte orada.

Sert, kemikli plakalar sırtına doğru uzanıyor ve kuyruk kemiğinin tam üzerindeki bir tanesi kalp şeklinde. Tabii ki öyle.

Zennek benim.

Bu düşüncenin bana verdiği zevkle neredeyse mırıldanıyorum ve parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Daha önce korkup korkmadığımı sormuştu. Korkmuyordum, çünkü *annemin* beni izlediğini biliyordum. Bu kalp mi? Tüm halkında olan bir şey olup olmaması umurumda değil, şu anda onu görüyorum ve onun benim olduğunu ve birlikte olmamız gerektiğini biliyorum. Sanki *Maman* onu onaylamış gibi.

Bu düşünce beni sevinçle dolduruyor. İyi hissettiriyor.

Neredeyse vücuduma hücum eden muhtaç sıcaklık kadar iyi. Kalp atışlarımla eş zamanlı olarak içimde nabız gibi atıyor ve aldığım her nefeste daha da güçleniyor gibi görünüyor. En sinir bozucu şey ise Zennek'in yakın zamanda duracak gibi görünmemesi. Sanki önemli bir yere varmamız gerekiyormuş gibi karda yürümeye devam ediyor.

Bunun bir süre devam etmesine izin verdim, ama sabırsızlanmaya başladım. Bir şeye ihtiyacım var. Rahatlamaya, *kesinliğe*. Mola mı? O da olur. Atıştırmalık bir şeyler? Nereye gittiğimize dair cevaplar? Hepsine evet. Ben de dikkatini çekmek için büyük uzaylının sırtını sıvazladım. "Nereye gidiyoruz, *mon beau*?"

"Avcı mağarası," diyor bana, sanki bu her şeyi

açıklıyormuş gibi. "Uzak mı?"

"Hayır."

En azından bu da bir şeydir. Başımı kaldırarak etrafıma bakıyorum ama artık diğerlerinin toplandığı kamp ateşini göremiyorum. Sanırım sandığımdan çok daha uzağa gitmişiz. Ne kadar zamandır yürüyoruz?

Zennek beni kaçıırken kimse onu durdurmadı, o yüzden bunu sorun etmiyor olmalılar. Bu düşünce nedense beni eğlendiriyor. Beni kötü uzaylılardan kurtardılar ama bu utangaç, iri yarı olanın beni çalmasına ve ırzıma geçmesine izin verdiler.

Yine de ırzıma geçilmesine hazırım. Çok hazırım.

Omzunda kıpırdanıyorum, popomu oynatıyorum ve bir el atmasını umuyorum. "Daha varmadık mı?"

"Henüz değil. Yakın."

Mais alors, bu adam tüm işaretlerimi kaçııyor. Saç örgüsünü tutup yüzüme götürüyorum, omzunun üzerinden atlarken kuyruğunu yanağıma sürüyorum. Saçları kalın ve teni gibi yumuşak değil - ipekten çok kordona benziyor ama yine de dokusu hoşuma gidiyor. Dudaklarıma sürüyorum ve sonra neredeyse meyvemsi kokusunu içime çekiyorum. Saçları çilek gibi kokuyor, bu tuhaf ama hoşuma gidiyor. Kısa süre sonra saçlarıyla oynamaktan yoruluyorum ve örgüsünün kuyruğunu yüzümde gezdirirken düşünüyorum. Onun ilgisini istiyorum ve bunu elde etmek için şımarıklık yapmaktan korkmuyorum. Soğuk ellerimi minik peştamalının üzerinde gezdirebilirim belki? Bırakıyorum

ve eldivenlerimi ellerimden çıkarmak için dişlerimi kullanıyorum. Sinsice, tam kuyruğu bir kedininki gibi ileri geri hareket ederken aşağı uzanıyorum. Oooh, ilginç. Acaba kuyruğuna dokunursam fark edecek mi?

Merakla, parmağımı tabanı boyunca hafifçe gezdiriyorum.

Zennek garip bir gargara sesi çıkarıyor ve dünya devriliyor. Şaşkınlıkla ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor ama sonra kara çarpıp sırt üstü düşüyorum. Beni... düşürdü mü?

Doğrudum, kar tükürdüm ve yüzümden sildim. Ona bakıyorum ve *mon beau* tamamen sırtüstü yatıyor, düz, ellerini peştamalının önünde kavuşturmuş. Alnı kızarmış - karanlıkta bile görebildiğim bir şey - ve zor nefes alıyor, khui'si öfkeyle mırıldanıyor.

Ve elleri büyük olsa da, Zennek'in yeteneklerini onların altında tamamen saklayamadığını görebiliyorum.

Là. İşte bu ilginç.

"Tökezledin mi?" Eğlenerek sordum. Ona yaklaşıyorum ve parmaklarımı damarlı bir pazısında gezdiriyorum.

Ürkek, hemen yuvarlanıyor ve ayağa kalkıyor, benimle yüzleşmeye pek istekli değil. "Yapma... hayır... kuyruk..." diye idare ediyor. "Henüz değil."

Ah. Kuyruklar düşündüğümde çok daha hassas o zaman. Kendimi yaramaz hissederek karanlığa gülümsüyorum. "O zaman bunu sonraya saklayacağım. Geldik mi?"

"Bir sonraki tepenin hemen ardında," diyor bana, bakışlarını kaçırarak.

Ayağa kalktım ve kürklerimin tozunu aldım. "*Bon*, gidelim o zaman."

Eldivenlerimi almak için eğildiğimde tekrar onun kollarındayım, bu kez bir gelin gibi eşiğe doğru taşıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ama bana bakmıyor. Yüz ifadesi... kabız gibiydi. Ne kadar soğukkanlı olmaya çalıştığına kıkırdamak istiyorum. O ne kadar garip ve çekici olursa, bu beni o kadar eğlendiriyor.

"Burası güzel bir mağara mı?" Elimi çıplak göğsüne doğru kaydırarak soruyorum. Onun önünde durmak, omzuna asılı olmaktan çok daha hoşuma gidiyor.

Artık onu istediğim gibi okşayabilirim... ve beni kazara tekrar karın içine fırlatırsa uyarabilirim.

Ağzı neredeyse kaşlarını çatarak büzülüyor. "Güzel mi?"

"*Oui*. Bu yüzden mi burada karda sevişmek yerine oraya gidiyoruz? Güzel ve romantik olduğu için mi?" Çenesini okşamak için uzanırken bile romantik kelimesindeki "r" harfini dramatik bir şekilde yuvarlıyorum. Bunun bir kısmı flörtöz, şakacı ve eğlenceli olmamdan, bir kısmı da göğsümde ısrarla uğuldayan khui sayesinde bu büyük, seksi uzaylıya duyduğum bariz ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Onun her yerine dokunmak istiyorum.

Hayır, sessizce düzeltiyorum. Ona her yerinden dokunmam gerekiyor. Bu bir özleminden daha kötü, bu bir ihtiyaç. Sanki yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum, yoksa içimde zonklayan bu şiddetli ağrı asla geçmeyecek.

Zennek bana doğru bir bakış attı. "Bu... bir mağara mı?"

O kadarını biliyordum. "Kıçımı sıcak tutacağına söz verirsen karda çiftleşebilirim," diyorum ona, parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirerek. Ama çok kaslı.

Boğuk bir ses daha çıkarıyor ve sonra dümdüz önüne bakıyor, adımları öncekinden daha hızlı gibi görünüyor. "Mağarada... kürkler var. Yakıt. Yiyecek."

"Üç F," diyorum, ciddiymiş gibi davranarak. "Çok önemli. Ama dört numaralı F'yi unuttunuz."

"Dört numara mı?"

"Lanet olsun." Parmağımı meme ucunun etrafında gezdiriyorum. Kaya gibi sert. "Yine de sanırım sikişi biz getireceğiz."

MARLENE

H

Kolları beni sarıyor ve khui's i daha yüksek sesle şarkı söylerken bile nefesini içine çekiyor. Bir an için beni bırakacağını düşündüm.

-Hepsi de pek masum olmayan bir meme ucu dokunuşu yüzünden.

Kendini toparlıyor ve acımasız bir kararlılıkla yürümeye devam ediyor. Kendi kendime gülümsüyorum, çünkü bakir utangaçlığıyla çok sevimli.

Uzun bir an boyunca, karanlıkta birlikte mırıldanan khuilerimizin sesleri ve saçlarımı karıştıran rüzgârın ışığından başka bir şey yok. Birkaç saniye sonra yeni bir ses duyuyorum.

İnliyor.

Bir kadının ihtiyaç çığlıkları.

İleride biri seks yapıyor.

Zennek bunu benimle aynı anda fark ediyor ve karda durup kaşlarını çatarak önüne bakıyor.

"Mağaramız dolu mu?" Kıkırdamamı bastırarak soruyorum. Çok... stresli görünüyor. "Yoksa onlara katılmayı mı teklif edelim?"

Bu ondan bir tepki alıyor. Dişlerinin arasından tıslayan bir ses çıkarıyor ve beni göğsüne daha sıkı bastırıyor. "Hayır. Onlara katılmayacağız. Şimdi değil. Asla."

Aw. *Charmant*. Bunu gittikçe daha çok seviyorum. "Hayır, tabii ki hayır," diye yatıştırıyorum onun sahiplenici, sahiplenici göğsüne minik bir vuruş yaparak. "Sen ve ben bir araya geldiğimizde, sadece biz olacağız, *değil mi?* Güzel ve özel."

Bakışları elimin kalbinin üzerindeki sert kaplamanın üzerinde durduğu yere kayıyor. Sonra bana bakıyor. O gözlerde nefesimi kesen bir özlem, sert, aç bir ihtiyaç ifadesi var.

Birdenbire her zamankinden daha az oyuncu ve daha muhtaç oldum.

"Aman Tanrım. Aynen böyle!" diye haykırıyor mağaradaki kadın, hassas anımızı bölerek. "Aynen böyle, Dash!"

"Da-yesh," diyor adam, telaffuzunu düzelterek.

"Daysh," diyor tekrar, ihtiyaç dolu. "Ağzını üzerime koy-"

"Yeterince yakın," diyor adam ama sözleri kesiliyor ve ardından dişi bir kez daha haykırıyor. Düzeltilmeye hiç niyeti yok gibi görünüyor ve ben de kıkırdayarak gülmekten kendimi alamıyorum.

Zennek gülmüyor. Nefesi burun deliklerinden hızlı hızlı geliyor, sanki sevişme seslerini duymak kontrolünü zorluyormuş gibi. Elleri üzerimde sıkılaşıyor.

Parmağımı göğsüne vuruyorum. "Yakınlarda başka bir mağara var mı?"

Gözlerini kırıştırıyor, sonra bakışlarını uzaktaki mağaradan ayırıp bana odaklanıyor. "Hayır," diyor kalın bir sesle. "Başka bir yönde bir tane var ama orası da dolu olacak."

Ah. Bizden önce iki çift ayrıldı, Georgie ve erkeği de. Parmağımı göğsünde gezdirerek ona "Kar yağması umurumda değil," diyorum.

Tek söylediği "Mahremiyet," ve sonra yeni bir yöne doğru fırlıyor ve ben bir iç çekişi ısııyorum ve boynuna tutunuyorum.

Neyse ki beni fazla uzağa götürmüyor. Bir yamaçtan aşağı, rüzgârın daha az ısırdığı kayalık bir yarığa doğru yarı kayarak iniyoruz. Etrafımızda yuvarlanan kayalar var ve uzaktan bir tür su sesi duyuyorum ve sonra hafif bir çürük yumurta kokusu alıyorum. Sıcak bir dere o zaman. Kokuya burnumu kırıştırıyorum ama şikayet etmiyorum, çünkü en azından artık Dash'in ya da Dayesh'in ya da adı her neyse onun *küçük aşkını* duymuyoruz. Zennek'teki gerginliği hissedebiliyorum, gerçi artık onlardan uzaklaştığımız için gerginlik azaldı.

Beni nazikçe karın içine bırakıyor ve iyi olduğumdan emin olmak için bana bakıyor. Sonra hemen işe koyuluyor ve uçurumlardan birinin dibindeki karı itip kakmaya başlıyor. Ne yaptığını anlamam bir anımı alıyor - uçurum duvarının karşısına kardan bir duvar örüyor, böylece düzgün bir şekilde çevreleneceğiz ve bir tür mahremiyet sağlayacağız. Zekice.

"Yardım edebilir miyim?" O bir avuç dolusu karı tek bir yöne doğru kazarken, ben de dizlerimin üzerine çöküp yarı eskimo evimiz için bir yer açıyorum.

"Hayır," diyor açıkça.

Dizlerimin üzerinde sallanıyorum. Peki o zaman. Karda arkama yaslanıp onu izliyorum ve o çalışmaya devam ettikçe ve dakikalar uzadıkça esneyip yan yatıyorum, başımı bir elimle destekliyorum. Kar ve buzdan koca bir ev mi yaratacak? Sırf benimle birlikte olmamak için mi? Kanyonun aşağısında rüzgâr yok ve kürklerle -ve onun vücut ısını benime bastırarak- khui'm sayesinde yeterince sıcak olacağım. Onu hararetle çalışırken izliyorum ve bu çalışkanlığın utangaçlığının bir başka yönü olduğundan şüpheleniyorum. Eğer bir işi varsa, elleriyle bir şey yapıyorsa, bana bakmak zorunda değil, değil mi?

İçimdeki o hınzır çizgi yükseliyor ve yaramaz bir şey düşünüyorum, onun dikkatini çekecek bir şey. Cesaret edebilir miyim? Kızacak mı? Bir süre daha hararetle çalışmasını izliyorum ve sonra bir şeyler yapmam gerektiğine karar veriyorum, yoksa bütün geceyi sanki khui'sini bir şekilde susturacakmış gibi karın içine bir çukur kazarak geçirecek.

Ben de karnımı tutup inleyerek gözlerimi kapatıyorum ve acı çekiyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Karda çılgınca bir koşuşturma oluyor ve sonra inanılmaz sıcak bir el yanağıma dokunuyor. "Mar-lenn? Hoo-man? İyi misin?"

Yapmak üzere olduğı şey için kendimi kötü hissediyorum ama sadece bir anlığına. "Canım yanıyor, Zennek. Canım çok yanıyor." Ve kürklerimin altında kendimi tutuyorum, bacaklarımı kendimi korur gibi yukarı kıvırıyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Ses tonu endişeli ama şefkatli. Uzun saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve sonra bileklerimden birine dokunarak elimi nazikçe karnımdan uzaklaştırıyor. "Bana nerenin acıdığını göster."

İsteksizce vücudumu açıyorum ve tuniğimi yukarı çekmesine izin veriyorum. Karnımı havaya açtığında ürperiyorum. Tek söylediğim "Acıyor" oluyor ve onu izlemek için gözlerimi açıyorum.

Büyük mavi bir elini çıplak tenime yapıştırıyor ve dokunuşuyla inliyorum, çünkü çok iyi hissettiriyor. Sesim onu sadece endişelendiriyor, çünkü karnımı nazikçe yoğuruyor. "Burası mı?"

"Daha aşağı," diye mırıldandım.

MARLENE

Z Ennek tozluklarımı tutuyor ve bağcıklarını kopararak kalçalarımın altına aşağı çekiyor. Yüzünde endişeli bir ifade var ve eğer bu kadar tahrik olmasaydım neredeyse komik olacaktı.

Tümseğimi ve oradaki koyu renkli bukleleri görünce duraklıyor ve nefes alışının yeniden hızlandığını görebiliyorum. Ne kadar ıslak olduğumu görebiliyor mu?

"Nerede?" diye soruyor, sesinde çakıllı bir ton var, sanki amım onun önünde açığa çıkarken bile iyi olmak ve dikkat etmek için çok uğraşıyormuş gibi.

"İçeride," dedim ona.

"İçeride mi?"

"Evet." Beni incelemek istercesine yaklaşıyor, nefesi neredeyse tenime değiyor ve bir elimi başının üstüne koyuyorum. "Şimdi öp onu."

Benden o kadar hızlı uzaklaşıyor ki, kendini geriye doğru çekerken rüzgârın yanımdan hızla geçtiğini hissedebiliyorum. Bana attığı bakış düpedüz ihanete uğramış gibiydi.

"Canının yandığını söylemiştin," diye beni suçluyor.

"Evet, öyle. Çok fena ağrıyor." Ve amımı avuçlayıp küçük bir inilti çıkarıyorum. "Sen ağrıtmıyor musun, *mon beau*?"

Bana kaşlarını çatıyor. Ben gülünce kaşları daha da çatılıyor. "Bu hiç komik değil, hoo- man."

"Öyle değil mi? Her zaman kendimize gülebilmeliyiz, *mon beau*." Sırt üstü dönüp yıldızlara bakıyorum. Burada özellikle çok parlaklar. Bulutların hepsini kapatacağını düşünmüştüm ama kar yağmıyor ve gökyüzü milyonlarca yıldız ve renkli çizgilerle dolu. "Bunun saçma bir durum olduğunu düşünmek zorundasın, *değil mi*?"

"Bunun neresi saçma?" Sesini kısa bir mesafeden duyuyorum, sanki bana çok yaklaşımdan korkuyormuş gibi.

Bir elimi başımın arkasına koyuyorum, pantolonumu yukarı çekmiyorum. Diğer elimi amımın üzerinde tutuyorum, çünkü iyi hissettiriyor. "Ben bir insanım. Sen mavi bir uzaylısın. Burada kardan başka bir şey olmayan bir gezegendeyiz ve çok yakında muhteşem bir seks yapacağız çünkü göğsümdeki bir böcek öyle olduğunu söylüyor. Sonra da senin *bebeğine* sahip olacağım."

"Bunların hepsi doğru."

Yıldızlara gülümsüyorum, çünkü az önce belirli bir takımyıldızının kalp şekline benzediğini fark ettim. *Sen her yerdesin anne*. "Ee. Yeni gezegen. Böcek. Bir eş. Bebekler. Hepsi böcek öyle dediği için. Bunun garip bir durum olduğunu düşünmüyor musun?"

"Benim için değil."

Şimdi sesi incinmiş gibi geliyor. Yan dönüp ona bakıyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, kısa bir mesafe ötede çömelmiş, kuyruğunu temkinli bir şekilde sallıyor. "Garip olduğunu söyledim. Kötü olduğunu söylemedim, *mon beau*." Ona gülümsüyorum. "Senden hoşlanıyorum. Khui'm benim için seni seçtiği için mutluyum."

Bana doğru kaşlarını çatıyor ve uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Konuştuğunda, "Neden ben?" dedi.

"Senden neden hoşlanıyorum?" Başını salladığında omuz silkiyorum ve önümdeki kara bir kalp çiziyorum. "Güçlü ve cesursun. Beni gülümsetiyorsun. Beni korumak için elinden geleni yapıyorsun. Ve çok güzel kolların var."

Bu ondan bir tepki alır. Kaşları çatık yüzünü terk ediyor ve yerini bir gülümseme alıyor. "Eşini kollarına bakarak mı seçiyorsun?"

"Evet, özellikle de bu kadar iyi olduklarında."

Kıkırdıyor. "İki kişi oldukları için mi?"

"İki de bonus," diye şakacı bir şekilde itiraf ediyorum. "Seni çekici bulabileceğim konusunda çok şüpheli görünüyorsun. Neden?"

Zennek derin bir iç çekiyor ve bir an için ruh hali hakkında endişeleniyorum. Kuyruğu artık tedirginlikle sallanmıyor ama hareketsiz. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Daha önce hiç zevk arkadaş edinmedim."

"O zaman iyi ki beni etkiledin, çünkü sana neyi sevdiğimi gösterebilirim." Ve ona parlak bir gülümseme verdim.

Çok kolay kızarıyor. Bana isteksiz bir gülümsemeye karşılık verirken bile kızardığını anlayabiliyorum. "Sen diğer hoo-man'ler gibi değilsin."

"Hayır mı?" Kollarımı kaldırıp onları inceliyorum. "Bunlardan iki tane." Bacaklarımı okşuyorum. "Bunlardan iki tane." Göğüslerimi avuçluyorum. "Bunlardan iki tane... çok güzel bir çift, kabul ediyorum," diyorum şakacı bir şekilde ve sonra bir kez daha kalçalarımın arasına uzanıyorum. "Ve bir tane de çok yumuşak, çok ıslak bir am. Sanırım diğer insanlara çok benziyorum, *mon beau*."

Bakışları elimin tümseğimin üzerinde durduğu yere düşüyor ve gözlerinde beni ihtiyaçtan titreten sıcak, aç bir bakış var. "Dilin farklı," diye mırıldanıyor. "Bana kendin söyledin."

"Ahhh. Ben Fransızım. Onlar Amerikalı. İşte fark bu. Benim dünyam o kadar çok insanla dolu ki hepsini sayamazsınız. Bazen çok farklı yerlerden geliyorlar ve bu da farklı konuşmalarına neden oluyor."

"Farklı mağaralar gibi mi?"

Böyle güzel bir adam için çok tatlı bir masumiyet. Kabilesi çok büyük olmadığı için ne kadar çok insan olduğunu anlayabildiğini sanmıyorum. "*Oui, onun* gibi bir şey." Kafasını eğerek başını sallıyor ve bunu görmek bana cık cık dedirtiyor. "Neden gözlerini hep benden kaçırıyorsun? Görünüşümü beğenmiyor musun? Sana çirkin mi geliyorum?"

"Asla," diye nefes alıyor ve bana tekrar bakıyor. Bunun onun için bir çaba olduğunu söyleyebilirim, çünkü yüzündeki ifade acı verici bir şekilde utangaç.

"Bana bakabilirsin," diyorum ona. "Seni bir daha utandırmayacağım, söz veriyorum." Ona gülümsüyorum ve sonra bir parmağımı dikkatlice amımın yarığından aşağı indiriyorum.

Bakışları hemen oraya gidiyor.

"Gördünüz mü? Bana bakmak o kadar da zor değil, değil mi?" Parmağımı ıslak kıvrımlarımın arasında kaydırarak alay ediyorum. "Senin için ne kadar ıslak olduğuma bak. Hiç böyle bir şey gördün mü, *mon beau*?"

Dudaklarını yalıyor ve bu beni daha da ıslatıyor. "Hayır," diye başardı. "Hiç böyle bir şey görmedim."

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımın ne kadar ıslak olduğunu gösteriyorum. Soğuk hava parmaklarımın hemen buz tutmasına neden oluyor ve eğlenceyi mahvediyor. "Bulunduğun yere gelirsem benden kaçarmısın?"

Zennek sertleşir. "Senden kaçmıyorum."

"*Bon*, o zaman sorunumuz yok." Ayağa kalktım ve artık yırtılmış olan pantolonumu kalçalarımın altına çektim. Yanına doğru ilerliyorum ve yanına oturuyorum. Burun delikleri sanki kokumu ayırt etmeye çalışıyormuş gibi açılıyor. İnanılmaz derecede yakın oturuyorum, sanırım onu test ediyorum. Tekrar uzaklaşıp uzaklaşmayacağını görmek istiyorum, benim utangaç centilmenim. Çekilmeyince bir parmağımı çenesine dokundurup başını kaldırıyorum, böylece başını eğemiyor.

Eğiliyorum ve selamlamak için her iki yanağı da öpüyorum. "Halkım arasında böyle merhaba deriz."

Yanağına dokunuyor, şaşıyor. "Dudaklarınızı birbirinize mi değdirdiniz?"

"Sadece yanaktan dostça bir öpücük," diye onu rahatlatıyorum. "Bundan fazlası değil."

Zennek bir an beni izliyor ve sonra eğiliyor. Dudaklarını önce yanağımda, sonra diğerinde gezdirirken kıpırdamadan duruyorum. Teni kadifemsi bir sıcaklıkla tenime değiyor ve yaklaştığında onu kendime çekmek ve yüzümü ona gömmek istiyorum, o kadar lezzetli ki.

"İşte," diye fısıldıyorum o hafifçe arkasına yaslandığında. "Artık arkadaşız."

"Arkadaş mı olmalıyız... yoksa dost mu?" Tekrar yaklaşıyor ve bir an için beni öpeceğini sanıyorum ama sadece burnunu hafifçe soğuk burnuma sürtüyor.

Bu o kadar tatlı, şefkatli bir jest ki her yerim ağrıyor. "Arkadaş olmalıyız," diyorum ona ve daha fazla sataşmaya karşı koyamıyorum. "Ama bunun için beni başka yerimden öpmen gerekecek."

"Nereyi sevdiğini bana gösterir misin?" Elini kaldırıp parmak eklemlerini hafifçe yanağıma sürtüyor ve ben de okşamaya doğru eğiliyorum.

"Tabii ki."

Tekrar burnuma sokuluyor, yüzümü okşuyor. "Mar-lenn. Seni eşim olarak kabul etmek istiyorum..."

"Ama nasıl başlayacağını bilmiyorsun?" Nefes nefese sordum. "Size göstereyim mi?"

Kavurucu bir ihtiyaçla dolu mavi gözler benimkilerle buluşuyor. "Göster bana, evet. Seni nasıl memnun edeceğimi öğrenmek istiyorum."

Bir kadın böyle bir emre nasıl karşı koyabilir?

ZENNEK

M

ar-lenn şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Ağzım sulanıyor ve o bana bakarken ben ona açlıkla bakıyorum.

bana baktı. Kısa bir süre önce solgun teninin çirkin olduğunu mu düşünüyordum? Şimdi ona dokunmamak, yumuşaklığını hissetmemek için her şeyimi veriyorum. Cesurluğu ve şakacı tavrı beni utandırıyor ama aynı zamanda hoşuma da gidiyor. İsteddiği şey konusunda sert olması ve sık sık gülmesi hoşuma gidiyor. Bana gülümserken gözlerinin neşeli olması, khui'sinin coşkuyula şarkı söylemesi hoşuma gidiyor.

Gerçekten, ben en şanslı avcıyım. Eşim ona baktığım sürece utangaç olmama aldırıyor. Bana onu nasıl memnun edeceğimi öğretecek.

O yüzden bakıyorum. Ve bakıyorum. Eğer bana izin verirse Mar-lenn'i güneş bir kez daha doğup batana kadar izleyeceğim. Sanırım onu günlerce izleyebilirim ve ondan asla bıkmam. Minik burnu, küçük çenesinin ucu, kaşlarının pürüzsüzlüğü ve ifadeleriyle birlikte nasıl hareket ettiği beni büyülüyor. Ve ağzı.

Onun pembe, pembe ağzı beni sürekli büyülüyor. Yine de dilini ve diğerlerinden nasıl farklı olduğunu merak ediyorum. Hiçbir şey yapmıyor

Benim için fark etmez tabii ki. Onun garip konuşması umurumda değil. O benim eşim ve ona ve tüm farklılıklarına değer vereceğim.

Bana gülümsüyor ve saç örgüme uzanıyor. "Başlamadan önce bunu gevşetebilir miyim?"

Garip bir istek ama başımı salladım. "Neden?"

"Çünkü saçların çok seksi ve onları gevşek görmek istiyorum." Yeni mavi gözleri hevesle dolu, bu yüzden bunun neye zarar vereceğini göremiyorum. Seksi mi? Ben mi? Ben sadece Zennek'im, diğerlerinden daha sessiz bir avcı. Ama gülümsüyor ve örgümün dibindeki bağa uzanıyor, sonra da yelemin ilmeklerini çekiştirerek gevşetiyor ve sırtımdan aşağı dökülüyor. Mar-lenn başını eğip beni inceliyor ve sonra yelemi öne doğru çekerek bir omzumun ve kolumun üzerinden geçiriyor. "Là," diye mırıldanıyor. "Çok gür ve güzel. Bu uzun saçı seviyorum. Bana asla kısaltmayacağına söz ver."

Aehako gibi, kim örgü ile uğraşamayacak kadar sabırsızdır ki? Geçmişte bunu düşünmüştüm ama şimdi yapmadığıma memnunum. "Eğer beğenirsen, uzun bırakırım."

"Hoşuma gitti," diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarımdan arasında gezdiriyor. Uzanıp küçük ellerini kafa derimin üzerinde gezdiriyor, yelemi serbest bırakıyor ve dokunuşu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve sikimin inanılmaz derecede sertleşmesine neden oluyor. En küçük dokunuşlar bile üzerimde bu etkiyi yaratıyor ve iniltimi bastırıyorum. Bana istediği gibi ve istediği zaman dokunmakta özgür hissetmesini istiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemeden hareketsiz kalıyorum.

Mar-lenn yelemden bir tutamı iki parmağının arasında ovuşturuyor -beş tane varmış gibi görünüyor- ve sonra bana bakıyor. "Aynı renk olmalarına rağmen seninki benimkinden çok farklı. Benimkine dokunmak ister misin?"

Elim otomatik olarak esniyor. Ona dokunmak mı? Onu yakalamak ve ağrıyan sikimi içine öyle bir sokmak istiyorum ki zevkten çılgılık atsın... Aklıma gelen görüntü karşısında yutkunuyorum ve bir elimi tereddütle yelesine uzatıyorum. Nazikçe dokunuyorum ve bileğimi tutup elimi başına doğru ittiğinde, onu daha cesurca okşuyorum.

Haklı; o benden çok daha yumuşak. Yelesi şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak, en uzun kürk gibi hissettiriyor. Telleri ince ve narin, parmaklarıma yapışıyor ve ben büyüleniyorum. Çok da güzel kokuyor. Her yeri güzel kokuyor. İçinde bulunduğu kapsülün tuhaf kokusunun ötesinde, bir Mar-lenn kokusu var ve ben buna hızla bağımlı hale geliyorum. Merakla beni izliyor ve sanırım bir şeyler söylemek istiyor. "Yumuşak," demeyi başarıyorum.

"*Oui*," diyor garip diliyle. "Yumuşak." Sonra hareketli kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Her yerim yumuşak. Sana göstereceğim."

Ve ağır tuniğinin boynunu işaret ediyor.

Dilim hemen ağzımın damağına yapıştı. Onu çıkarmamı mı istiyor? Yoksa sadece boynunu okşamamı mı istiyor? Derisini çıkarırsam üşümesini istemiyorum ve tereddüt ediyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor, sonra elimi boynuna ve kalın tuniğinin yakasına götürüyor. "Soy beni, *aşkım*."

Yumuşak, boğucu sesi kesemi sıkılaştırıyor. Tohumlarım şimdiden dökülmekle tehdit ediyor, ama onun istediğini yapmak istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Hevesle tuniğini yırtıyorum, deriyi üzerinden çekerken dikişlerini koparıyorum.

Mar-lenn irkilmiş görünüyor ama kıkırdıyor. "Bunu yapmanın bir yolu da bu. Bir dahaki sefere belki kravatları kullanırız, böylece kampa dönerken giyecek kıyafetlerim olur, *mon cher*."

"Bunu senin için düzelteceğim," diyorum ona, nefes nefese. Düzelteceğim. Soğukta titremesine izin vermeyeceğim. Yine de vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Artık derisini yırttığım için omuzlarından sarkıyor ve belinde toplanıyor, ama gözlerimin önünde tamamen çıplak olan uzun bir gövde var. Ve ben onun görüntüsünü yutuyorum.

Memeleri... muhteşem. Elbette daha önce de meme görmüştüm. Bizim dişilerimiz sadece isterlerse onları örterler ve bir yavru acıktığında memesi açığa çıkar. Ama bizimkiler düzdür, sadece sütle dolduğunda biraz yumuşayarak yuvarlaklaşır. Mar-lenn'in gövdesinden çıkan büyük, yuvarlak memeleri var. Yumuşak ve kabarık görünüyorlar ve dudaklarıyla aynı narin renkte pembe meme uçları var. Meme uçlarına bakarken, soğuğa maruz kalan uçlarının sertleştiğini görüyorum. "Meme uçların neden bu kadar büyük?" diye soruyorum. "Bu normal mi?"

Kıkırdıyor ve göğsüne bakıyor. "Sana büyük geliyorlar mı?" Arkasına yaslanıyor ve onları hafifçe sallıyor. "Böyle bir şey söylediğinizi duymak çok hoş. Onlar sadece göğüs, *aşkım*. Onları seviyor musun?"

Bu küçük sallantı beni büyülüyor. İleri geri sallanıyorlar ve ben bakmaktan kendimi alamıyorum. "Ben...evet. Onları seviyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve cildinin diken diken olduğunu fark ediyorum. "Üşüyor musun?"

"*Un peu*. Birazcık." Gözleri parlıyor ve bana gülümsüyor. "Beni sıcak tutmayı mı teklif ediyorsun?"

Sıcakladım. Tabii ki. Bu çok mantıklı. Khui'm beni sağır edecek kadar yüksek sesle şarkı söylerken etrafıma bakıyorum, sonra Mar-lenn'i dikkatlice rüzgârın ona daha az çarpacağı uçurum duvarlarına doğru itiyorum. "Burada bekle. Ben ateş yakacağım." Yakacak bulmak çok zor olmasa gerek ve ateş yakmak için gerekli malzemeleri yanımda taşıyorum-

Yelemden bir avuç tutuyor ve ben ayağa kalkmadan beni durduruyor. "*Mon beau*," diyor usulca. "Vücudunla beni ısıtmanı kastetmiştim."

"Anlıyorum." Ateşi düşündüğüm için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Tabii ki onu bedenimle ısıtmamı istiyor. Mar-lenn ellerini uzatıyor, yüzünde şakacı bir gülümseme var ve ben onu kendime doğru çekiyorum, sıcaklığımı paylaşması için kollarımı ona doluyorum.

Vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirdiğine hazırlıklı değilim. Sıkı küçük uçlarıyla meme uçları göğsüme sürtünüyor ve her yeri yumuşak, yumuşak, yumuşak. Ve çıplak. İnliyorum, cildinde koruyucu bir kaplama olmadığını fark ettiğimde neredeyse boşalıyordum. Her yeri yumuşacıktı. "Mar-lenn..."

"Buradayım," diye fısıldıyor, yelemi yüzümden geriye doğru tarayarak. "Çok iyi gidiyorsun, *mon brave*." Elleri çenemde geziniyor, yüzümü okşuyor ve sonra omzuma geçiyor. "İyi misin? Titriyorsun."

Tabii ki ürperiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki şimdiden dökülmek istiyorum. "Ben... iyiyim."

İnsan eşim alaycı bir ses çıkarıyor ve sonra aramıza uzanıyor. "Zaman ayırabilmemiz için çabuk gelmen mi gerekiyor? Bu konuda sana yardımcı olacağım, *mon beau*. İzin ver seninle ilgileneyim."

Ve sonra eli sikimin üzerinde, peştemalimin çok ince derisinin arasından beni okşuyor. Şok zihnimde yankılanıyor ve sonra sert, kavurucu ihtiyaç tüm düşüncelerimi kovalıyor. Boğuk bir hırıltıyla onun küçük, yumuşak eline doğru itiyorum. Bir, iki kez, onun dokunuşuna karşı pompalıyorum, eğilip boynumu yalarken cesaretlendirici sesler mırıldanmasını dinliyorum.

Dili tenime değdiğinde mi? Bu çok fazla. Aletim peştemalime bir tohum seli boşaltırken bile göğsümden alçak bir hırıltı fışkırıyor. Boşaldım.

Ve gel.

Ve o eliyle beni okşamaya devam ederken bile çok sert boşalıyorum. Gözlerimin önünde yıldızlar titreşiyor ve kan kulaklarıma hücum ederek beni khui'min sesi dışında her şeye karşı sağır ediyor. Vücudumdaki her kas saliverilmemin gücüyle kenetleniyor ve sıcak tohum peştemalimi geçip kalçalarımın akıyor.

Tekrar nefes alabildiğimde, burnuma sokulurken alnımı onun pürüzsüz alnına bastırıyorum. Eşimle ilk kez onun içinde olmadığım için utanıyorum. Ama o sadece burnumun ucunu yalıyor. "Bu çok güzeldi," diyor Mar-lenn, sesi duygusallıktan yumuşak ve saçma bir şekilde, onu memnun ettiğim için mutluyum.

"Ben... çok çabuk geldim."

"*Evet*, planımız buydu." Bir elini göğsüme koyup beni dürtüyor ve karda geriye doğru gitmem gerektiğini işaret ediyor. "Şimdi yavaş gidebilir ve acele etmeyebiliriz."

Bu düşünce hoşuma gitti. Bundan da öte, sanki benim aldığım zevk *onun* da zevkiymiş gibi bana tatlı tatlı gülümsemesi hoşuma gidiyor. Sanki onu en ufak bir hayal kırıklığına uğratmamışım gibi. Bu beni iyi hissettiriyor. Bunun benim için yeni olmasına aldırıyor. Bana onu nasıl tatmin edeceğimi öğretecek... ve ben de öyle iyi öğreneceğim ki, onu az önce yaptığımdan iki kat daha fazla boşaltacağım.

Kasıklarımın soğuyan tohumun farkında olarak ona tereddütlü bir gülümseme veriyorum. "Önce... kendimi temizlemeliyim."

"Uzun sürmesin o zaman," diyor bana ve tuniğinden bir parça koparıp bana uzatıyor.

Onu alıyorum ve bir şekilde ayağa kalkıyorum. Dizlerim garip bir şekilde güçsüz ve ondan birkaç adım uzaklaşmak çok zor. Ama öyle yapıyorum, taze kar tutuyorum ve soğuktan sızlayana kadar kasıklarımı ovuyorum. Soğuk iyi, çünkü bir dahaki sefere daha uzun süre dayanacağım anlamına geliyor. Kardeşim Pashov ve kabile arkadaşım Dagesh'in en yakın avcı mağaralarına benden önce ulaşmış olmalarından nefret ediyorum. Marlenn'in onu sıcak tutacak bir ateşi, içecek tatlı suyu ve yiyecek erzağı olmalıydı. Bunun yerine, onu rahat ettirecek sadece kar ve benim bedenim var. O daha iyisini hak ediyor.

Konfor eksikliğini telafi etmek için onu memnun etmek için iki kat daha fazla çalışmam gerekecek. Bu düşünceyi aklımda tutarak, kararlılıkla ona dönüyorum.

Yanına döndüğümde khui'm güçlü ve ısrarcı bir şarkıya dönüşüyor. Bu küçük ayrılık bile onu ne kadar çok istediğimi fark etmemi sağlıyor ve onu kendime çekip boynuna sarılıyorum, güzel kokusunu içime çekiyorum. Kollarını boynuma doluyor ve beni okşuyor, parmakları omzumda geziniyor. "Tekrar hoş geldin," diye takılıyor. Alay etmeye bayılır, benim kadını.

Ben de buna bayılıyorum.

"Bence beni öpmelisin," diyor ve parmaklarını saçlarımda dolaştırarak beni kendine çekiyor.

Onu öpmek mi? Ne demek istediğini anlamıyorum... ve sonra Vektal'ın bize insanlar hakkında anlattıklarını ve ağızdan ağıza temas etmeyi nasıl sevdiklerini hatırlıyorum. Daha önce diğerlerinin önünde ağzını benimkine koymuştu. Bunu tekrar yapmamı mı istiyor? Bana tuhaf bir okşama gibi geliyor ama onu mutlu edecekse reddetmek istemem. Ağzımı hızla onunkine doğru itiyorum. "Böyle mi?"

"Yeni başlayanlar için," diyor ve elini tekrar göğsümün önünden aşağı kaydırıyor. Aklıma hemen sikimi nasıl okşadığı geliyor ve sikim bir kez daha canlanıyor, bir anda acıyla sertleşiyor. Ama o sadece göğsümü okşuyor, parmaklarını kaslarımın çizgileri boyunca gezdiriyor ve tekrar eğilirken bile koruyucu kaplamanın çıkıntılarını izliyor. Ağzımı bir kez daha onunkine dayıyorum ama bu sefer geri çekildiğimde daha da yaklaşıyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyor. Kaymaları çok ilginç. Ağzı o kadar yumuşak ve büyüleyici ki, kıpırdamadan duruyorum ve her şeyi onun devralmasına izin veriyorum. Dudaklarını tekrar tekrar dudaklarımda gezdiriyor, sanki bu basit hareket

Dokunmak ona zevk veriyor. Öpüşmeler d e v a m ettikçe daha da hoşuma gidiyor ve ağzımı küçük ısırıklarla ısırmaya başladığında inliyorum.

Vektal'in bu öpüşmeden neden mutlu olduğunu anlayabiliyorum.

ZENNEK

I Beni ısırmasını kolaylaştırmak için dudaklarımı ayırıyorum... ve dili ağzımın kenarına doğru kayıyor. İçimden bir inilti yükseldi ve ellerim ona doğru kenetlendi. O... o muydu ne olması gerekiyordu? Ama küçük mutlu bir ses çıkarıyor ve sonra Marlenn beni tekrar dilliyor.

Tamamen donup kalıyorum, o pürüzsüz, ıslak dilin ağzımın içine kaymasına karşılık olarak sikim zonkluyor. Kendi dilimden farklı bir his veriyor, ama iyi anlamda, ve onun bu kadar farklı konuşmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Çok pürüzsüz ve kaygan olduğu için mi? Eğer öyleyse, bunu memnuniyetle karşılıyorum, çünkü dili benimkine sürtünüyor... vücudumun ateşli bir ihtiyaçla tepki vermesine neden oluyor.

Ağzıma karşı kıkırdıyor ve sonra alt dudağımı hafifçe ısırıyor. "Sen iyi misin?"

"Dilini seviyorum," diye mırıldandım. "Garip olması umurumda değil." Bu onun duraksamasına neden oldu. Geri çekilip beni inceliyor. "Garip mi?"

"Dilin farklı olduğu için diğerklerinden farklı konuştuğunu söylemiştin." Onu rahatlatmak için yüzüne dokunuyorum. "Bu benim için önemli değil. Seni olduğun gibi seviyorum."

Mar-lenn bana bakıyor ve sonra kıkırdıyor. "Oh, *mon brave*, sen *inanılmazsın*. Ne kadar çekicisin." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Benimle dillere dokunmak?"

"Hayır. Hoşuma gitti."

"O zaman sen de seninkini benim üzerimde kullanmalısın, Zennek'im."

Dudaklarında ismimi duyunca sikim kalktı. Onu tekrar öpmemi mi istiyor? Onu dillememi mi? Bunu yapabilirim. Onu kendime doğru çekmek için bir elimi boynunun arkasına atıyorum ve dilimi pembe ağzının dikişlerine değdirmeden önce ağzımı nazikçe onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Gözleri kapanıyor ve bana doğru eğiliyor, o kadar güzel ki kalbim onu görünce ağrıyor. Bir iniltiyle, dilimi ağzının sıcak kuyusuna sokuyorum, o pürüzsüz pembe hoo-man dilini arıyorum. Dilimi onunkine değdiriyorum ve o da dilini benimkine sürttüğünde, dilini keseme kadar hissediyorum ve şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Kollarını boynuma doluyor ve öpüşmenin devam etmesi için ısrar ederek dilini benimkine değdirmeye devam ediyor. Devam etmekten çok mutluyum ve dilimle onu kızdırmaya ve beni memnun ettiğı kadar onu da memnun etmeye çalışarak ağzını yalarken ve fiskelerken vücudunu göğsüme yashıyorum.

Birbirimizden ayrıldığımızda zor nefes alıyor, memeleri göğsüme bastırıyor. Bana yapışıyor ve gözlerinde yumuşak, şaşkın bir bakış var. "Bu işte çok iyisin."

Öyle miyim? Mar-lenn'i yumuşak gözlü ve ihtiyaçtan acıkmış biri haline getirdiğimin farkına varmak mutluluk verici. Daha fazlasını yapmak istiyorum. Bir hırıltıyla ağzını tekrar yakalıyorum, dilimi onunkine sürüyorum ve sıcak ağzının derinliklerine doğru okşuyorum. Bunu yaparken fark ediyorum ki... bu onunla çiftleşmek gibi bir şey, sadece vücudunun farklı bir yerinde.

Bu düşünceyle içimde patlayan arzuyla ihtiyacımı kontrol etmek için mücadele ederek sertçe ürperiyorum. Mar-lenn'imın ağzını kendi ağzımla çiftleştiriyorum. Ve o da

Her seferinde beni hevesle kabul ediyor, benim onunkini tattığım gibi dilimin tadına bakıyor, beni okşuyor, beni aç tepkilerle karşılıyor.

Hiçbir erkek bu kadar şanslı olmamıştı.

Ona olan ihtiyacım giderek artıyor ve o karda sırtüstü yatana ve ben onu iri bedenimle sarana kadar bizi ileri itiyorum. O küçük ve kırılgan, bu yüzden onu cüsseyle ezmediğimden emin olmak için ağırlığımı dirseklerime veriyorum ve daha derin, daha emin vuruşlarla ağzını talep etmeye devam ediyorum.

Mar-lenn küçük bir miyavlama sesi çıkarıyor ve nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesiyor. Gözlerinde öyle bir ihtiyaçla bana bakıyor ki yüzümü boynuna gömüyorum, onu orada öpüyorum ve ateşli bir arzuyla tenini emiyorum.

Elleri yeleme gidiyor ve ben boynunu emerken parmaklarını yelemde gezdiriyor. "*Benden çok farklısın ama iyi yönlerin var, sevgilim.* Dilini seviyorum. Sırtlar." İç çekiyor. "Çıkıntıların olacağını hiç düşünmemiştim ama şimdi o dili her yerde istiyorum."

Her yer tam olarak onu tatmayı planladığım yer. Alçak sesle homurdanıyorum, sonra köprücük kemiğini, mavi damarların izlediği soluk tenini yalıyorum. Bu bana onun ne kadar narin olduğunu hatırlatıyor ve ilgimin boynunda bıraktığı parlak kırmızı izleri gördüğümde daha dikkatli olmaya yemin ediyorum. O benim eşim, her şeyim, ne kadar kırılgan olduğuna dikkat etmeliyim. Daha nazikçe, hiçbir koruyucu kaplaması olmayan göğsünün ön tarafına daha fazla öpücük konduruyorum. Altımda kıpırdanıyor, ben aşağı inerken cesaretle sırtını kamburlaştırıyor ve ağzımı belirgin meme uçlarının arasına sokuyorum. Elleri yeleme sıkıca kavlıyor ve sonra beni pembe bir tepeye doğru yönlendiriyor. "Tadıma bak, Zennek'im."

Yine adımı okşar gibi söylüyor ve ben kendimi kontrol edemeyerek inliyorum, kalçalarımı onunkilere sürtüyorum.

Gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve bir bacağını kalçalarımın doluyor, ben de hemen kuyruğumla yapışıp onu yerimde tutuyorum. Onun her tarafına sarılmasını istiyorum. Kendimi onun içine öyle derin gömmek istiyorum ki-

Ama başımı tekrar memesine doğru itiyor ve ben de pembe ucuna hızlı ve etkili bir öpücük veriyorum.

Onun tepkisine hazırlıklı değilim. Mar-lenn inliyor, memesini tekrar ağzıma sokmak için eğiliyor ve titrediğini hissedebiliyorum. O zaman burası diğerlerinden daha mı hassas? Cesaretleterek dudaklarımı tepe noktasının üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımla dokusunu keşfediyorum. Teni burada biraz farklı, çakıllı ve dokulu, belirgin bir meme ucu var. Bir kitin yapacağı gibi onu ısırarak ve emmek için bir dürtü hissediyorum - ancak şu anda kendimi bir kit gibi hissetmiyorum. Altımda kıvranan dişimle kendimi dünyanın en güçlü avcısı gibi hissediyorum. Yine de Mar-lenn dokunuşumu seviyor ve yanlış bir şey yaparsam bana söyleyeceğini biliyorum.

Bir an tereddüt ediyorum, sonra meme ucunu sertçe yalıyorum, dilimdeki çıkıntılar ona sürtünüyor.

Nefesi neredeyse bir hıçkırık halinde patlıyor. "Zennek. *Evet, aynen böyle, mon beau.*"

Tekrar homurdanıyorum, çünkü tepkisi şaşırtıcı. Memesini yalamak onu bu kadar muhtaç mı yaptı? Beni buraya yönlendirmesine şaşmamalı. Dilime karşı ne kadar sert olduğunu tadını çıkararak tekrar zirveye doğru kucaklıyorum ve sonra emiyorum, bunu yaparken dilimi ucuna doğru fiske atıyorum.

Mar-lenn'in tepki çığlığı ve kalçalarının sikime doğru eğilmesi bana bunun iyi -çok iyi- olduğunu söylüyor ve ben de çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Şimdi tüm dikkatim dudaklarımın altındaki memeye odaklanmış durumda ve eşimden daha fazla soluk soluğa, vahşi bir zevk almak için öpüyor, okşuyor, yalıyor, kemiriyor ve nazıkçe ısıyorum. Şok olmuş, yoğun bir şekilde adımları tekrar haykırdığını duymak istiyorum. Meme ucuyla oynamaya devam ederken önce kafa derimi, sonra sırtımı tırmalıyor ve daha fazla dayanamadığımda diğer meme ucuna geçip dikkatle ona saldırıyorum.

Kalçaları bana karşı tekrar tekrar sallanıyor ve küçük inlemeleri ve çığlıkları kararlılığımı yiyip bitiriyor. Sikimi kalçalarının tepesine doğru sürtüyorum, sert uzunluğumu uyluklarının arasında sürüklüyorum. Peştemalim gitmişti, ama daha önce bana amını gösterdikten sonra taytını değiştirdi ve deriyi sürtünmekten yoruldum.

O kürk parçasını tenimde hissetmek istiyorum. Onun her şeyini hissetmek istiyorum.

Aramıza uzanıyorum ve boğazından erotik bir ses çıkıyor. "Mar-lenn," diye mırıldanıyorum, taytın koltuğunu kavıyorum. Parmaklarım tozluğa sürtünüyor

Amcığının kıvrımları ve onları ortaya çıkarmak istiyorum. Tozlukları çekiştiriyorum ve istediğim kadar hızlı hareket etmediklerinde, derilere sert, şiddetli bir yırtık veriyorum. Dikişler patlıyor ve sonra kalıntıları bir kenara iterek uzunluğumu amının sıcak kürküne doğru itiyorum.

"Oooh, Zennek," diyor Mar-lenn, sesi gırtlaktan geliyor. "Ne kadar büyük olduğuna bir bakayım."

Ama adımı söyleme şekli... bu çok mükemmel. İnliyorum ve kendime engel olamayarak amına doğru itiyorum. İhtiyacım çok sert, çok yoğun. Kendimi kontrol edemiyorum. Daha da ötesi, kontrol etmek istemiyorum. Mar-lenn her şeyimi istediğini söyledi ve ben de ona vereceğim. Uyluklarının beşiğine doğru tekrar itiyorum, uzunluğumu onun sıcaklığı boyunca ovuyorum... ve kayganlığı horozumu kaplıyor.

Sertçe inledim, kontrolüm paramparça oldu. Alnımı onunkine bastırıyorum ve tekrar itiyorum. Kolları beni sarıyor, diğer bacağı kalçalarımın etrafında kilitleniyor ve sonra o cesaretlendirici sözler mırıldanırken, elleri kollarımın üzerinde gezinirken ve her yerimi okşarken itiyorum ve itiyorum. Bir zevk seli içinde kaybolmuştum, dünyamdaki tek şey Mar-lenn'in yumuşak bedeninin benimkine karşı sıcaklığı, uzunluğumu ona sürttüğümde amının ıslaklığı ve khuilerimizin ısrarlı şarkısıydı.

Yine geldim, çok hızlı. Tabii ki çok hızlı. Onun içine boşalmam gerekiyor, amının dokulu tüylerine çılgınca vurmamam gerekiyor, ama onun üzerinde titriyorum, amını tohumlarımla boyarken onu sıkıca tutuyorum, uyluklarına ve kalçalarına dökülüyorum.

O henüz hiç zevk almadı ve ben iki kez zevk aldım. Tekrar nefes alabildiğimde inliyorum ve alnımı bir kez daha onunkine değdiriyorum. "Ben senin için kötü bir eşim."

"Neden?" Mar-lenn yüzüme dokunuyor, gözlerindeki bakış yumuşak ve güzel. "Seni bu kadar sert boşalırken görmekten hoşlanmadığımı mı sanıyorsun? Benim için dokunuşun heyecan verici, en az kontrolünü kaybetmeni izlemek kadar heyecan verici. Tüm zevklerin hoşuma gidiyor Zennek ve şafağa daha çok var. Daha fazla dokunmak için vaktimiz var, değil mi?" Gülümsemesi çok tatlı.

Doğrulup bir avuç kar topluyorum, eriyip ısınana kadar tutuyorum ve sonra tohumlarımla bir kısmını yavaşça kalçalarından uzaklaştırıyorum. Bunun görüntüsü bile beni tahrik ediyor, khiu'm sürekli bir hatırlatma mırıldanıyor

Henüz rezonansı tamamlamadık. "Bunu senin için mükemmel hale getirmek istedim," diye itiraf ediyorum.

"Ve yapacaksın da. Şimdiye kadar hiç şikâyetim olmadı," diyor Mar-lenn, parçalanmış derisinden bir parça daha alıp üzerindeki tohumumu temizlerken. Ayağa kalktığında bacaklarını açıyor ve amının üzerindeki kürkün altında pembe kıvrımlar, daha baştan çıkarıcı bir kayganlık ve amının tepesinde merak uyandıran küçük bir çıkıntı görebiliyorum.

Üçüncü meme ucu, Vektal'ın bize söylediğini hatırlıyorum. Dişiler oraya dokunulmasından hoşlanır.

"Sana bakabilir miyim?" Mar-lenn bacaklarını kapatırken dikkatimi dağıtarak soruyor. "Sen bir insandan farklısın ve benim olanı görmek istiyorum."

Ben onun muyum? Böyle şeyler söylemesi hoşuma gidiyor. Dizlerinin üzerine çöküp derisinin son parçalarını da vücudundan silerken hareketsiz kalıyorum. Tüm kıyafetlerini mahvettim ve pişmanlık duyuyorum.

Üşüyüp üşümediğini sormak için ağzımı açıyorum, ama sonra artıklardan birini alıp yarı kalkık sikimin üzerinde gezdiriyor ve açlık tekrar aklımı başımdan alıyor. Tohumumu silerken bile canlanıyor ve büyüyen uzunluğumda bir parmağını izliyor. "Burada daha fazla çıkıntı mı var, *mon homme*? Georgie'nin Vektal söz konusu olduğunda gülümsemesine şaşmamalı." Hafif bir dokunuşla bir damarın çizgisini takip ediyor ve inanılmaz bir şekilde kesem tekrar tohumla doluyor. "Ama bunun ne olduğunu sormam gerek."

Ve mahmuzuma dokunuyor.

Duraksıyorum. "Bu... bir mahmuz mu? Üçüncü meme ucun gibi bir şey sanırım." Kaşları birbirine yaklaştı. "Neyim?"

Kaşlarım kızardı. "Senin... senin kalçalarının arası."

Yüzünde farkındalık beliriyor. "Klitorisim mi?" Karda bacaklarını açıyor, derisinden arta kalanların üzerine otururken botlarından başka bir şey giymiyor ve kıvrımlarını yüzüzce ayırıyor. "Bu mu?" Bir parmağının ucunu küçük çıkıntının etrafında dolaştırıyor ve etinin ıslak parıltısı beni büyülüyor.

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarımı ayıramıyorum. "Evet. O."

"Buna klitoris ya da klitoris denir. Ve bir zevk merkezidir." Islak parmağını dudaklarıma götürmeden önce tekrar daireler çiziyor. "Seninki de böyle mi?"

Omuz silkiyorum, çünkü mahmuzum dokunulmayı tercih ettiğim sikimden daha az hassas. Ama isterse bana herhangi bir yerimden dokunmasına izin veririm. Parmağını çekip tadına bakmadan önce dudaklarımın arasına alıyorum.

Ve inle.

Kabilemdeki avcılar arasında, dilinizde yankılanan bir eş gibi bir tat olmadığı söylenir. Her zaman bunun sadece bir övünme olduğunu, en büyük hediyeleri alanların sadece burnumuzu sürttüğünü ya da eşlerinden o kadar etkilendiklerini düşünürdüm ki artık böyle şeylerden önyargısız konuşamazlardı. Ama dilimde Mar-lenn'in o küçük tadı varken, her kelimenin doğru olduğunu biliyorum. Onun gibisi yok. Misk kokulu ve lezzetli, tüm duyularıma hitap ediyor ve o küçük tat bedenimi alev alev yakıyor.

Tek bildiğim daha fazlasına sahip olmam gerektiği.

"Mar-lenn," diye mırıldanıyorum, ona dönüp ellerimi kalçalarına koyarken bile. O hınzırca açılmış kalçalar, buklelerin altında parıltı veren etin ipucu beni büyülüyor. Onun sadece bir tadı bile vücudumu çılgına çevirdi... Ağzımı onun tatlılığına gömersem nasıl olur?

Öğrenmek üzereyim.

Benim dişim aç erkeğine gözlerinde korkuyla bakmaz. Bu öyle değil. En ufak bir utangaçlığı yok. Bunun yerine, küçük, boğucu bir gülümsemeyle bacaklarını açıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun, *mon brave*? Gel ve sevgilinin tadına bak." Ve dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor, amcığı sessiz bir davet.

Güzel. Kendimi karnımın üzerine atıyorum ve yüzümü kalçalarının arasına itiyorum, dilim kızgın yarığını arıyor.

Dilim onun sıcaklığını bulduğunda küçük bir nefes veriyor ve sonra bacakları bana karşı hafifçe sıkılıyor. Memnun, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor ve bir eli başımın üstüne gidiyor. "Bana nasıl istersen öyle dokun," diye fısıldıyor Mar-lenn, doymak bilmez açlığımdan korkmadan.

"Her yerini tatmak istiyorum," diyorum dilimi yumuşak kıvrımlarının üzerinde gezdirirken. Burada çok pembe, çok pembe, ıslak ve sıcak. "*Her yerini*, Mar-lenn."

"*Oui*," diye nefes alıyor. "Ben seninim, Zennek." Arayış içindeki dilim meme ucunun, yani klitorisinin üzerinde gezinirken kalçaları titriyor. Şehvetin puslu havasında, bu dokunuştan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum, bu yüzden ona bakıyorum, dilimi tekrar klitorisine doğru iterken ağzım hala kalçalarının arasında gömülü.

Başını arkaya yatırdığında büyüleniyorum, kirpikleri dalgalanıyor, sanki ağzım onun için çok fazlaymış gibi. Dudakları ayrılıyor, nefesi düzensizleşiyor. Ben de tekrar yapıyorum. Ve tekrar, onu izlerken önce bir tarafını sonra diğer tarafını ovuyorum. Dilimi dairesel hareketlerle hareket ettirip tomurcuğun izini sürüyorum ve tekrar nefes nefese kalıyor, bacakları omuzlarıma yapıyor ve kısa tırnakları yeleme batıyor.

Ah. O zaman neyi sevdiğini anladım.

Bir hırıltıyla üçüncü meme ucunun etrafında tekrar tekrar dönüyorum. Bana karşı kıvranıyor, ihtiyacı havayı kokluyor, zevk çığlıkları kayalıklarda yankılanıyor. Amcığının daha fazla suyuyla ısındığının kokusunu alabiliyorum, bu yüzden daha aşağı iniyorum, tüm bu lezzetli nektarın kaynağını arıyorum. Kanalındaki her damlayı dilimle yalıyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için dalıyorum ve o bana karşı kıvranıyor, nefesi düzensizleşiyor. Meme ucuna geri dönüyorum, tepkilerini seviyorum ve daha fazlasını istiyorum. Onun da benim kadar sert boşalmasını istiyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmek, tüm vücudunun serbest kalmasıyla titrediğini görmek istiyorum. Bu yüzden klitorisile alay etmeye devam ediyorum ve bunu yaparken onu izliyorum. Bana karşı inlemeye ve titremeye devam ettiğinde, ancak aşırıya kaçmadığında, amına dilimin uzun, yavaş bir vuruşunu veriyorum. "Bana yol göster," diyorum, nefesim pembe kıvrımlarının üzerinde dolaşıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Parmak," diye pantolonunu indirip başıma bastırıyor. "Parmaklarını kullan, Zennek. İçime doğru it."

İstedğini hemen yapıyorum, girişine ulaşana kadar bir parmağımı amının kıvrımlarında gezdiriyorum. İçeri itiyorum ve hemen çığlık atıyor. Etrafında geriliyor, amcığı parmağımı sıkıyor ve ben büyüleniyorum... benim horozumun etrafında böyle mi hissedecek? Bir inilti ile eğildim

Parmağımla içine girerken bile ağzımı tekrar üçüncü meme ucuna götürdüm.

Etrafımda titriyor, nefes nefese. "Zennek! Zennek! Durma!"

Sanki yapabilirmişim gibi. Parmağımyı vahşice içine sokuyorum, sanki benim sikimmiş ve o da benim hepsini sıcak derinliklerine alıyormuş gibi içine pompalıyorum. Çok iyi, çok sıkı hissediyor ve dilimi üçüncü meme ucunda kullanırken tüm vücudunun titrediğini ve titrediğini hissedebiliyorum. Sıkıca kenetleniyor ve sonra kalçaları kulaklarıma bastırıyor, sertçe sıkıyor ve nefes nefese kalıyor, bana karşı kıvranarak eğilirken saçma sapan sesler fısıldıyor. Sonra, küçük bir çığlıkla, amcığı yeni bir nemle doluyor ve titriyor, doruk noktası onu ele geçiriyor. Büyülenmiş bir halde dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum, her bir tatlılığı yakalamak istiyorum ve başımı iterek uzaklaşmam gerektiğini işaret edene kadar titreyen bedenini yalamaya devam ediyorum. İsteksizce, parmağımyı ıslak sıcaklığından kaydırıyorum ve hemen yalayarak temizliyorum. Tadı o kadar inanılmaz ki, açgözlü bir erkek gibi daha fazlasına sahip olabilmek için ağzımı hemen oraya geri koymak istiyorum.

Mar-lenn derin bir iç çeker ve elini alnına götürür. "Oh, *là*. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım, *mon beau*." Sersemlemiş bir halde uzun bir nefes alıp iç geçiriyor ve bacaklarını yavaşça yere indiriyor. "Gel ve biraz yanıma uzan," diyor bana.

Yanına gidip onu kendime çektim. Giysilerinden arta kalanların üzerine uzanıyor ve bana sarılıyor, nefesini tutarken yüzünü göğsüme yaslıyor. O kadar sevimli ve yumuşak ki ona dokunmadan duramıyorum. Kolunu, yanını, sırtını okşuyorum, khui'min ısrarcı şarkısını ve daha da ısrarcı olan sikimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Devam edebilmemiz için iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Rezonans henüz tamamlanmadı ama kalbim... dolu hissediyor.

Kollarımda yatan bir eşe sahip olmak böyle bir şey işte. Böyle bir mutluluğu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, yanımda en mükemmel dişi var, tadı dilimde ve vücudu yanımda. Uzun avlardan eve döndüğümde beni karşılayacak -ya da benimle gelecek- ve ateş başında geçirdiğim geceler artık yalnız olmayacak. Bundan sonra ayların birçok dönüşü... bir yavrumuz olacak.

Açlık ihtiyacımla karışık bir memnuniyet duygusu ve ağzımı onun garip, pürüzsüz alnına bastırıyorum.

Gülümsüyor ve kollarını bana doluyor. "Kendime gelmem için bana biraz zaman ver ve daha fazla eğlenelim, *sevgilim*."

"İhtiyacın olduğu kadar dayan," diyorum ona. İyileşmek için günlere ihtiyacı varsa, sabırla bekleyeceğim... amcığında ziyafet çekebildiğim ve çılgınlıklarını duyabildiğim sürece. Şimdiden elinin bir kez daha başımda olmasını, beni en çok olmak istediğim noktaya doğru itmesini istiyorum. Parmak eklemlerimi yanağına sürüyorum, eşimle ilgilenme ihtiyacı beni teşvik ediyor. "Üşüdün mü? Aç mısın?"

Başını sallayarak bana sokuluyor. "Ben harikayım."

Öyle, sessizce kabul ediyorum. Mar-lenn kendim için hayal etmeyi hiç düşünmediğim her şey. Ona bakıyorum, kalbim dolu.

"Bana kendinden bahset," diye fısıldıyor, parmaklarını çenemde gezdirmek için uzanıyor. "Ailen var mı?"

"Büyük bir tane," diyorum, ona dokunmadan duramıyorum. Parmak uçlarımı koluna sürüyorum, sonra bir memesinin kenarını sıyrıyorum, uçlarıyla oynamak istiyorum ama kendime sabırlı olmamı söylüyorum. "Kardeşim Pashov bizden hemen önce rezonansa girdi. Diğer kardeşim Salukh henüz yankılanmadı, sanmıyorum. Ve Farli adında küçük bir kız kardeşim var. Mağaraya döndüğümüzde onunla tanışacaksın."

"Ebeveynler mi?"

Başımı salladım. "Babam, Borran. Annem, Kemli. İkisi de yaşıyor. Sizinle tanıştıklarına çok memnun olacaklar." Ve sanırım sessiz oğullarının yankı uyandırmasına şaşırdılar. Eğer bir dişi içimizden birini etkileyecek olsaydı, bunun geniş olduğu kadar yetenekli de olan Salukh olacağından emindim.

Yine de khui'sinin seçtiği kişi olduğum için son derece memnunum. Onu kendime daha yakın tutuyorum, bir elimi aşağı kaydırıp poposunu avuçluyorum, başparmağım kuyruğunun olması gereken yeri okşuyor. "Sen mi? Aileni geride mi bırakıyorsun?"

"Hayır," diyor Mar-lenn. "Babam ben çok küçükken bizi terk etti. Onu hatırlamıyorum. Hep annem ve ben vardık ama o da birkaç yıl önce öldü. Dünya'da benim için kimse kalmadı."

"Bu yüzden mi burada olmaktan bu kadar mutlusun? Neden diğerkleri gibi ağlamıyorsun?"

Arkasına yaslanıp beni inceliyor ve sırtıyor. "Ağlayacak ne var ki? Kabiledeki en büyük, en vahşi ve en yakışıklı erkeğı kendime aldım."

"Ben bunların hiçbirini değilim-"

"Hayır mı? Gözlerimin içindesin." Eli aramızdan aşağı kayıyor ve kalkmış sikimi okşuyor. "Sen kesinlikle kabilenin en hazır erkeğisin."

Parmaklarıyla uzunluğumu keşfederken gözlerimi kapatarak inliyorum, sonra onları şaftımın etrafında kıvrıyorum. "Beklemeliyim."

"Neyi bekleyeceğiz?"

"Senin hazır olman için," diye idare ediyorum.

"Dokun bana," diyor. "Ne kadar hazır olduğumu hisset."

Ben de öyle yapıyorum. Aramıza uzanıyorum ve o bana dokunurken ben de ona dokunuyorum, kıvrımlarını hafifçe okşadıktan sonra özüne iniyorum. Tıpkı söylediğı gibi çok ıslak ve sırf onun sürdüğünü hissetmek için bir parmağımı bir kez daha sıcaklığına sokmaya karşı koyamıyorum.

Mar-lenn inliyor ve ben parmağımın onun dar amına pompalarken beni sıkıca kavıyor. Sıcak öpücüklerini ağzıma bastırıyor, ihtiyacı ateş gibi. "Bana sikini ver," diye fısıldıyor ve ben ihtiyaçla inliyorum.

"Buna hazır mısın?" diye sordum. "İstersen rezonansı tamamlamak için bekleyeceğim
."

Elini üzerime koyuyor ve sertçe okşuyor. Tıslıyorum, nefesim dişlerimin arasından fırlıyor. Tepkisi çok açık. Beklemekten yoruldu, benim sabırsız insanım.

Ağzımı onun ağzına götürüyorum ve o da benim aç öpücüğümüne aynı derecede muhtaç bir tepkiyle karşılık veriyor. İnsanların nasıl çiftleştikten emin değilim ama onu sırt üstü yatırdığımda itiraz etmiyor. Bacakları kalçalarıma dolanıyor ve sikimi amına yerleştirdiğimde bana doğru eğiliyor.

"Oui," diyor. "Oui, Zennek."

Biz mi? Evet, biz bir "biz "iz, sanırım. Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. "Birlikte," diye kabul ediyorum ve sikimin başını onun girişine yerleştiriyorum ve sonra eve vuruyorum.

Mar-lenn küçük bir inilti çıkarıyor, tırnakları sırtıma batıyor. "Çok büyüksün," diye nefes alıyor. "Alışmam için bana biraz zaman ver."

Duraklamak iyi bir fikir. Onun sikimi bu kadar sıkı kavraması, içinde bu kadar derin olması? Daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim ve kesem sıkılaşıyor, onun zarif derinliklerine taze tohum dökmeye hazır. Şimdiye kadar iki kez boşaldım ama yeterli değil. Asla yeterli değil. Mar-lenn'in içinde olmak mükemmel hissettiriyor. Olmam gereken yer burası. Ama beklemeliyim. Hevesimle eşime zarar veremem, bu yüzden onun içine bir kez daha dalmak için ne kadar çaresiz olursam olayım, kendimi sıkıca kontrol altında tutuyorum.

Eli kolumda geziniyor ve sonra uzanıp yüzümü okşuyor. "Terliyorsun, *mon beau*. İyi misin?"

İçgüdülerim bana onun kalçalarını tutmamı, derin ve sert bir şekilde içine girmemi, patlayana kadar kendimi hırpalamamı söylediğinde kendimi kontrol etmek zor oluyor. "Hazır olmanı bekliyorum," diyorum ona sıkıca. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Asla," diyor, yumuşak bir sesle. "Sen erkeklerin en iyisisin." Küçük bedeni benimkinin altında kıpırdanıyor ve omurgamda zevk fırtınaları estiriyor. "Sanırım alıştım. Nasıl istersen öyle hareket edebilirsin." Yüzümü tekrar okşuyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra içeri daldırıyor.

Parmağını ısıırıyorum ve kalçalarımı hafifçe onunkilere doğru sallıyorum. Bana cesaretle gülümsediğinde, ona tekrar pompalıyorum.

Bu sefer nefesini içine çekiyor, gözleri irileşiyor ve ben donup kalıyorum. "Ne oldu?"

Mar-lenn inliyor, ağırlığını altımda kaydırıyor. Bunu yaparken sikime sürtünüyor. "Mahmuzun... çok uygun bir yerde." Ve tekrar kıvranıyor.

Mahmuzumla horozumla yaptığım kadar yoğun hissetmiyorum, ama tekrar ittiğimde, ben hareket ederken klitorisine karşı ileri geri sürüklendiğini fark ediyorum. Hafifçe yana doğru bastırmak için kayıyorum ve tekrar derinlere doğru itiyorum.

Haykırıyor, bacakları etrafımda kenetleniyor, başı geriye gidiyor. "Oh!"

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ama yutuyorum, eşimi şu anda ne kadar ilkel olduğumla korkutmayayım diye. Tekrar ve tekrar içine giriyorum, her sert vuruşta yumuşak bedenine sahip çıkıyorum. Beni alıyor, amcığı çok sıkı ve ne kadar sert pompalarsam pompalayayım her harekete tepki olarak dalgalanıyor. Ona verdiğim her şeyi seviyor ve ona baktığımda, içine girerken izlediğimde, eşimin gözleri kapalı, dudakları merakla ayrılmış, güzel meme uçları itişlerimin gücüyle kabarıyor.

Bu... mükemmellik.

Mar-lenn haykırıyor, amcığı etrafımda sıkılaşıyor ve başka bir doruk noktası onu ele geçirirken topukları kıcımı kazıyor. O zaman zevkimi kükrüyorum, kendi salıverilmem beni ele geçirirken iddia eden vuruşlarla itiyorum ve sonra onu tohumumla dolduruyorum, sonsuz vuruştan sonra sonsuz vuruşla ona dökülüyorum. Son gücümle onu itmeye devam ederken bile bana yapışıyor.

Benimkini.

Benim rezonans

arkadaşım. Mar-

lenn'im.

MARLENE

I Uyanıyorum ve gece gökyüzüne bakıyorum. Hâlâ yıldızlarla dolu ve gözlerim otomatik olarak gökyüzündeki kalp şeklindeki yeşil lekeye gidiyor. Annem merhaba diyor, diye düşünüyorum ve

Ben de sessiz bir merhaba diyorum.

Sonra sıcak bir vücut kalçalarımı ayırıyor ve sıcak bir ağız amımı kaplıyor. Zennek ağzının içindeki o muhteşem canavarın sıcak, çılgınca hareketleriyle beni dillemeye başladığında inliyorum. Daha önce hiç oradaki hışırtılı çıkıntılar gibi bir şey hissetmemiştim... sikini çevreleyen harika çıkıntılar hariç.

Mon dieu, ama bu dünyadaki uzaylılar çok kutsanmış.

Boşalmam dakikalar alıyor ve beni yalayarak temizledikten sonra ağırlığıyla üzerimi örtüyor, beni sahiplenirken derinlere itiyor. Zennek bu sefer çabucak boşalıyor ve beni daha da fazla tohumla doldururken ona sıkıca sarılıyorum, khuilerimiz şarkılarını o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki göğsüm onun ihtiyacıyla titreşiyor gibi hissediyorum.

Tekrar uykuya dalıyoruz ve kısa bir süre sonra beni aynı şekilde uyandırıyor. Bu böyle devam ediyor, gece boyunca tekrar tekrar, kaslarıma aşırı kullanımdan kramp girene ve her yerim onunkiyle yapış yapış olana kadar iddia üstüne iddia

Tohum. Yine de mutluyum. Çok mutluyum ve beni bir kez daha çılgın ağzıyla amımın üzerinde uyandırdığında? Çok şanslı bir kadın olduğumu düşünüyorum.

Güneş doğduktan bir süre sonra tekrar uyanıyorum, zayıf güneş ışığı yüzüme vuruyor. İlk fark ettiğim şey sessizlik -neredeyse çok sessiz. Zennek'i aramak için arkama uzanırken bile kafam karışmış bir şekilde doğruluyorum. Tam orada, sıcak ağırlığını bedenime yaslamış, yan tarafını yanıma bastırmış. "Yeterince ısındın mı?" diye soruyor.

"Neden bu kadar sessiz?" Doğrulup kulağıma dokunarak soruyorum. Bir rock konserinden sonraki sessizliğe benziyor, otoparkın neredeyse sessizlik içinde gök gürültüsü gibi olduğu zamanlara.

"Senin khui'n," diyor bana, o da otururken. "Rezonans tamamlandı." Ve sabah ışığında yine utanarak başını başka yöne eğiyor.

Göğsüme dokunuyorum. "Çok uzun sürmedi."

Elleri ve bıçağıyla bir şeyler yaparken, "Bazen hızlı oluyor," diye kabul ediyor. Oyma mı? Şimdi mi? "Hâlâ birbirimize şarkı söyleyeceğiz ama dün gece olduğu gibi bize kükretecek."

Haklı; göğsüm neredeyse kibar bir tonda mırıldanıyor, dün geceki gök gürültüsüne kıyasla nazik bir şarkı.

"Yani şimdi hamile miyim?" Karnıma dokunuyorum. "Emin misin?" Başını salladığında bunu bir an düşündüm ve sonra henüz anne olmak konusunda stres yapmamaya ya da endişelenmemeye karar verdim. Önümde hamilelikle geçecek aylar var ve Zennek yanımda olacak... sanırım. "Peki sen ve ben ne olacağız?" diye soruyorum. "Birlikte mi kalacağız?"

Zennek hareketsiz kaldı. Bıçağını yere bırakıyor ve elinde birkaç kalın kemik iğnesi olduğunu görüyorum. Birinin deliğinden sinew geçiriyor ve sonra parçalanmış tuniğinden bir parça alıp büyük, çirkin dikişlerle dikmeye başlıyor.

Yine de konuşmuyor ve bu beni endişelendiriyor. "Zennek?"

"Benimle kalmak istemiyorsan seni tutmayacağım." Çenesi sıkılıyor ve söylediği tüm makul sözlerle rağmen gözlerimin içine bakmıyor. "Seni yanıma hapsetmeyeceğim."

"Benimle olmak istiyor musun?" Soruyorum, çünkü kelimeleri duymaya ihtiyacım var. "Seni tuzağa düşürmek istemeyen benim." Uzanıp elindeki parçalanmış deri parçalarını nazıkçe alıyorum. "Ne de olsa seni baştan çıkaran bendim, *aşkım*."

Deriyi ondan aldığımda, ellerine bakıyor ve sonra ben çekemeden benimkini yakalıyor. "Seni istiyorum, Mar-lenn," diyor, sesi boğuk ve ihtiyaç dolu. "Benim gözümde sen benim eşimsin."

Ona bakıyorum. "*Bon*. Anlaştık."

Bana memnuniyetle gülümsüyor ama alnının kızardığını görebiliyorum. Ben de ona gülümsüyorum ve sonra birbirimize gülümserken karda çıplak bir şekilde oturduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Elini sıkıyorum ve sonra ilerleyerek kucağına sürünüyorum. Sıcak ve iri, kolları da tam umduğum gibi beni sarıyor. Ağzı omzuma bastırıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Bu çok güzel. Dikişi elime alıyorum ve bir desen görmeye çalışarak dikişlere bakıyorum. Geçmişte birçok kez dikiş dikmiştim, çünkü bedenime uyması için değişiklikler gerektiren eski kıyafetleri seviyordum. Sanırım dikiş işinde o kocaman mavi elleriyle benim koca uzaylıdan daha iyi bir iş çıkarabilirim. Dikişleri incelerken ona "Sen ve ben konuşmayı unutmamalıyız," diyorum. "Senin halkın benim halkım değil ve muhtemelen bir süre birçok yanlış anlama yaşayacağız, ama birbirimizle konuşursak bunları aşabiliriz. *Anlaştık mı?*"

"Bilge sözler söylüyorsun" der ve ardından "Dilini göreyim mi?" diye sorar.

Dilim mi? Başımı çevirip merakla ona bakıyorum. Kucağındaki koltuğumdan sikinin sert uzunluğunun arka tarafıma baskı yaptığını hissedebiliyorum ama sorusunun cinsel olup olmadığından tam olarak emin değilim. Yine de dilimi çıkarıp ona şaka yapıyorum.

Büyük bir ilgiyle inceliyor, ucuna dokunuyor ve sanki tamamını inceleyecekmiş gibi başımı hafifçe çeviriyor. Bir an sonra yüzünde bir hayal kırıklığı belirliyor. "Anlayamıyorum. Buradaki diğerlerinden ne farkın var?"

"Farklı mı?" Kafam karıştı.

Başını sallıyor. "Şifacının düzeltebileceği bir şey olup olmadığını görmek istiyorum."

Dudaklarım seğiriyor. "Fransızca hakkında daha fazla konuşmamız gerekecek, sen ve ben. Belki de yeterince açık anlatamadım."

"Anlat bana. Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum." Ve çenesini omzuma yaslıyor, büyük bir eli sanki beni okşamadan duramıyormuş gibi kolumu aşağı yukarı ovuyor. Normalde böyle bir şey istilacı ve saldırgan hissettirirdi ama... Bunu seviyorum. Dokunuşunu ve beni kendine doğru sarmasını seviyorum. Tunığimin parçalarını tekrar dikerken gevezelik ediyorum, ona Fransa'yı, Avrupa'yı ve Amerika'nın denizin öbür ucunda olduğunu anlatıyorum. Ona dillerden ve farklı kültürlerden bahsediyorum. Ona anlattıklarımın kapsamını kavrayabildiğinden tam olarak emin değilim, ama yine de tunığimi ve tozluklarımı tekrar bir araya getirirken dikkatle dinliyor.

"*Un soutien-gorge'a* ihtiyacım olacak," diyorum ona, parça parça tunığimi inceleyerek. "Göğüsleri tutacak bir şey, böylece sallanmayacaklar." Ne kadar salladığımı gösteriyorum ve onun kızarmasına bayılıyorum.

"Diğerleriyle birlikte döndüğümüzde sana daha fazla deri getireceğim," diyor bana. "Ve daha fazla iğne."

"*Parfait.*"

Zennek arkamda durup boynuma sokularak dikkatimi dağıtırken bile giyiniyorum. Kürklerime büründüğümde ise midem gurulduyor ve vahşi doğada erzaksız olduğumuzu ve diğerlerinin muhtemelen nereye gittiğimizi merak ettiğini hatırlıyorum. "Sanırım yakında ayrılmalıyız, *değil mi?* Diğerlerinin yanına dönelim mi?"

"Bizi bekliyor olacaklar," diye kabul ediyor ama boynumu öpmeye devam ediyor. Acelesi yok gibi görünüyor ve bu beni gülümsetiyor. Dağınık, yabani saçlarını okşuyorum, onun için örmem gerektiğini düşünüyorum - daha çok ellerimi onun üzerinde tutmak için bir bahane olarak. "Dönmeden önce yıkanmak ister misin?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Yakınlarda sıcak bir dere var."

Sıcak bir dere mi? Tabii ki çürük yumurta kokusu hâlâ havada, ama Zennek'imle o kadar... dikkatim dağılmıştı ki onun dışında her şeyi unutmuştum. "Sabun mu getirdin?"

"Hayır, ama çilek toplayabilirim. Dere kenarında yetişiyorlar."

Çilek mi? Bir an bunun aramızdaki başka bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum, ama sonra uzun, kalın saçlarının meyve gibi koktuğunu hatırlıyorum. "Pekâlâ. Yolu göster."

Elimi tutuyor ve beni kanyondan çıkarıp sürüklenen kar ve buzlu esintiye geri götürüyor. Yürürken konuşmuyor, belki de bir kez daha utangaçlaşıyor, ama beni götürürken eli elimde sıkı ve sahiplenici. Bir tepeye tırmanıyoruz ve bunu yaparken, yoğun kar ve ıssız manzaraya rağmen, her yerde yeşillik olduğunu fark ediyorum. Uzun tüyler gibi sallanan uzak soluk ağaçlar var ve her kayanın yanında, rüzgârdan korunmak için ot görünümüne bir bitki yetişiyor gibi görünüyor. Kayalıklar yılan görünümüne sarmaşıklar ve kıvrık, uzun iğneli küçük çalılarla kaplı ve karda yuvarlak tümsekler var. Zennek elimi bırakıyor ve yuvarlak tümseklerden birine yaklaşıyor, uzanıp silkeliyor ve dikenli görünümüne yaprakları ve kıvrık kenarları olan koyu yeşil bir çalıyı ortaya çıkarıyor. Yaprakları bir kenara fırçalıyor ve sonra sabırsız bir ses çıkarıyor. "Biri buna çoktan ulaşmış. Burada bekleyin." Uzaktaki başka bir kümeyi işaret ediyor ve muhtemelen daha fazla dut aramak için oraya doğru yöneliyor.

Gidişini izliyorum, kışının sıkı sallanışından büyüleniyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en sıkı, en yuvarlak erkek poposu ve görüntüsünde çok çekici bir şey var. *Lâ*, ama o muhteşem bir adam. Kuyruğunun ileri geri hareketlerini izliyorum, adeta o harika kaslı poposuyla alay ediyor ve bir sonraki çalıyı sallamak için eğildiğinde, benim gibi bir kadın için çok fazla. Ellerimi bükerek, tepenin zirvesi boyunca arkasından yaklaşıyorum, beni görmemesi için geniş bir etek çiziyorum, ellerimi böyle bir lezzetin üzerine koymaya kararlıyım.

Zennek'in güzel kışına kendi ayağımdan daha fazla dikkat ediyorum ve botlarımdan biri sığ bir kayaya çarptığında, hiç tutunamıyorum. Bir çılgılla öne doğru tökezliyorum ve sonra tepenin yamacından aşağıya doğru karnımın üzerinde kayıyorum, sonra da benimle birlikte aşağıya doğru akan bir kar denizinde çılgınca yuvarlanıyorum. Nefes nefese kaldığım bir an boyunca sanki sonsuza kadar düşecekmişim gibi geliyor ve sonra sırtımda bir gümbürtüyle tepenin dibine iniyorum, yüzüme kar sıçırıyor ve başım dönmüş bir halde gökyüzüne bakıyorum.

Ciğerlerimdeki hava gitti ve bir an için öldüğümü sandım.

Öldü, çünkü güzel mavi bir kıcı tutup sıkmak istedim.

Gülebilirdim ama nefes alamıyorum. İçimden soluk soluğa bir ses çıkıyor ve yüzümdeki karı silerken bile ciğerlerime tekrar hava çekmeye çalışıyorum. Kirpiklerimden sıyırıp gülmeyi başarıyorum, sonra nefes nefese kalıyorum. Başım dönüyor, tepemdeki bulutlara odaklanıyorum. Pofuduk bir tanesi, bir bulut pufunun içinden çıkan bir kalbe benziyor.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Bir an sonra, yakınlarda vahşi bir inilti patlak veriyor ve ardından kardan çıkarılıp büyük mavi bir göğse sarılıyorum. Çılgın bir el yüzüme dokunuyor, kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı kayarak beni kontrol ediyor. Yan tarafımı okşuyor ve ben gıdıklanarak kıvranıyorum.

Kıkırdıyorum. "Oyun zamanı geldi mi, *mon beau*? Ben hazırım." Göğsüne dokunmak için uzandım.

Homurdanıyor ve elimi savuşturuyor. "Neren ağrıyor? Acı var mı?"

"Sadece sakarım," diye azarlıyorum onu, eğlenerek.

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim," diyor Zennek, sesi öfkeli. "Karda her adım güvenli değildir. Kar yağışının maskeleyiği gizli tehlikelere karşı dikkatli olmalısınız."

"Bunu zor yoldan öğrendim, *değil mi*?" Elini çizmelerimde gezdirirken ayağımı oynatarak kıkırdıyorum. "Ama belki de beni soymalı ve yine de kontrol etmelisin." Tüm bu dokunuşlardan, tüm bu ilgiden tahrik olmaya başlıyorum. Sanki dünyanın en değerli şeyiymişim gibi beni göğsüne bastırıyor ve ben buna bayılıyorum. Ona tapıyorum... ve çok tahrik oluyorum. Onun koruyuculuğu içimdeki vahşi dişi kaplanı ortaya çıkarıyor.

Belki de büyük mavi sevgilime oral seksin nasıl bir his olduğunu göstermenin zamanı gelmiştir.

Ama Zennek kaşlarını çatarak bana bakıyor ve göğsüne dokunmaya çalıştığımda eldivenli elimi tutarak beni durduruyor. "Neden gülüyorsun? Bu hiç komik değil. Ölmek mi istiyorsun? Bu yüzden mi diğerleri gibi korkmuyorsun?"

Onun saçma sözlerine gülüyorum. Ölmek mi istiyorsun? Ben mi? Ama onun ciddi olduğunu, gözlerinin endişe ve hayal kırıklığıyla dolu olduğunu görünce kahkahalarım boğazımda düğümleniyor. "Bu

Ölmekten korktuğumdan değil, Zennek. Güvende olduğumu bildiğim için." Bulutu işaret ediyorum. "Şunu görüyor musun?"

Yukarı bakıyor ve sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bir bulut mu?"

"Evet, ama kalp şeklinde. Bu şekilde güvende olduğumu biliyorum." Göğsünü okşadım ve sonra uzanıp yanağını okşadım. "Annemin ben buraya gelmeden önce vefat ettiğini söylemiştim, değil mi? Kanserdi, onu içten içe kemiren bir hastalıktı ve *doktorların* yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"*Doktorlar...*" Kelimeyi ağzında test ediyor. "Şifacılar mı?"

"Şifacılar", katılıyorum. *Annemi* ve son günlerini düşünmek beni her zaman biraz melankolik hissettirir. "Hayatım boyunca sadece ikimiz vardık ve beni terk ettiği için çok üzgündüm ama yalnız kalmaktan da çok korkuyordum. *Annem* bunu biliyordu. O öldüğünde kimsem olmayacaktı. Son gecesinde ağladım, ağladım ve elini sıkıca tuttum ve o bana başını salladı. 'Marlene, korkma. Ben her zaman seninle olacağım. Her zaman senin yanında olacağım' dedi." *Marlène, n'ai pas peur. Je vais toujours être avec toi. Je vais être à tes côtés, toujours.* Kederden nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ve sonra o gitti. Ertesi gün... Kalpleri görmeye başladım. Onunla aramızda bir şakaydı bu, ne zaman ayrılacak sarılmak onu çok üzerdi. Bu yüzden ellerimizle kalp yapardık." İki elimi de kaldırıyorum ve parmaklarımla başparmaklarımı birleştirerek bir kalp şekli oluşturuyorum. "Bu sadece ikimizin arasında olan özel bir şeydi. Bir kalp gördüğümde onun yanımda olduğunu bilirdim. O öldüğünden beri onları her yerde görüyorum." Bulutu elimle işaret ediyorum, şimdi biraz öncesinden daha da çok kalbe benziyor. "Ve biliyorum ki benimle ilgileniyor. Bana göz kulak oluyor ve beni güvende tutuyor."

Zennek sessiz. Uzun bir süre beni inceliyor ve sonra başını sallıyor.

Sessizliği üzücü. Anlamasını, uzaylılarla çevrili bu tuhaf dünyada bile kendimi neden bu kadar güvende hissettiğimi fark etmesini istedim. "Benim deli olduğumu düşünüyorsun, *değil mi?* Bazı şeyleri hayal ettiğimi." Nedense büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Ama bana başını sallıyor. "Annenin ruhu seni izliyor. Bunu anlıyorum. Ve neden diğer dişiler gibi çılgık atıp ağlamadığını anlamama yardımcı oluyor."

"Çok fazla ağlamıyorum," diye itiraf ediyorum ona. "*Mais non*, korkmuyorum. Buranın tam da olmam gereken yer olduğuna dair pek çok işaret görüyorum."

Çeneme dokunuyor, sonra büyük, nasırlı bir başparmağını alt dudağıma sürüyor. "Tam olarak değil. *Annene* söyle, artık tepelerden aşağı yuvarlanmanı istemiyorum. Benim yanımda güvende olursun, ayaklarımın altında değil."

Rahatlamış bir şekilde kıkırdıyorum. "Anlaşıldı. Bir dahaki sefere bana tek bir yerde kalmamı ve çekici vücudunun cazibesine kapılmamamı söylediğinde dinleyeceğim."

Zennek'in alnı kızarır. "Bana tutun ve dereye geri dönüp yıkanalım."

Kollarımı büyük uzaylının boynuna doluyorum ve o karlı tepeyi kolaylıkla tırmanırken ben de ona tutunuyorum. Çalılıklara döndüğümüzde beni yere bırakmasını bekliyorum, ama o sadece ağır meyveli bir dal koparıp bana veriyor ve sonra aşağı inmeye devam ediyor. Tepelerdeki küçük yarığa geri dönüyoruz, burada sular kayaları aşındırmış ve çürük yumurta kokusu neredeyse bunaltıcı hale gelmiş.

"Kokuyu alıyor musun?" diyor bana. "Bu suyun sıcak olduğuna dair bir işaret ama burada hâlâ tehlike var. Bir akarsuya yaklaşırsen her zaman dikkatli olmalısın, çünkü su sıcak ve bize çekici geliyorsa, yırtıcı hayvanları da çekecektir." Zennek beni nazikçe ayağa kaldırıyor ve sonra kıyıyı işaret ediyor. "Ayak izlerine ve çamura bak, buranın hayvanlar tarafından ziyaret edildiğine dair işaretler var."

Ona tek başıma dışarı çıkmak gibi bir planım olmadığını söylemek istiyorum ama başımı sallıyorum. Eğer burada onunla yaşayacaksam, burası hakkında bilgi edinmek benim için çok önemli. "İzlere bak. Tamamdır."

"Sudaki sazlıkları görüyor musun?" Başımı salladığımda, deri kaplı koluma dokunarak yerimde kalmamı işaret ediyor ve bir kamışa yaklaşıyor. Eğilip bir kamışı tutuyor ve sonra sudan çıkarıyor. Uzak ucunda pullardan çok dişleri olan bir yaratık -bir balık? Kıvranıyor ve titriyor, sanki Zennek'e saldırmaya çalışıyormuş gibi çenelerini kırıyor.

Şok olmuş bir şekilde bakakaldım.

"Bu diş-balık. Onlara bazen yüz yiyenler de deriz. Suların kenarlarında saklanırlar ve su içen canlılara tutunmak için beklerler. Eğer görürseniz

sazlıklar, sular güvenli değil. Sizin yüzünüzü de bir dvisti'ninki kadar kolay yerler."

"Ne yapacağız?" Balığı tekrar suya bırakmasını izleyerek soruyorum. Sazlıklar dalgalanarak titriyor, sanki geri dönen balığa yer açmak için kendilerini yeniden düzenliyorlar.

Zennek tüm erkeksi güzelliğiyle yanıma doğru ilerliyor ve ben henüz rezonans hissediyor olmalıyım çünkü onu görmek beni nefessiz bırakıyor. Onu yakalamak ve siki tohumla ıslanana kadar yalamak ve sonra sırf benim olduğu için tekrar yalamak istiyorum. Benden dalı alırken ve meyvelerin yarısını koparıırken onu ateşli gözlerle izliyorum.

"Bunlar sabun meyvesi," diyor bana ve elinde eziyor. "Temizlik için ve sivri diş balıklarını kovalamak için iyidirler. İzle." Suyun kenarına dönüyor ve ben kendimi onun güzel kıkına dikkat etmeyi bırakıp ne yaptığına odaklanmaya zorluyorum. Dut suyunu suya damlatıyor ve ben izlerken, sazlar hemen ürperiyor ve meyve suyundan uzaklaşmaya çalışarak akıntıya doğru yöneliyorlar. Onları izliyor, hepsinin gitmesini bekliyor ve sonra elini suya indirip sallayarak temizliyor. Bu iş bittiğinde ayağa kalkıyor ve bana dönüp bakıyor. "Artık güvendeyiz. Güneş gökyüzünde alçalana kadar derenin bu kısmına geri dönmeyecekler. Yıkanmak için güvenli hale getirmenin yolu budur."

"İyi," diyorum ona, derimin yakasına uzanarak. "Yani artık soyunmak güvenli, öyle mi?"

Zennek başını sallıyor ve hemen peştamalını çıkarıyor. Erkeğin mükemmelliğini izlerken nefesim boğazımdan kaçıyor. Beni en iyi şekilde parçalayan o zevkli çıkıntılarla kalın, ağır, neredeyse kalkmış sikin kalçasına doğru sallanışını görmeye bayılıyorum. Baktığımı fark etmiyor ve kıyıya çömelmiş, kuyruğunu sallayarak suyu inceliyor.

Ona yaklaşırken önce bir kat, sonra bir kat daha soyunuyorum. Soyunmam çok uzun sürüyor ama sonunda soğuk hava vurdukça çıplak tenim karıncalanıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve tüylerim diken diken oluyor ama önce ben girmiyorum. Bekliyorum, onu izliyorum.

Zennek ayağa kalktığında, kalçalarına kadar suya giriyor ve sonra bana elini uzatıyor. Elini uzattığında sikin tamamen dikleştiğini fark ediyorum.

Bana bakıyor, sanki beni nasıl uyandırdığını hatırlıyormuş gibi gözleri amıma düşüyor.

Kesinlikle hatırlıyorum.

Suya yavaşça giriyorum, biraz gerginim ama Zennek'in eli benim elimde ve incinmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Suyun kendisi kabarcıksız bir jakuziye benziyor, o kadar sıcak ki cildim pembeleşiyor. "Oooh, *c'est bon*." Bu inanılmaz ve hemen daha derine batıyorum, tüm vücudumu daldırmaya kararlıyım. Bu seviyede, onun ereksiyonuyla göz hizasındayım ve kafamda yeni, lezzetli fikirler oluşuyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, görkemli sikini aç bakışlarımdan saklıyor ve boynuzlarının dibinde yine bir kızarıklık görebiliyorum. Çok utangaç, benim tatlı Zennek'im. Kıkırdıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak ıslak bedenimi ona doğru kaydırıyorum. "O zaman bana sabunlukları nasıl kullanacağımı göster, yakışıklı dostum?"

Zennek başını sallayarak daldan birkaç tane daha koparıyor ve bana uzatıyor. "Onları elinde ezerek posa haline getir. Deriye ve yeleye iyi gelir."

Yapıyorum ve elimi burnuma götürüp kokluyorum. Daha önce hiç kullanmadığım bir sabun gibi kokuyor. Eve döndüğümde parfümlü vücut yıkama ve şampuan hayranıydım elbette ama bu sabundan çok jöleye benziyor. "Tadı güzel mi?"

Ağzında hafif bir gülümseme beliriyor. "Hayır, tadı çok ama çok kötü. Bir tane yersen bütün gün kusarsın."

Ew. "O zaman bundan kaçınacağız." Kendimi temizlemek yerine, avucumu göğsüne bastırıyorum ve nefis mavi kaslarına yaymaya başlıyorum.

"Sabun meyvelerini senin için aldım, dostum." Ses tonunda yine utangaçlaştığını belli eden bir gerginlik var. Artık gün ışığı geldiğine göre, Zennek'im dün gece beni sahiplenirken ne kadar vahşi bir hayvan olduğunu unutmış gibi görünüyor

-Ve onu ne kadar çok sevdiğimi.

"Biliyorum," diyorum ona. "Ve sabunumu kullanıyorum. Şimdi seni yıkamama izin ver." Tekrar tereddüt ettiğinde, "Bu bana büyük zevk verecek" diye devam ediyorum.

Bu onun kararını verir. Ben onu sabunlarken dudaklarında küçük bir iç çekişle rahatlıyor.

En sadık banyo görevlisi ben değilim. Geniş göğsünü sabunluyorum ama kaslarının çizgileri, kadife tenindeki su oyunları dikkatimi dağıtıyor. Karnına doğru çizgiler çiziyorum ve sonra suyun altında sikini okşamaya başlıyorum.

Zennek dokunuşumla sığıyor ve boğuk bir ses çıkarıyor. "Bu... banyo yapmak değil."

"Tabii ki. Ne kadar beceriksizim." Ona gıdıklıyorum, içten içe alay etmekten zevk alıyorum. Ellerimi taze meyvelerle sabunluyorum ve sonra ona saçlarını ıslatmasını söylüyorum, böylece yıkayabiliyorum, masaj yaparken ve temizlerken parmaklarımı kafa derisine soktuğumdan emin oluyorum. Dokunuşlarımı iffetli tutuyorum, ama nefesinin altında alçak sesle inliyor ve kristal suyun içinden, önünde çıkıntı yapan sikin sert uzunluğunu görebiliyorum. Henüz zevk almasına izin vermese de dokunuşumdan hoşlanıyor.

Sorun değil. Bu bana dalga geçmek için daha fazla zaman veriyor.

O saçlarını suyla durularken ben de biraz daha çilek alıp eziyorum ve sonra kendimi sabunlamaya başlıyorum. Önce ıslak saçlar, yani iki kolumu da yukarı kaldırıp saçlarımı meyveli, hafif bir köpük haline getiriyorum. Yıkanırken, küçük, geveze şeylerden bahsederken göğüslerimin sudan yüksekte olduğundan ve yüzüne doğru itildiğinden emin oluyorum. Yakınlarda öten kuştan, keskin rüzgârdan, daha önce yaptığım dikişten, hayatta kalan diğer insanlardan. Zennek dikkatini vermeye çalışıyor, ancak düzenli olarak salladığım çıplak, kabarık göğüslerimin dikkatini dağıttığı açık.

Geriye doğru eğilerek ve göğüslerimin ayakta kalmasını sağlayarak duruluyorum. Sonra sıra kendimi sabunlamaya geliyor ve uzun uzun tenimi okşuyor, göbeğimin ve göğüslerimin üzerinde geziniyorum. Sabunlu ellerimi kollarımda gezdiriyorum ve her hareketimi olabildiğince erotik yapıyorum. Sert nefes aldığını, dostumu ya da gözleriyle beni yuttuğunu fark etmemiş gibi yapıyorum. Bunun yerine, bir ayağımı nazikçe kaldırıyorum ve suyun hemen dışında duran omzuna koyuyorum. "Yıkanmayı bitirirken bana destek olman için seni kullanabilir miyim?" Sözlerimin masum görünmesi için kirpiklerimi bile kırıştıyorum.

"Tabii ki."

Ayağımı ona dayıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Kalçalarım artık suyun dışında ve o suyun içinde oturuyor, bu yüzden kalçalarımı açarak onun üzerinde yükseliyorum. Daha fazla çilek alıyorum, eziyorum ve sonra kaygan, muhtaç amımı yıkıyorum, parmaklarımı kıvrımlarımda gezdiriyorum ve bunu yaparken onları kızdırıyorum. Açgözlü gözlerle beni izliyor ve sendelediğimde, beni sabitlemek için büyük bir elini kalçama koyuyor. Ona teşekkür ediyorum ve sanki tüm bunlar normalmiş ve ihtiyaçtan çıldırmamışım gibi davranıyorum, sonra kendimi duruluyorum.

"Olamaz," diye nefes alıyorum, temiz bir elimi karnımdan aşağı kaydırarak. "Sanırım bir noktayı kaçırdım. Benim için kontrol eder misin?" Ayak parmağımla onu dürttüğümde yüz ifademi masum tutuyorum.

Zennek hırslayarak beni öne doğru sürüklüyor. "Tam bir baş belasısın, dostum."

"Alayların en kötüsü," diye kabul ediyorum, ellerim alnındaki boynuzlara gidiyor. "Beni cezalandıracak mısın?"

"Asla." Karnıma bir öpücük konduruyor, her zamanki gibi şefkatli. "Çünkü bu kendimi cezalandırmak olur."

Dili göbeğimi sıyrıp daha da yukarılara çıkınca nefesimi içime çekiyorum. "Şimdi kim alaycı?"

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve bana tam olarak ne düşündüğünü söyleyen sıcak bir bakış atıyor. "Ağrın var mı?"

Çok ağrım var. Acıyorum çünkü ikimiz de birbirimizi o kadar sert kullandık ki hassas bölgelerimde aşağı yukarı çok hoş çürükler oluşacak ama umurumda değil çünkü çok muhteşemdi. O muhteşem. "Ağrım var," diyorum ona alaycı bir sesle. "Neresi olduğunu göstereyim mi?"

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldanıyor ve beni suyun içine doğru sürüklüyor. Bacaklarımı aşağı doğru kaydırarak kalçalarının üzerine oturuyorum ve sikiinin sert uzunluğuna doğru sallanıyorum. "Sen çok bariz bir dışısın."

"*Merci.*"

Bu onu sertleştirir ve arzu bakışlarını terk eder, ardından şaşkınlık gelir. "Mercy? Sorun nedir?"

Ona kaşlarını çatıyorum ve sonra neden kafasının karıştığını anlıyorum. "Bu İngilizce değil, *mon amour*. Fransızca. *Merci* benim dilimde teşekkür etmektir."

Rahatlıyor, omuzları çöküyor. "Seni yanlış anladığımı düşündüm. Sana çok fazla baskı yaptığımı düşündüm."

Aw. Benim tatlı uzaylım. "Ben yanlış anlaşılması zor bir kadını, tatlım." Sözlerimi İngilizce tutuyorum çünkü bakışlarındaki endişeyi görmekten nefret ediyorum. "Ve sen beni hiç de fazla zorlamadın. Beni kollarının arasına alıp ırzıma geçesin diye ellerini senin iri, harika vücudunda gezdiren ben değil miyim?"

Zennek'in gözleri yine hararetle parlıyor. "Yaptığın şey bu mu?" Başımı sallıyorum ve kalçalarımı ona doğru çekerek sikinin başını kaygan göbeğime yerleştiriyor. "Eşimin istediği bu mu?"

Beni çok lezzetli bir şekilde tahrik eden başını iterek ona doğru bastırıyorum. "Evet," diyorum ona, nefes nefese. "Tam olarak istediğim şey bu."

Kolu kalçalarıma kilitleniyor ve içime doğru itiyor, hareket sert, kaba, güçlü ve lezzetli. Nefesim kesiliyor, ona yapışıyorum ve ağzı benimkini buluyor. Orada da bana sertçe sahip çıkıyor, tekrar içime girerken bile dili şiddetli bir iddiayla ağızma dalıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kalçalarımı aşağıya doğru çekip beni boyuna vururken ona karşı inliyor ve nefes nefese kalıyorum. Dün gece yumuşak ve tatlıydı ama coşkuluydu, ama bu... sert ve ben buna bayılıyorum. Her şeyini seviyorum.

"Zennek," diye inliyorum içime girerken, acımasızca. O alaycı mahmuz klitorisime defalarca sürtünüyor ve ben ona karşı kıvranıyorum, kalçalarımı yuvarlayarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum çünkü çok fazla çok hızlı ve durmazsa çok çabuk patlayacağım. İnlemelerim pantolona dönüşüyor, seslerim akılsızca zevk miyavlamalarına dönüşüyor çünkü beni kendisine yapıştırıyor ve tekrar tekrar içime girmeye devam ediyor.

"Benim kadını," diye hırıldıyor beni sahiplenirken. "Benim Mar-lenn'im. Benim vahşi eşim. İstedğin bu muydu? Söyle bana." İnlediğimde, beni boyuna daha sert bastırıyor. "İhtiyacın olan bu mu? Erkeğin tarafından bu kadar sert sahiplenilmek? Onun seni alıp götürmesi mi?"

"Evet," diye bağıyorum, beni çok sert sikerken ve bana iğrenç şeyler söylerken onun yoğunluğunda kayboluyorum. Amım sıkıca kenetleniyor ve sonra orgazmım içimde patlarken, daha önce hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde ona tutunuyorum ve vücudumdaki her uzuv tepki olarak kasılıyor.

Alçak sesle hırlıyor, sonra beni kendine doğru çekerken yüzünü boğazıma gömüyor ve iri vücudu kendi salıverilişinin gücüyle sarsılıyor.

İç çekerek ona sarılıyorum, kafamdaki her şeyi sikip attığı için düşüncelerimin yatışmasını bekliyorum. Etrafımızdaki ılık suyun, yavaş ve sabit bir okşayışla sırtımda gezinen elinin ve hala içimde olan büyük sikinin seğirmesinin belli belirsiz farkındayım.

Zennek bir eliyle ıslak saçlarımı okşuyor. "Seni incittim mi? Az önce mi?"

"Mmm, hayır. Çok lezzetliydi." Gözleriyle buluşabilmek için başımı kaldırıyorum ve ona gülümsüyorum. "Bunu tekrar ve sık sık yapmalıyız."

O da bana sırtıyor. "Eşimi memnun etmek için her şeyi yaparım." Ve bunu duymak hoşuma gidiyor.

ZENNEK

W

Daha fazla gecikemeyeceğimi anlayınca Mar-lenn'e gemiye ve diğerlerine dönmesi için rehberlik ediyorum. Rezonans bizim için sakinleşti, khuilerimiz çılgınca bir şarkı yerine nazik, memnun bir şarkı söylüyor

Dün geceden. Hemen almiş olmalıyız. Bazılarının günlerce rezonansa girdiğini duymuştum, ama görünüşe göre biz o kadar şanslı değiliz. Kitimi bu kadar çabuk taşıdığı için gurur duyuyorum ama bir yanım birkaç gün daha baş başa kalmayı, artık dayanamayacak hale gelene kadar birbirimizi öpücükler ve okşamalarla yutmayı isterdi.

Ama böyle bir konaklama için yeterli malzememiz yok. Onu daha uzağa, çok daha uzağa, bir sonraki açık avcı mağarasına götürmem gerekecek... ve onu halkına tekrar katılabileceği diğerlerine geri götürmek daha akıllıca görünüyor. Muhtemelen utangaç bir sa-khui avcısı olmaktansa onlarla birlikte olmayı tercih edecektir.

Biz de diğerlerinin kamp alanına doğru geri döndük. Oraya vardığımızda orayı terk edilmiş bulduk, yırtılmış kar ve takip etmesi kolay patika, Büyükler'in mağarasına gittiklerini açıkça ortaya koyuyordu.

Mar-lenn'e bir süre daha yürümeye devam etmemiz gerektiğini söylediğimde hiç şikâyet etmiyor. Sadece bana gülümsüyor ve o güzel sözlerinden birini söylüyor. I

Kabul ettiğini sanıyor ama karnı gurulduyor ve ben kendimi en kötü arkadaş gibi hissediyorum. Onun için yiyeceğim yok, ateşim yok ve onu soğukta arkamda sürüklemeye devam ediyorum. İtiraz etmiyor ama ona daha iyi bakmadığım için kendime kızıyorum. Hayal kırıklığı içinde etrafıma bakıyorum ve yanlış yönde uzak bir duman kıvrımı görüyorum.

Bir avcı mağarası o zaman. Birinin ateşi var. Bu Dagesh ve arkadaşı olmalı, iyi stoklanmış bir mağaraya sığınmışlar. Duman kıvrımını bir kızgınlıkla izliyorum ve sonra Mar-lenn'in elini tutuyorum.

Arkadaşım cesurdur ve ben de öyle olmaya çalışacağım.

Kısa bir mesafe geri dönüp avcı mağarasına doğru ilerlerken Mar-lenn itiraz etmeden beni takip ediyor. Dün gece Dagesh'in insanıyla çiftleşirken çıkardığı sesleri ve bunun sikimi ne kadar rahatsız edici bir şekilde sertleştirdiğini hatırlıyorum. Geçmişte başkalarının da çiftleştiğini duymuştum elbette. Bir topluluk mağarasında yaşıyoruz ve ben her şeyi gördüm ve duydum. Ama dün gece beni daha önce hiç olmadığı şekilde etkiledi, çünkü insanı zevkle her ağladığında, insanımın da bunu yaptığını hayal ettim ve bu benim sikimi inanılmaz derecede sertleştirdi.

Umarım bu öğleden sonra sessiz olurlar, yoksa günün geri kalanını sert bir horozla yürümeye çalışarak geçireceğim.

Mağaralarına yaklaşırken ortalık sessiz ve ben de kısa bir mesafe ötede, kayalıkların kenarında duruyorum. Mağaranın girişinde gizlilik perdesi var ve bunu görmezden gelmek tüm görgü kurallarına aykırı ama eşim yanımda ve midesi açlıktan şiddetle gurulduyor. Bu gece diğerleriyle birlikte olacağız ama onun bir an bile daha fazla beklemesini istemiyorum.

"Burada kal," diyorum Mar-lenn'e, elini bırakarak.

"Tam burada," diye kabul ediyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Bu sefer dolaşmayacağım."

Ona başımla selam veriyorum ve sonra çok küçük ve kırılgan görüldüğü için ona sert bir öpücük verip hızla uzaklaşıyorum. "Uzun sürmeyecek," diye söz veriyorum ona ve kararlılıkla avcı mağarasına doğru ilerliyorum.

Avcı mağaralarının herkesin kullanımına açık olduğunu kendime hatırlatıyorum. Herkes tarafından erzakla doldurulurlar çünkü kötü hava koşulları nedeniyle ya da sadece tuzakları kontrol etmek için geç kalınmış bir gün nedeniyle zaman zaman durmak zorunda kalınması beklenir.

Fırtınaya yakalanan herkes bir avcı mağarasına sığınabilir ve günlerce iyi olacağını bilir.

Gerçekten de o mağaradaki her şey Dagesh'in olduğu kadar benim de, diye düşünüyorum ve böylece ekranı kenara itip içeri giriyorum.

Dagesh eşiyle birlikte kürklerin içinde, dışısı onun altında sıkışmış durumda. Kadının ayakları erkeğin omuzlarında ve yüzü efordan kıpkırmızı olmuş. İkisi de rezonansla mırıldanıyor ve bana rezonans eşimin dışarıda soğukta durduğunu hatırlatıyor.

Beni görünce nefesi kesiliyor ve onu kendine doğru çekiyor. "Dash!"

"Zennek," diye homurdanıyor, arkadaşının solgun bedenini örtmek için kürkleri daha yukarı çekiyor. "Ne yapıyorsun sen? Bu mağara dolu."

Başka tarafa bakıyorum, çünkü onlarla ilgilenmiyorum. "Eşimin yiyeceğe ihtiyacı var. Senin erzaklarından biraz alacağım," diyorum ve mağaranın arka tarafındaki depolama alanındaki sepetlere yöneliyorum.

Dişi nefes nefese bir ses çıkarıyor ve üzgün mü yoksa tahrik mi olduğunu bilmiyorum.

Dagesh bana bakıp iç geçirdi. "Al ve çık. Meşgulüz." Ve eşinin üzerine doğru ilerliyor, eşinin sesleri zevk seslerine dönüşüyor.

Davetsiz bir misafir bile onları çiftleşirken durduramaz. Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum ve sepetleri hızla karıştırıp ihtiyacım olanı arıyorum. Küçük deri bir kesenin içinde erzak var. Onları alıp kemerime sokuyorum ve sonra başka bir sepet görüyorum, bu sepette deri şeritler ve kalıntılar ve küçük bir dikiş seti var. Onu da alıyorum, bir de su tulumu, sonra dönüp gidiyorum.

Dagesh homurdanarak beni fark etmiyor bile; arkadaşına odaklanmış durumda.

Kemerim yeni ödülleriyle ağırlaşmış halde kendime dönüyorum. Mar-lenn bana meraklı bir bakış atıyor, beni incelerken kaşları kırışıyor. "Her şey yolunda mı? Sesler duyduğumu sandım."

"Uyuyorlar," diyorum ona, yüzüm sıcak. "Onları ben uyandırdım." Bu sadece yarım bir yalan - sonuçta yataktaydılar.

"Gidip merhaba diyelim mi?" Bakışları benimkileri arıyor.

"Hayır," diyorum ona. "Onları yalnız bırakıyoruz." Yiyecek torbasını eline tutuşturuyorum. "Ye." Su tasını salladım, yarısı doluydu, ben de ona uzattım. "İç. Diğerlerine ulaşmadan önce daha çok yolumuz var."

Küçük bir ısırik alıyor, sonra öksürüyor. "Baharatlı."

Ona endişeli bir bakış attım. Bir sa-khui'nin yediği şeyleri yiyip yiyemeyeceğini düşünmedim bile. Dişleri benimkilerden farklı... Belki bağırsakları da öyledir? "Bu kötü mü? Bir zula bulabilirim, senin için bir avı çözebilirim-"

"Güzel, çok güzel," diyor ve bir yudum aldıktan sonra su tasını bana uzatıyor. "Ama paylaşacağız, değil mi?"

İçiyorum ve ağzıma bir kare kah tuttuğunda, bu bir hediye gibi geliyor. Zevkle yiyorum ve onun da benim coşkuma kıkırdaması hoşuma gidiyor.

Keşke sonsuza dek onunla burada kalabilseydim.

Günlerim boyunca ilk kez Yaşlılar Mağarası'nı gördüğümde hayal kırıklığına uğradım. Geçmişte burayı hep büyüleyici bir yer olarak görmüştüm; çoktan unutulmuş eski hikâyelerin ve ilginç eserlerin bulunduğu bir yer. Ancak şimdi, Mar-lenn'imle yalnız kalmayı tercih ettiğim bir anda insanlarla dolu. Diğer insanlar onu mutlulukla karşılıyor, o da insanların yanaklarını öpüyor ve sarılıyor, Vektal bana başıyla onay verirken o da onlara gülümsüyor.

Bu baş sallama beni utandırıyor. Eşimin mutlu görünmesinden ve korkmamasından memnun olduğumu biliyorum ama o Mar-lenn'i benim kadar tanımıyor. Son günlerde eşimin pek çok şey olduğunu öğrendim ama ürkeklik ve korkaklık bu listede yok. Uyumlu ve çabuk gülen biri ve kalbinde endişelere yer yok. Sanırım eşleşmemizde isteksiz olan ben olacağım, tüm seçenekleri değerlendirmek için duraksayan ben olacağım. Bu benim için sorun değil. Eşimin cesaretini seviyorum ve onu cesaretlendirmeyi planlıyorum.

Onun cesaretini nasıl teşvik edebileceğimi düşününce yine yüzüm kızarıyor.

Vektal'in eşi, "Dili öğrenmen gerek," diyor. Adı Shorshie ve şimdiden otoriter bir havası var, arkadaşımı mağaranın bir ucuna doğru yönlendiriyor. "Biz ayrılmadan önce herkes dil öğrenecek. Söz veriyorum acısız olacak."

"*Bon*," diyor dostum ve bana sinsî bir bakış atıyor. "Nazik ol. Bu benim ilk seferim."

Shorshie kahkahalarla homurdanırken bana göz kırpmıyor ve ben de kendi gülümsememi ısıırıyorum. Sanırım Mar-lenn kasıtlı olarak yüzümü kızartmaya çalışıyor. Onun bana takılması hoşuma gidiyor... ve baş başa kaldığımızda ben de kendimce bazı takılmalar yapmayı planlıyorum. Diğerlerinin yanında onun kadar cilveli olamıyorum ama ben de gülümsüyorum çünkü daha sonra aldığım kadarını vereceğim. Derede ne kadar şiddetli bir şekilde çiftleştiğimizi ve ben onun içine girerken bile aç küçük nefeslerle nasıl daha fazlasını talep ettiğini düşünüyorum. Benimle alay etti çünkü daha fazla çiftleşmek istiyordu. Bu da öyle bir şey mi? Eğer öyleyse, bu gece bir kez daha yalnız kaldığımızda bunu elde edecek. Eşimle uyumak için sessiz bir yer bulmaya yemin ediyorum, böylece alay etmesi durana ve yalvarması başlayana kadar amını yalayabilirim.

Bu düşünce çok hoşuma gitti.

Eşimi koruyarak, Shorshie onu Yaşlılar'ın mağarasında gözüme kırmızı bir ışık tutan ve bana Mar-lenn'in sözlerini söyleyen şeye doğru götürürken onu takip ediyorum. Eşim yerinde korkusuzca durup sırasını beklerken tetikte izliyorum ve yere yığıldığında onu yakalamak için orada oluyorum.

Shorshie, "Kısa bir süreliğine dışarıda olacak," diye beni rahatlatıyor. "Ve sonra sizin dilinizi konuşabilecek."

Arkadaşımın yüzüne dokunuyorum ve başımı kaldırıp Shorshie ile şefime bakıyorum. "Mar-lenn'in birden fazla kelime grubu var." Bana şaşkınlıkla baktıklarında ekliyorum, "*Fransızca* konuşuyor. Tanımadığım kelimeleri var."

Vektal kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor ama Shorshie başını sallıyor. "Aksanından anlayabiliyorum. Pek çok insan benimkinden farklı diller konuşuyor."

"*Fransh* kelimelerini istiyorum," diyorum onlara. "Herhangi bir kelime konuştuğunda, onları bilmek istiyorum."

"Eğer bilgisayarda varsa," diyor Shorshie ve başını eğerek duvara bakıyor. "Öyle mi, bilgisayar?"

"Tanımlayabilmem için lütfen istediğiniz dilden birkaç kelime konuşun."

Shorsie bana boş boş bakıyor.

"Merhamet," diye hatırlıyorum. "Teşekkür ederim" gibi. Ve 'wee' de 'evet' olarak."

"Oh, birkaç kelime biliyorum," diyor Shorshie ellerini çırparak. "Moulin Rouge! Baget? *Frère Jacques*?" Parmaklarını şıklatıyor ve anlamsız kelimeleri yüksek sesle söylemeye başlıyor.

"*Maman*," diye ekliyorum. "Bu onun annesinin adı."

"Dil belirlendi," diyor mağaranın garip bedensiz sesi. "'Kıta Fransızcası' dilini öğrenmek ister misiniz?"

Shorshie ve Vektal'a bakıyorum. "Yapar mıydım?"

"İşte bu," diyor Shorshie gülümseyerek. "Yaklaşın."

Tüm düşüncelerini öğrenebilmem için Yaşlıların bana eşimin sözlerini vermesini bekleyerek ilerliyorum.

Kısa bir süre sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve hemen eşimi aramaya koyuldum. Kürklerden bir paletin üzerinde, diğer dişilerden birkaçının yanına uzanmış yatıyor. Yanına gidip yanına kıvrılıyorum ve uyurken yelesini alnından uzaklaştırıyorum. Kuyruğumu ince bir ayak bileğinin etrafına doluyorum, ona yakın olmaktan çok daha yakın olmaya ihtiyacım var. Ona sıkıca sarıldığımda khui'si alçak sesle benimkine şarkı söylüyor. Gözlerini açıp bana bir kez daha gülümseyene kadar rahat etmeyeceğim.

Diğerleri Yaşlılar'ın mağarasına girip çıkıyor. Aehako ve Rokan'ın yeni bir av getirdiklerini görüyorum ve kardeşim Salukh ateşin yanında, taze çay yaparken toplanmış dişilerden birkaçıyla nazikçe konuşuyor. Bugün yüzlerinde daha az korku var ama bazıları hâlâ oldukça mutsuz görünüyor. Mar-lenn'immin hafif ruhlu olmasına sevindim.

İnleyerek kıpırdanıyor ve ben de parmak uçlarımı yanağına sürtüyorum. "Bu akşamdan kalmalıktan daha kötü," diye mırıldanıyor, tek gözünü kısarak bana bakıyor.

"Asmak... bitti mi?" Umutsuzluğumu geri alıyorum - yanlış kelimeler mi duydum? Bunu tanımıyorum.

"Sanki çok içmişim gibi kafamın yarılması anlamına geliyor."

Bunu anlıyorum. "Baş ağrısına iyi gelen bir çayımız var," diyorum yüzüne dokunarak. "Sana biraz getireyim mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Burnumu öptü. "Sen iyi bir adamsın."

Sabırsız bir adam olduğuma karar veriyorum, çünkü tek yapmak istediğim onu kürklerin içine atmak ve ayak bileklerini Dagesh'in eşinin ayakları gibi omuzlarıma alıp alamayacağımı görmek. Ama şu anda canı acıyor ve onu mıcıklamama ihtiyacı yok. Yumuşak yelesini okşuyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

Ateşe doğru ilerliyorum, göz ucuyla eşimi izliyorum. Ayağa kalkıyor, başka bir dişiyle konuşuyor ve sonra bir paravanın arkasına gidiyor. Paravanın arkasında, tuvaletini yapmak için bir kap olduğunu biliyorum. Ateşin yanında kardeşimin yanında dururken gözüm hâlâ onun üzerinde.

"Çay?" diye soruyor. "Arkadaşın için mi?" Ve bana kemik bir fincan uzatıyor. Onun fincanı olduğunu fark ediyorum ve nedense içime bir öfke saplanıyor. Eşimin onun fincanından içmesine izin vermeyeceğim. O sadece ve sadece benimkinden içecek... ama benimki burada değil.

Aptalca davranıyorum. "Baş ağrısı çayı mı?"

Başını sallıyor. "Kafalar bu gün çok fazla kelimeyle ağırlaştı. Her yerde ağrıyan kaşlar var." Bana uzattı.

Ben alıyorum ama eşim başka bir dişiyle konuşmak için durmuş. Fısıldaşıyorlar, sesleri kısık ama eşim bana bakıyor ve beni düşündüğünü belli etmek için göz kırptıyor. O zaman ben ateşin yanında bekleyeceğim. Kalabalık hissetmesini istemiyorum. Yoksa... beni yanında mı istiyor? Bilmiyorum. Bu benim ilk çiftleşmem -zevk ya da başka türlü- ve şimdi diğerlerinin yanındayken her fırsatta kendimden şüphe ediyorum. Yalnızken ve rezonansın pençesindeyken kolaydı. Amını yalamak. Vücuduna sahip çık. Onu ıslat. Bekle.

Onun serbest bırakılmasıyla kılıfının sıkılaşmasını bekledim ve sonra kendiminkini aldım. şimdi her şey farklı.

"Nasıl bir şey?" Salukh düşüncelerimi bölerek soruyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Aklım Mar-lenn'le o kadar meşguldü ki kardeşime dikkatimi veremiyordum. "Eh?"

"Nasıl bir şey? Rezonans mı?"

Yetenekli, kendine güvenen kardeşimin bana böyle şeyler sorması garip geliyor. Ben utangaç ağabeyim, kimsenin aklına ilk gelmeyen kişi. "Bu... beklediğim gibi değil."

"Daha iyi mi?"

"Her açıdan," diye itiraf ediyorum. "O mükemmel."

Başka bir dişi heyecanla konuşurken onu dinleyen eşime bakıyor. Sabırla gülümsüyor ve sonra bana bakıp dudaklarını bariz bir şekilde yalıyor.

Kardeşim gülüyor. Yüzüm kızarıyor.

"Böyle biriyle rezonansa girmeni beklemiyordum, itiraf ediyorum," diyor Salukh. "Eğer bir insan seninle rezonansa girerse, bunun sessiz, çekingen bir insan olacağını düşünmüştüm. Böyle biri değil."

"O benden çok farklı," diye kabul ediyorum. "Ama ben bu farklılıkları seviyorum. Onlar iyi bir şey." Mar-lenn'im ihtiyaç duyduğunda kürklerin içinde liderlik edecek kadar cesur ve bana ondan liderliği almam için güven veriyor. Benimle birlikte olmaktan utanıyor gibi görünmüyor. Aksine, diğer dişilerden uzaklaşıp benim yanıma dönmek istiyormuş gibi görünüyor ki bu da beni gururlandırıyor. Belki de kürklerimiz dışında onun yanında vahşi bir avcı olmama gerek yoktur. Kendimi gülümserken yakalıyorum ve onun da bana gülümsediğini fark ediyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diyor Salukh. "Seni hiç bu kadar sevinçle dolu görmemiştim."

Sanki son bir günde hayatım boyunca hiç gülmediğim kadar çok gülümsediğimi hissediyorum. Ama kardeşime bakıyorum, yüzünde düşünceli bir ifade var ve ateşin yanındaki insanlara bakıyor. O yankılanmadı. Hem Pashov hem de ben, ama

Salukh'un khui'si sessiz kaldı. Elimi omzuna koydum. "Senin için gerçekleşmediği için üzgünüm kardeşim."

"Bir noktada olacak," diyor omuz silkerek. "Ya da olmayacak. En azından şimdi bir şansımız var." Ateşin üzerinde asılı duran çay kesesini işaret ediyor. "İkinci bir kese hazırlamalı ve insanlar için bir güveç yapmalıyız. Etlerini çiğ yemeyeceklerdir."

"Hayır mı? Ama en sulu olduğu zaman o zamandır."

Omuz silkiyor. "İnsanların farklı yemek yeme yöntemleri var." Dilinin kelimelerin etrafında daha kolay hareket ettiğini de fark ediyorum. "Eşin çiğ et yiyor mu o zaman?"

"Bilmiyorum." Ona baktım. "Kah yedi ama başka bir şey yemedi." Bu basit cevabı bilmediğim için aniden suçluluk duygusuyla doluyorum. Eşimin ne tür et yiyeceğini nasıl bilemem? Hemen yanına gidip bunu ona sormak istiyorum ama kısa bir mesafe ötede dişilerle oturmuş, gözleri yaşlı biriyle sessizce konuşuyor. Dikiş takımımı çıkarmış -diğerleriyle konuştuktan sonra almış olmalı- ve diğer dişiyle sohbet ederken bir yandan da iğneye iplik geçiriyor. Mar-lenn bana doğru bir gülümseme atıyor, sanki sadece benim içinmiş gibi hissettiren bir gülümseme.

"Gel," diyor Salukh. "Geri getirilen dvisti'yi kesmeme yardım et. Yoksa bütün gece eşine bakıp işe yaramaz biri mi olacaksın?"

Ona dişlerimi gösteriyorum. Kabileye karşı görevim her zaman önce gelir, özellikle de eşim ateşin yanında güvendeyse. Salukh'u takip ediyorum ve bıçağımı çıkarıyorum, taze bir avı kesmenin pis işine yardım etmeye hazırım. Kardeşimin eşlik etmesi işin hızlı ilerlemesini sağlıyor ve ben çalışırken eşimi izleyebileceğim bir yere yerleşiyorum. Ben derideki kıkırdakları sıyrırken Salukh etin hazırlanmasını üstleniyor ve ben çalışırken Mar-lenn'i izliyorum.

İnsan eşim dişilerin ortasında ama diğerlerinin konuşmasına izin verdiğini, dinlediğini ve gözlemlediğini fark ediyorum. Katılıyor, ancak başını dikişinin üzerine eğdiğini ve diğerlerinden daha çok yanında ağlayanla konuştuğunu fark ediyorum.

Belki de Mar-lenn'im de benim gibi başkalarının ateşe en yakın yerde durmasına ve liderliği ele almasına izin vermekten memnundur. Belki de o kadar da garip bir eşleşme değilizdir.

Salukh bana dirsek atarak kazıyıcımın derinin üzerinde kaymasını sağladı.
"Aptal gibi sırtıyorsun."

Homurdanıyorum. "Sen de yapardın."

Homurdanıyor. "Sanırım yapardım."

ZENNEK

B Diğlerleriyle tekrar bir araya gelmek gecenin sonsuzluğunu hissettiriyor. İnsanlar ateşin başında toplanmış, konuşuyor, çay içiyor ve etli, kalın bir yahniden kase kase yiyorlar. Çoğu memnun görünüyor

Bir araya toplanıp sohbet ediyorlar ve Mar-lenn de onların arasında oturuyor. Eşimi onlardan cesaretle alıp dokunmak için özel bir köşeye sürükleyemeyecek kadar beceriksizim. Mağarada mahremiyetimiz olacak, diyorum kendime, bedenimin sabırlı olmasını dileyerek. Mağaralardan birini kendimiz için talep edeceğiz ve kalın kürklerden bir yuva kuracağız, böylece tüm gece boyunca amını yerken eşimi sıcak tutabilirim.

O zamana kadar beklemek zorundayım. Etrafındaki insanlarla konuşabiliyor, hikayelerini paylaşıyor ve birbirlerine her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyor. Kendime bunun onlar için yeni olduğunu hatırlatıyorum. Birbirlerine yaslanıyorlar çünkü aşına oldukları şey bu. Eşimi rahat bırakıyorum, ara sıra yanına gidip iyi beslendiğinden emin olmak için eline bir kase yemek tutuşturuyorum ya da uçlarının bilenmesi gerektiğinde kemik iğnelerini alıyorum.

Mar-lenn bana gülümsüyor ve ben bunu yaparken bana nazik dokunuşlar yapıyor, ancak insan dişilerle birlikte yerinden kalkmıyor, ben de kendimi başka işlerle meşgul ediyorum. Kazınması gereken daha çok post ve avcılar tarafından getirilen daha çok av var.

Avcılar. Pashov veya Dagesh ve insanlarından hiçbir iz yok, bu da rezonanslarının henüz tamamlanmadığı anlamına geliyor, bu yüzden hepimiz burada geniş Yaşlılar mağarasında onların dönmesini bekleyeceğiz.

Ben bir postu kazıyıp eşimi izlerken Zolaya yanıma çömeliyor. "Dişinin adı ne?"

İçimden sahiplenici bir patlama geçiyor ve ona dişlerimi göstererek topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Neden bilmek istiyorsun?" O *benim* eşim.

Göğsünü ovuşturuyor ve oldukça yüksek bir sesle yankılandığını fark ediyorum. "Çünkü eşime karşı nazik davrandı." Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Air-ee çok korkuyor ve dişilerin çoğu ona karşı sabırsız davranıyor ama eşin çok nazik ve bunun onu rahatlattığını söyleyebilirim. Benim için ona teşekkür eder misin?"

Arkadaşımın aynı dişiyle birlikte oturduğu yere bakıyorum. Başları bir arada ve Mar-lenn ona dikmekte olduğu derinin dikişlerini gösteriyor. Bütün gece aynı dişinin yanında oturmuştu ve ben ağlayanın Zolaya'nın eşi olduğunu fark etmemiştim. "Rezonansa mı girdin?"

Başını sallıyor, sırtı daha da büyüyor. "Kalbim sevinçle dolup taşıyor. Böyle bir mutluluğun var olabileceğini bilmiyordum." Göğsüne dokunuyor, khui'sini ovuşturuyor. "Bugün kendimi çok şanslı hissediyorum."

Kalçalarımın üzerine oturup dostuma bakıyorum. Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

Mar-lenn başını kaldırır ve dudakları küçük, sinsi bir gülümsemeye kıvrılır. Sonra bir kolunu başının üzerine kaldırıyor ve genişçe esniyor.

Kendi kendime homurdanıyorum, çünkü eşim kurnazlık konusunda iyi değil. Ona meydan okuyan bir bakış atarak ellerimi temizliyorum.

Tekrar esniyor, dikişini bir kenara bırakıyor ve ardından tuniğinin boynuyla oynuyor.

Bu ipucunu biliyorum ve sikim karşılık veriyor, anında sertleşiyor ve peştemalimin önüne bastırıyor. Ellerimi yakındaki bir kaptaki sabunlu suyla yıkıyorum ve sonra ayağa kalkarken bir kez daha temizliyorum. "Sanırım eşim yoruldu."

"Beklemekten yorulmuşsunuzdur belki," diye takılıyor Zolaya. "Git ve akşam için sessiz bir yer bul."

Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum ama sanırım Zolaya haklı. Yanına gittiğimde Mar-lenn ayağa kalkıyor ve ona doğru uzanıyorum. "Gel," diyorum, kulağına fısıldamak için eğilerek. "Tam yerini biliyorum."

"Özel bir yer mi?" Elini benimkinin içine sokarak yanıma doğru ilerliyor.

Onu tüm kürklerin uyumak için serildiği yere doğru götürüyorum. Bacağı sakat olan dişi çoktan bir yuvaya yerleşmiş, Haeden ise bir diğerinde sırt üstü yatmış, dinleniyormuş gibi yapıyor. Yuvalardan birine gidip tüm battaniyeleri rulo haline getirdikten sonra kolumun altına sıkıştırıyorum. "*Oui, très privée.*"

Mar-lenn durdu, gözleri kocaman oldu. Bir süre bana bakıyor ve sonra bana yaklaşıyor. "*Est ce-que tu parles francais?*" Fransızca mı konuşuyorsun?

"Mağaranın bana senin sözlerini vermesini sağladım," diyorum ona kendi dilinde. "Söylediğin her şeyi duyabilmek istedim."

Eli boynuna gidiyor ve gözleri merakla parlıyor. "Şu anda seni istediğim kadar hiçbir erkeği istememiştim," diyor sesi gür bir şekilde. "Eğer burada dizlerimin üzerine çöküp sikini yalamamı istiyorsan, bunu seve seve yaparım."

Atalarımız tarafından. Elbette şaka yapıyor.

Arkadaşıma bakmamaya çalışarak, Mar-lenn'in cesur konuşmasını fark eden başka biri olup olmadığını görmek için mağaranın etrafına göz gezdiriyorum. Ama sadece şaşkınlıkla bize bakıyorlar. Kimse onu anlamadı.

Benden başka kimse yok.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve onun dilini kullanarak konuşuyorum. "Tekrar çılgılık atana kadar amını yalamayı planlıyorum. Ve tekrar. En az iki kez, belki üç kez. Ne kadar iyi olduğuna bağlı. Ve sonra seni öyle bir çiftleştireceğim ki sabah yürüyemeyeceksin."

Mar-lenn soluk soluğa kalıyor ve sonra gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Şu anda çok tahrik oldum."

"O zaman beni takip edin," diyorum, anlamadıkları saçma sapan kelimeler konuşurken kabilenin geri kalanının şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. Eşimin elini tutuyorum ve onu peşimden sürükleyerek Yaşlılar Mağarası'nın derinliklerine doğru ilerliyorum. "Yeni bir avcıyken ancak mızrak tutabilecek yaşa geldiğimde, burada arka tarafta saklı bir yere giderdim. Orada mahremiyetimiz olacak."

"Bu eski bir gemi," diyor Mar-lenn onu mağaranın derinliklerine götürürken. "Bunlar mürettebat odaları mı?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Mmm. Sanırım bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey seninle yalnız kalmak, böylece o küçük peştemali muhteşem sikiğin üzerinden yırtıp ağzıma alabileceğim."

Sözleri zihnimde bir resim çizerken sendeliyorum, kürkler kollarımdan dökülüyor. *Yine* böyle bir şey söyledi. Etrafıma bakıyorum, kızarıyorum ve sonra eğilip sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Sikimi ağzına alır mısın?"

Dudaklarını yalıyor, bariz bir şekilde. "Bu fikir hoşuna gitmedi mi? Ama dün gece amımı yaladın. Birkaç kez."

"Elbette. Sen benim eşimsin. Senin tatlılığının tadını dilimde hissetmek benim için bir zevk." Şu anda bile bunu düşünmek ağzımı sulandırıyor. Uzun mağara geçidinde dizlerimin üzerine çöküp tam şu anda bunu yapmak istiyorum ama başka birinin görmesini istemiyorum.

"Ben de senin için aynısını yapabilirim." Tekrar elimi tutuyor ve kürklerden birini alıp bana uzatıyor. "Eğlenceli olacak."

Eğlenceli.

Onun önerisini düşünmeden edemiyorum. Beni öptüğünde ağzının ve dilinin verdiği sıcak hissi... Beni emdiğinde nasıl hissedeceğimi... Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor ve sanki çoktan boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım gibi kesem geriliyor. Elini çekiyorum ve aklımdaki mağaraya doğru fırlıyorum. Uzun koridorun en arkasındaki mağaralardan biri, içinde yanıp sönen ışıklar ya da herhangi bir şey yok. Sadece boş bir mağara, ama her zaman hoşuma giden şey gizlilik perdesinin

Duvara gömülü olan bu kapı, yeterince sert itilirse hâlâ ileri doğru kayıyor ve ben de arkadaşımı odaya çekip perdeyi geçidin üzerine çekiyorum.

"Bir kapı," diyor sevinçle. "Muhteşem."

"Evet, bir kapı." Bu kelimeyi onun dilinden tanıyorum. Kapıyı iterek kapatıyorum, sadece bir parmağın girebileceği genişlikte küçük bir boşluk bırakıyorum, çünkü bir keresinde kendimi bir kit olarak kapatmış ve sadece perdeyi -kapıyı- çalıştırmayı başarmıştım, ertesi gün tekrar açtım. O zamandan beri Yaşlılar Mağarası'nda dikkatli davranıyorum ama bu gece dikkatli olmak pek umurumda değil. Tek umursadığım Mar-lenn ve onun bahsettiği sıcak vaatler.

Kürkleri sert zemine atıp açıyorum, sonra da eşime bakıyorum. Bir tutam saçını parmağının etrafında kıvrıyor ve dudağını ısırarak bana gülümsüyor. Çok güzel, Mar-lenn'im... ve çok yaramaz. Kürkleri işaret ediyorum. "Uzan ki amının tadına bakabileyim."

"Mmm, şimdi yalnız olduğumuz için çok cesur. Bunu sevdim." Beni tamamen görmezden gelirken bile kıkırdıyor. Onun yerine önüme geçip ellerini kemerime koyuyor ve sert deriyi çekiştiriyor. "Önerimi beğenmedin mi?" Mar-lenn bana bakıyor ve pembe pembe dudaklarını yalıyor. "Eğlenceli olacağını düşünmüştüm."

"Mar-lenn," diye nefes alıyorum, onu kürklerin üzerine fırlatmak ve derisini üzerinden tekrar sökmek istiyorum. "Ne öneriyorsun... çiftleşen çiftler bunu yapar mı?"

Kara kaşları çatıldı. "Neden yapmasınlar ki? Bunu bana sen yapıyorsun."

Neden olmasın, gerçekten. Tüm hayallerimde bir eşe sahip olmak, onu tatmak, ona yakın olmak... Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim. Çok fazla gibi geliyor. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Parlak ağzını tekrar yalıyor ve bana boğucu bir gülümseme veriyor, sonra kemerimi yerinde tutan düğümü çözüyor. Kalçalarımın aşağı kayıyor, peştemalim peşinden dalgalanıyor ve sonra önünde botlarımdan başka bir şey olmadan duruyorum. Sikim çoktan sertleşmiş ve ağrıyor, aramıza giriyor ve aşağı baktığımda başının tohum damlacıklarıyla boncuk boncuk olduğunu görebiliyorum.

Sonra, hınzır, yaramaz eşim önümde diz çöktü.

İnliyorum ve kendimi sabitlemek için bir elimi Yaşlıların mağarasının soğuk, düz duvarlarına koyuyorum.

"Şuna bak, çok uzunsun," diyor bana suratını asarak. Yüzü ile ereksiyonum arasındaki mesafeyi işaret ediyor. "Sikinin ağzımın hizasında olması lazım. Başka bir şey düşünmemiz gerekecek."

Daha düşünmeden önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Daha iyi misin?" Soruyorum, sesim boğuk.

Kıkırdıyor, memnun gülümsemesi görülmeye değer. Küçük bir elini göğsüme bastırıyor ve eğiliyor. "Belki de sırt üstü yatmalısın dostum, böylece beni daha iyi izleyebilirsin."

Boğazımdan bir ihtiyaç sesi yırtılıyor, ama emrettiği gibi yapıyorum - başka türlüünü yapmak için çaresizim. Bana bir uçurumdan aşağı koşmamı emredebilirdi ve eğer o güzel pembe ağzını tekrar yalayacaksa bunu memnuniyetle yapardım. Kendimi kürklerin üzerine atıp sırtüstü uzanıyorum, Mar-lenn beni izlerken sikim havaya kalkıyor ve tuniğinin boynundaki bağcıkları çözüyor.

"Bunun için çıplak olman gerekiyor mu?" Merakla sordum.

"Hayır, ama böylesi daha eğlenceli." Mar-lenn tuniğinin boynunu açıp bir parmağını meme uçlarının derin vadisi arasında kaydırıyor ve ne demek istediğini anlıyorum. Onu izlerken nefes nefese kalıyorum, tuniğinin önündeki boşluktan meme uçlarını okşarken ve sonra her şeyi başının üzerinden çekip çıkarırken büyüleniyorum. Sonra bana yuvarlak ihtişamlarıyla, solgun ve sıkı uçlarıyla gösteriliyorlar ve bir tanesini ağzıma almak istiyorum. İnleyerek ona doğru uzandım ama o elimi savurarak uzaklaştırdı.

"*Hayır, mon cher.* Biraz eğlenme sırası bende. Arkana yaslan ve hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle." Ben onu izlerken, örgüsündeki kravatı çözüyor ve yumuşak saçları çıplak bir omzundan aşağı dökülüyor.

"Hepsini seveceğim," diye ağzımdan kaçırdım. "Bana dokunmana bile gerek yok ve bunu biliyorum."

Eğlenerek dudağını ısıırıyor. "O zaman belki bana en çok hangi şeyleri sevdiğini söylersin."

Ve güzel, cesur eşim aniden eğilip sikimin başını yalayarak temizliyor.

"Bu," diyorum hemen, sesim boğuklaşıyor. "Bunu sevdim."

Mar-lenn tepkime sevinerek kıkırdıyor. "Emin misin? Tekrar yapayım mı?"

Hoşuma gittiğine emin olduğumu söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra onun sıcak dilinin sikimin başının üzerinde bir kez daha gezindiğini düşünüyorum ve ağzımı kapatıp bir kez başımı sallıyorum. Bu dünyada onun dilinin tekrar sikimin üzerinde olmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Tekrar eğiliyor, ama beni yalamak yerine, sikimin ıslak başına hafifçe üflüyor.

"Bunu daha az seviyorum," diye belirtiyorum, yardımcı olmaya çalışarak. "Senin dilin daha iyi."

Tekrar gülüyor ve bu ses sikimi titretiyor. "Buna alay etmek denir, *mon beau*."

"Alay etmen hoşuma gidiyor," diyorum ona ciddiyetle. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Arkadaşım iç çekerek bana baktı. "Sen gerçekten çok tatlı bir adamsın. Sanırım bu daha az alaycı bir ödülü hak ediyor." Ve tekrar yakınımı eğiliyor, dilini bir kez daha sikimin başının üzerinde gezdirirken yumuşak yelesi kalçalarımın dökülüyor.

Boğuk bir inilti çıkardım. "Bunu sevdim," diye fısıldadım. "Hem de çok."

"*Bien*," diyor alçak bir mırıltıyla ve sonra sanki sabitlemek istercesine sikimin kökünü kavırıyor, sonra dilini bir kez daha başının etrafında döndürüyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum, o ucunu yalarken vücudum ihtiyaçla uğulduyor, sonra dudaklarını başın üzerinde gezdiriyor, onunla ve benimle oynuyor. Cesur eşim daha sonra daha da eğiliyor ve beni uçtan keseye yalıyor, dili çıkıntılarımın üzerinde geziniyor. Diliyle sikimi keşfederken küçük zevk sesleri çıkarıyor, eli kesemi kızdırmak için sikimin tabanından gidiyor.

Nefes alamıyorum. O çok fazla, dostum ve günlerimin geri kalanında bunu izlemekten başka bir şey istemiyorum, pembe ağzı aletimin bir tarafından aşağı inen damarın üzerinde hareket ediyor. Beni biraz sıkıyor, sonra

Eğildi ve mahmuzumun tamamını ağzına aldı, alt tarafını emdi ve diliyle ovuşturdu.

Şiddetli bir çığlık atıyorum, ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve shaftımın tabanını gıcıklayan parmaklara dökülmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Şşşt," diyor Mar-lenn ağzını kaldırırken. "İnsan dışının sana ne kadar acımasız şeyler yaptığını görmek için koşarak gelmelerini sağlayacaksın."

"Zalimce değil," diye fısıldıyorum, nefes nefese. "İnanılmaz."

Mahmuzumu tekrar dilliyor-şimdiye kadar hiç hassas olduğunu düşünmediğim bir şey

-Ve sonra sikimin başına geri dönüyor. Bir başka muzip gülümsemeyle aletin tamamını ağzının sıcak kuyusuna alıyor, beni içine çekerken dudaklarını iyice geriyor.

Müstehcen.

Çok güzel.

Hemen kontrolümü kaybediyorum, yelesinden bir tutam yakalıyorum ve ağzına öfkeyle pompalarken onu orada tutuyorum. Diline karşı mekik dokuyorum, salgımı dudaklarına ve çenesinden aşağı dökerken zar zor içine itiyorum. Bu manzara karşısında hem dehşete kapılıyor hem de tahrik oluyorum - onun her yerine boşaldığım için dehşete kapılıyor ve salgımı yüzüne sürdüğü için tahrik oluyorum. "Mar-lenn," diyorum, ne yaptığının farkına vardığımda uyarılmışlığım utanca dönüşüyor. Ağzına boşaldım, amına değil. Serbest bırakılmam yüzünün her tarafına bulaştı. "Özür dilerim-"

Ve sonra cesur eşim dudaklarını yalıyor, dili serbest bırakılmamda geziniyor. Tadıma bakıyor ve sonra çenesinden daha fazlasını silip ağzına götürüyor. "Çabucak boşalmanı istedim, *mon beau*. Kontrolünü bu şekilde kaybetmeni sağlayabilmem hoşuma gidiyor." Yüzüne ve göğüslerine salgıladıklarım sıçramış olsa da bana tatlı tatlı gülümsüyor.

Hiçbir erkek böylesine mükemmel bir eşe layık olamaz. Khui'm sanki aynı fikirdeymiş gibi göğsümde memnuniyetle şarkı söylüyor ve ben de atılmış deriyi - tuniğini - kapıp solgun teninde bıraktığım tohumları aceleyle temizliyorum. "Yarın için sana giyecek yeni bir şey alacağım," diye söz veriyorum ona. Bu tunik son günlerde çok zor zamanlar geçirdi. Parçalanmış, dikilmiş ve şimdi de tohumla kaplanmış. "Sen... iyi misin?"

Mutlu musun?"

Eğilip beni öpüyor ve dudaklarında garip bir tat var. Benim tadım. Ben... kendimi tatmaktan hoşlandığımdan emin değilim ama onun ağzında olduğu sürece umursamıyorum. O da kendinden çok memnun görünüyor. "Seni izlemek hoşuma gitti," diyor bana, hiç utanmadan.

Ona borcumu ödemek istiyorum. Bundan da öte, dudaklarımda onun tadını istiyorum. Bu yüzden kürklerin üzerinde yanıma yerleşmek için hareket ettiğinde, tozluklarını tutuyorum ve vücutlarımı dikkatlice çeviriyorum, o sırt üstü yatana ve ben onun üzerinde olana kadar yuvarlanıyorum. Gözleri heyecanla parlıyor ve giysilerini aşağı çektiğimde, onu kurtarmama yardım etmek için kıpırdanıyor. Giysileri botlarına takılıyor ve ben acele etmeden, deriler, botlar ve tüm giysiler ondan uzaklaşana kadar dantel üstüne dantel açarken, bu bir sabır dersi gibi geliyor. Ve sonra o sadece Mar-lenn, çıplak ve görkemli ve ağzımı bekliyor.

Uyluklarını hevesle ayırıyorum ve yüzümü amına doğru indiriyorum, onu tahrikten boğulmuş bulduğuma şaşırmıyorum. Benim onu yalamaktan zevk alacağım kadar o da beni yalamaktan zevk alıyordu.

Tıpkı onun benimkini giydiği gibi ben de onunkini giyeceğim. Bu hoş düşünceyle, eşimin tatlı amcığı üzerinde çalışmaya başladım. Mar-lenn'in çılgınlıkları küçük mağarayı dolduruyor ve yüzüme karşı sallanıyor, nefes nefese, istekli eşimi altıma sıkıştırıp bir kez daha içine girmeden önce onu en az iki kez boşaltırken destek için boynuzlarıma tutunuyor.

Uyumadan önce uzun bir süre var ama Mar-lenn'in umursadığını sanmıyorum. Ben umursamadığımı biliyorum.

MARLENE

TÖnümüzdeki birkaç gün rahat ve sakin geçecek. Artık kabilenin 'Yaşlılar Mağarası' dediği eski geminin kalıntılarında olduğumuz için rahatız ve hepimiz için bolca yer var,

Bu yüzden burada yankılanan diğerlerinin dönmesini bekleyeceğiz. Nora, Dazhesh ya da Dayesh adında bir erkekle yankılandı. Adını sa- khui do ile aynı şekilde söyleyemiyorum. Stacy, eşimin kardeşi olan Pashov'la rezonansa girdi. Gürültücü, sarışın Liz ise Raahosh adında asık suratlı bir erkek tarafından rezonans için alındı.

Görünüşe göre ilk dönen Zennek ve ben olduk. Bunu öğrendiğimde biraz hayal kırıklığına uğradım. Daha uzun süre dışarıda kalabilir miydik? Daha fazla mahremiyetimiz olabilirdi? Ama bu da iyi bir şey; geceleri harap uzay gemisinin arka salonundaki küçük odamızda yeterince mahremiyetimiz var ve burada yemeğimiz ve başımızı sokacak bir çatımız var.

Nora bizden sonraki sabah geri dönüyor ve kıkır kıkır gülüyor. Tatlı bir kişiliğe sahip, hoş bir kadın ve yeni eşine tapıyor. Eşi onun tüm endişeli gözyaşlarını kuruttu ve şimdi tüm gün boyunca gülümsüyor.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum, sebepsiz yere çok gülünç bir şekilde mutlu olmak. Yankı bulmayan diğerleri gibi ben de mutsuz olmalıyım. Ne de olsa ben de onlarla aynı kış gezegenindeyim. Eve giden bir yolum yok. Günlerimin geri kalanında herkes gibi bu mağara adamı kültüründe yaşayacağım.

Ama benim Zennek'im var. Bu dünyada ne kadar buz olduğu umurunda değil, çünkü Zennek'in gülümsemelerine ve kızarıklıklarına sahibim. Kabilesinin yanında utangaç olan ve yalnız kaldığımız anda tam bir kaplana dönüşen bir eşim var.

İsteddiği kadar kar yağsın.

Gergin bir kız olan Ariana, Zolaya adında bir erkekle yankılandı ve ondan hoşlansa da henüz bu yerde çok rahat olmadığı açık. Nora yeni eşi yanından her geçtiğinde müstehcen şakalar yapıp kıkırdarken, Ariana gergin ve rahatsız görünüyor. Sanırım bunun nedeni erkeği değil, onu rahatsız eden başka bir şey. Bazen mutsuz görünüyor ve bu kalbimi sızlatıyor.

Bir arkadaşla ihtiyacı var ve ben de onun için o arkadaş olacağım.

Bu kadar çok insanı beslemek ve giydirmek için yapılması gereken çok şey olduğundan, kabilenin erkekleri çok meşgul. Zennek'im her sabah bana bir öpücük verir ve o gün ne yapması gerektiğini anlatır; bazen ava çıkar, bazen de ağır kesici bir çay için ot ya da insanların yediği yahniye iyi gelecek kökler aramak üzere erzak almaya gider. Kazınması ve hazırlanması gereken kürkler, yapılması gereken daha fazla çizme, pelerin ve eldiven ve bilenmesi gereken silahlar var. Buradaki tüm aletler kemik gibi görünüyor ve kemik çabuk köreldiği için atılmadan önce tekrar tekrar bilenmesi gerekiyor, tıpkı benim iğnelerim gibi.

Zennek gün boyunca sık sık yanımdan ayrılıyor ama her seferinde geri dönüp beni kontrol ediyor, bir eksiğim olup olmadığından emin olmak için duruyor. Onun ilgisi çok tatlı ve kendimi meşgul etmek için diğer kadınlarla birlikte ateşin yanında oturup kendime giysi dikmeye çalışıyorum. Diğer kadınlardan bazılarının çok ağladığı için Ariana'ya karşı sabırsız olduklarını fark ediyorum, bu yüzden onu kendime yakın tutuyorum ve ona nasıl dikiş dikileceğini gösteriyorum. Birlikte oturup kendimize tuniklerimizin altında göğüslerimizin zıplamasını engelleyecek sutyenler ve ipli en hüzünlü deri külotları yapıyoruz. "Büyükanne" külotlarımıza gülüp eğleniyoruz ve Ariana zaman geçtikçe daha rahat görünüyor.

"Şimdiden dikiş diktiğine inanamıyorum," diyor Nora, ateşin yanında büyük, kabarık bir kürk battaniyenin içinde titrerken. Muhtemelen hepimiz arasında soğukla en çok o mücadele ediyor ve ateşin yanında gizleniyor. "Buraya geleli çok uzun zaman olmadı Marlene."

Omuz silkiyorum, bir çift tayt üzerinde çalışıyorum çünkü benimkiler hevesli arkadaşım tarafından iki kez parçalandı ve parça parça hurdalardan başka bir şeye benzemiyor. "Burada *kıyafet butiği* yok, *değil mi?* Bu yüzden tüylü bir ayıdan başka bir şeye benzemek istiyorsam öğrenmeliyim." İğnemi o kadar ustalıklarla işlenmiş ince deriye batırıyorum ki, tereyağı kadar yumuşak ve kumaş kadar ince bir his veriyor. "Öğrenecek çok şey var ama şimdilik bunu yapabilirim."

"Dikiş dikmek kesinlikle bundan daha iyi..." Ariana mağaranın uzak tarafındaki sa-khui adamlarına doğru başını sallıyor.

Bakıyorum, eşim ve onun eşi -ve tanımadığım bir başkası- çalışırken peştamallarına kadar soyunmuşlar. Zennek yere serilmiş bir postun üzerine eğilmiş, dirseklerine kadar yağlı görünümlü bir çamurla derinin içine işliyor. Saç örgüsü, deriye sürdüğü bir avuç çamura tehlikeli bir şekilde yakın sallanıyor ve bu gece yalnız olduğumuzda ağzıma koymamayı aklıma not ediyorum.

Zennek başını kaldırıp bakıyor ve ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sonra tekrar başını eğip ovuşturduğu postun üzerine gayretle eğiliyor. Bir tarafta şef Vektal, tüylü bir midilliye benzeyen daha büyük bir yarattığı parçalara ayırıyor ve Nora parmaklarını tiksintiyle ağzına bastırıyor. Vektal kafatasını kırıp beynini dikkatlice çıkarırken büyülenmiş bir halde başka tarafa bakamıyorum.

"Sosisin nasıl yapıldığını asla görmek istemezsin derler ya?" Nora zayıf bir sesle söylüyor. "Sanırım sosisin nasıl yapıldığını görüyorum ve bu bende vejetaryen olma isteği uyandırıyor."

Kasaplık işlerine bakmak da pek hoşuma gitmiyor ama kendimi omuz silkmeye zorluyorum. "Harlow vejetaryen olduğunu söylüyor ama et yiyor. Burada böyle bir şey için yeterli bitki yok. Pratik olmalıyız."

"Sen hiç bir şeye üzülmez misin Marlene?" Nora başını sallayarak soruyor. "Çok soğukkanlısın."

Öyle miyim? Bu konuda akıllıca davranmaya çalışıyorum. Georgie diğerleriyle birlikte en kötüsünü yaşadı ama hemen kontrolü ele aldı çünkü onun ve hepimizin hayatı ona bağlıydı. O cesur ve güçlü, ben de pratik olmaya çalışıyorum, hepsi bu.

Ayrıca, harika Zennek'im yanımdayken cesur ve güçlü olmak çok kolay. O yanımdayken kendimi güvende hissediyorum ve beni koruyacağını biliyorum. Nasıl korkabilirim ki? "En büyük sorunum çok ama çok taze et yemek zorunda olmamsa, bu o kadar da kötü bir sorun değil, *değil mi?*"

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyor Ariana gözlerini kısarak dikişlerine bakarken. "Sanırım böcekler olabilirdi. Ya da salyangozlar."

"Mm, eğer tereyağı olsaydı, senin için tüm salyangozlarını yedim," diyorum ona, alay ederek. Amerikalılar en komik şeyler konusunda bile çok titiz.

"İşte yine başladın," diyor Nora kıkırdayarak. "Hiçbir şey seni endişelendirmiyor. Fransa'da suyun içinde ne varsa ona ihtiyacım var."

Sadece başımı sallıyorum ve bir kez daha dikişlerimin üzerine eğiliyorum.

"Stacy'nin ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?" Nora sıkılmış ve belli ki konuşkan bir şekilde soruyor. "Arkadaşının kardeşiyle rezonansa girdi, değil mi?"

O söyledi. Zennek, Pashov'un kardeşi olduğunu söylemişti. Salukh da öyle. Ve bir kız kardeşi var. Ve ailesi. Ve... Tanrım, birdenbire büyük bir ailenin parçası olacağım. "*Evet,*" diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. "Yankılandılar."

"O zaman ana mağaraya döndüğünüzde büyük bir aile buluşması olacak, değil mi?" Çenesini elinin üzerine koyuyor ve gözlerini ateşe dikeyor. "Böyle büyük bir aileye sahip olmak güzel olacak. Dagesh'in ailesi öldü, yani sadece ben ve o varız."

"Mmm," diyorum, çünkü sözleri karnımda bir huzursuzluk yarattı. Hiçbir zaman büyük bir ailem olmadı. Her zaman *annem* ve ben vardık ve *annem* öldüğünde oradan oraya kaçtım, arkadaşlarımı ziyaret ettim, kendimi meşgul tutmak için elimden geleni yaptım.

Benim hiç *ailem* *olmadı*. Öyle bir ailem olmadı. Ama Zennek büyük bir aileden geliyor ve nedense bu beni endişelendiriyor. Ya sevmezlerse?

Ben mi? Ya onlar için tuhaf bir insandan başka bir şey değilsem ve sevmedikleri biriysem? Ya beni nahoş bulurlarsa?

Ya Zennek'imi bana karşı kullanırlarsa?

Kesinlikle yapmazlar.

Boş yere endişeleniyorum. Mağaranın etrafına bakıyorum, bir işaret bekliyorum.

Ma mère her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama gözüme çarpan bir kalp yok.

Kendime aptallık ettiğimi ve bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylesem de, yine de kalpleri izlemeye devam ediyorum.

STACY VE PASHOV iki gün sonra dönüyorlar ve Zennek kardeşini kocaman bir kucaklamayla selamlıyor. Stacy bana ürkek bir gülümseme veriyor. "Görünüşe göre sen ve ben kardeş olacağız."

"*Oui, une famille,*" diyorum, eğilip her iki yanağına birer öpücük kondurarak. "Dört gözle bekliyorum."

Işıl ışıl gülümsüyor ve gün boyunca konuşuyoruz ve ondan çok hoşlanıyorum. Çok besleyici bir ruhu var ve gün boyunca Pashov'a, Zennek yakınımıdayken bana kendi aşık bakışlarımı hatırlatan küçük bakışlar atıyor.

O akşam ateşin başında şef ayağa kalktı. "Neredeyse herkes döndü, bu yüzden toparlanıp sabah ana mağaraya gideceğiz. Çiftleşen tüm çiftlerin özel mağaraları olduğundan emin olacağız ve herkesin kalacak sıcak bir yeri olacak. Halkımın geri kalanıyla tanışacaksınız," diyor insanlara. "Ve evinizde olacaksınız."

Home.

Komik. Evdeymişim gibi hissetmiyorum.

Ateşin etrafında dostuma sokulurken bu sözleri düşünüyorum. Vakit ilerliyor ve Zennek bana uyumaya oldukça hazır olduğunu söyleyen ateşli bakışlar atıyor, ben de birkaç esneme numarası yapıyorum. O da hemen ayağa fırlıyor,

Kızarıyor ve sonra beni arkasından geminin arka tarafındaki "bizim" kamaramıza doğru çekiyor. Yalnız kaldığımızda beni kollarına alıyor ve ikimiz de bitkin düşüp terleyene, kürklerin üzerine uzandığımızda nefes nefese kalana kadar yavaş ve şiddetli bir şekilde sevişiyoruz. Ben göğsüne yaslanırken o yanağımı okşuyor, birlikte khuilerimizin hafif uğultusunu dinliyoruz.

Ve Vektal'ın sözlerini düşünüyorum. *Evinde olacaksın.*

"Ailenin beni seveceğini düşünüyor musun?" Zennek'e merakla sordum.

Kıkırdıyor ve omzumdaki bir tutam saçını geriye doğru tarıyor. "Fark eder mi? Rezonans seçer."

Kaşlarımı çatarak doğruluyorum çünkü bu cevap hoşuma gitmiyor. "Benim için önemli."

Zennek cevabım karşısında şaşırılmış görünüyor. "Duygularını incitmek istememiştim dostum. Sadece onların ne düşündüğünün önemli olmadığını söylemek istedim. Seni sevecekler çünkü khi'i'm seni seçti." Kolumda bir parmak izi bırakmak için uzandı. "Çünkü ben seni seçtim."

"Ama yapmadın," diye itiraz ediyorum, doğruluyorum. Bunu neden bir tartışma haline getirdiğimi bilmiyorum ama huzursuzum. "Beni sen seçmedin. Senin khi'i'n seçti. Onun seçmiş olması ailenin beni seveceği anlamına gelmez. Ya benden nefret ederlerse? Ya komik göründüğümü düşünürlerse? Ben insanım, daha önce hiç insan görmediler, değil mi?"

"Shorshie'yi gördüler."

Oh. "Öyle olsa bile, ona benzemiyorum. Ben de sana benzemiyorum. Ya ailen khi'i'nin kötü bir seçim yaptığını düşünürse?" Ellerimi sıkıyorum. "Ya beni sevmezlerse?" *Alors*, neden umurunda olsun ki? Yabancıların beni sevmesi neden bu kadar önemli?

"Mar-lenn," diyor Zennek, doğrulup oturarak. Ellerini kollarıma koyarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ailem, sessiz oğulları eve arkadaşlarıyla döndüğünde ne düşüneceklerini bilemeyecek, bu doğru. Kendim için hiç düşünmediğim bir şey bu ve Pashov'un da aynı şekilde olduğunu biliyorum. Farli kabilemizdeki tek çiftleşmemiş dişi ve o bizim kız kardeşimiz. Yalnız yaşlanacağımızı sanıyorduk. Yanımda olman mı? Seninle yankılanmak? Bu imkânsız bir hediye ve ben buna değer veriyorum. Ailemin umurunda değilsin.

insan. Senin beni ne kadar mutlu ettiğini -ve Stay-see'nin Pashov'u ne kadar mutlu ettiğini- görecekler ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak."

Sözleri mantıklı geliyor ve içimdeki huzursuzluk hissini tam olarak atamasam da başımı sallıyorum. Tek bir kişinin yoldaşı olmakta iyiyim - önce *annem*, şimdi de Zennek. *Annem* de her zaman yalnız biriydi. Ya büyük bir ailenin parçası olmakta iyi değilsem? Ya herkesi hayal kırıklığına uğrattırsam? "Sadece endişeleniyorum."

"Salukh sana karşı nazikti, değil mi?" Zennek cesaretlendiriyor. Ben başımı sallayınca devam ediyor. "Küçük kız kardeşim Farli iki kız kardeşi olduğu için mutluluktan havalara uçacak. Sen boşuna endişelenme, dostum."

Bu konuda rahatlamaya çalışarak ona gülümsüyorum. Evrenin sınırlarında yeni bir gezegende olmanın kayınvalidemle tanışmak kadar korkutucu olmaması ne tuhaf.

Ertesi gün yola çıkarken endişelerimi bastırabiliyorum. Hava kapalı, güneş ışığı zayıf ve etrafımızdaki her şey gri görünüyor. Yeni "evimize" doğru ilerlerken insanların ruh hali belirsiz ve itiraf ediyorum benimki de öyle. Zennek üzerime titriyor, kürklerimin vücuduma sıkıca sarıldığından emin oluyor ve yürürken atıştırmam için bana daha fazla baharatlı yol kumanyası uzatıyor. Beni taşımayı teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum; yeni evime yürüyebilmek istiyorum.

Bir mağarada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Sanırım karanlık, dumanlı ve muhtemelen klostrofobik olacak. Benim için istediğin bu *muydu anne*? Evrene soruyorum ama bugün hiç kalp görmüyorum. Onları birkaç gündür görmüyorum ve ince bir sinyali kaçırdığımdan endişeleniyorum. Ya Zennek benim için istediği şey değilse ve ben bunca zaman yanlış anladıysam?

Bu düşünce kalbimi acıtıyor ve başımı sallıyorum. Bu doğru olamaz. Zennek harika biri ve benim için mükemmel. Sadece endişeleniyorum çünkü aniden gidecek başka bir yer kalmadı. Yürüdüğümüz yer son durağımız olacak... sonsuza dek.

Düşüncelere dalmışken, Zennek eldivenli elimi tutup sıktığında şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Buradayız," diyor usulca. *Nous sommes arriv  .*

Biz mi? İşaret ettiğı yere bakıyorum ve yeterince eminim, ileride karı kesen devasa bir uçurum var. Büyük, üçgen bir mağara ağız bize doğru açılıyor ve duman gökyüzünde kıvrılıyor. Etrafımızdakiler heyecanla konuşmaya başlıyor ve biri yine ağlıyor. Birileri hep ağlıyor. Ağız kuruyor ve ben izlerken insanlar mağaranın içinden dışarı akmaya başlıyor.

Hepsi uzun boylu ve kaslı, uzaktan korkutucu görünüyorlar ama yakından bakınca yüzlerinde gülümseme olduğunu görebiliyorum. Kabileye karışmış birkaç kadın var ama çoğı erkek. Ve ben izlerken, bir avcı öne doğru ilerliyor ve sıska bir kızın yanında duran uzun boylu bir kadın ve erkeğı sarılıyor. Salukh, fark ediyorum.

Oh. Onlar benim kayınvalidem olmalı.

Midem aniden düğümleniyor ve adımlarım yavaşlıyor. Mağaranın girişine doğru ilerlerken diğerlerinin bizi geçmesine izin veriyorum, kahkahalar ve selamlaşmalar var ve herkes kırılğan görünümlü, kafası karışmış bir insan kadını kucaklıyor ya da karşılıyor gibi görünüyor. Herkes nazik, biliyorum. Sorun bu değil.

Sorun şu ki, onların bir aile olduğı çok açık. Sadece Zennek ve ailesi değil, tüm kabile büyük bir aile gibi. Ve benim aileyle aram iyi değildir.

"Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatıyor Zennek, beni kendine doğru çekerek. Endişelendiğimi biliyor. Ne de olsa *annemin* yanında hep yalnız kalmışken, böylesine birbirine sıkı sıkıya bağı bir grubun içinde benim ne işim var?

Yaşlı kadınlardan birinden mutlu bir  ı lık geliyor ve Stacy'nin Zennek'in annesi tarafından kucaklandığını görmek için bakıyorum. Stacy sağlam yapılı ve uzun boylu ama kadının kollarında adeta yutuluyor. Pashov yakınlarda duruyor, sırtıyor.

"Salukh değil de Paşov'um mu?" diyor kadın.

"Zennek de öyle," diye ekliyor Pashov, benimle birlikte geride duran kardeşine bir bakış atarak.

Kadının yüzü inanmaz bir hal alır ve diğer oğlunu aramak için kalabalığı tarar.

Otomatik olarak kıllanıyorum. Neden hepsi Zennek'in yankılanmaya layık olmadığını düşünüyor? Neden hepsi Salukh'un birinci olması gerektiğini düşünüyor?

Zennek kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. "Sakın alınma, dostum." Ağzını alnıma bastırıp fısıldıyor. "Bunun tek sebebi benim en sessiz kişi olmam ve Pashov'un da daha iyi olmaması. Salukh diğer avcıların örnek aldığı, kendini en iyi tanıyan kişi. Her zaman onun ailemizdeki ilk -ya da tek- avcı olacağını düşündük, bundan birçok dönem sonra başka bir dişi büyüdüğünde."

Huysuz cevabım boğazımda düğümleniyor. *Bundan çok sonra, başka bir dişi büyüdüğünde.* Yakışıklı eşim için hiç dişi olmadığını ve bir eş ya da aile umudu olmadığını unutup duruyorum. Tabii ki kendini asla bir eş bulacak biri olarak hayal etmezdi. Elini sıkıca kavırıyorum. "Benim olduğun için mutluyum," diyorum ona Fransızca. *Je suis contente que tu sois à moi.*

"Ben de öyle hissediyorum," diye cevap veriyor, kelimeleri gırtlaktan gelen aksanına rağmen melodik. Fransızcayı sırf benim için öğrenmesine bayılıyorum.

"İşte buradalar anne!" Sıska kız bize doğru koşuyor, birkaç adım ötede durduğunda gözleri kocaman ve heyecanlı. Merakla bana bakıyor, ağzı sanki tek boynuzlu bir at görmüş gibi açık.

Bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. Bu belli ki Zennek'in genç kız kardeşi ve kadınlığın eşiğindeki bir kızın özelliklerine sahip, vücudu ince ve tay gibi, boyu ise benimkinden uzun.

"*Bonjour*," diyorum ona, eldivenimi çıkarıp elimi uzatıyorum çünkü yanaktan öpmenin insanları rahatsız edeceğini biliyorum.

Elimi avuçlarının içine aldı ve ağzı açık kaldı. "Dört parmak ve bir başparmak! Ve ne tuhaf bir renk! İnsanlar çok komik." Ama bana gülümsüyor. "Ben Farli, Zennek de benim kardeşim."

Ondan ve coşkusundan hoşlanmamak elde değil. "Ben Marlene ve Zennek bana sizden çok bahsetti."

Ağızma bakıyor ve sonra büyülenmiş bir şekilde arkasına yaslanıyor. "Dilin kelimelerimizi tuhaflaştırıyor. Diğer insanların konuştuğundan daha farklı geliyor."

"*Fransh* olduğu için," diyor Zennek'im. "O özel biri."

Elini sıkıyorum, çünkü bu doğru olmasa bile söylenecek çok tatlı bir şey. Fransız olmak beni özel yapmıyor ama onun gözünde özel olmam hoşuma gidiyor.

Farli indirdiğim elimi tutuyor ve beni ileri doğru sürüklüyor. "Gel! Ailem seninle tanışacağı için çok heyecanlı! Şimdi gelip bizimle birlikte aile mağaramızda kalacaksın, tamam mı?"

Zennek elimi bırakıyor, heyecanlı kız kardeşinin beni ileri doğru sürüklemesine izin veriyor ve gergin olmak için zaman yok. Farli beni bekleyen gruba doğru çekerken bir elini omzumda tutuyor. "Hayır," diyor ona. "Marlene ve ben rezonansa girdik ve ailemizi kurmak için kendi mağaramıza sahip olacağız."

"Awww," diye inliyor Farli.

Ve sonra Zennek'in ailesinin önündeyiz. Beklediğimden daha yaşlılar ama bana yaşlarının ilerlemiş olduğunu söylemişti. Babası, aynı güçlü çenesi, gururlu burnu ve boynuzlarının eğimiyle eşimin daha yaşlı bir versiyonuna benziyor. Bana sabırlı bir gülümseme veriyor ve ben o kendini küçümseyen sırtışta Paşov'u görüyorum. Kemli-Zennek'in annesi-eşiyle aynı boyda ve ondan daha yaşlı görünüyor. Saçları neredeyse tamamen kırışmış ve uzun bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyor. Süslü bir tuniği var, yakası bir tür tüyden yapılmış kalın bir yarım daire, büyüleyici, neredeyse hipnotik bir desenle onu bir kraliçe gibi gösteriyor. Belirgin bir burnu, sivri bir çenesi ve keskin elmacık kemikleri ile sa-khui'nin cesur yüz hatlarına sahip. Gülümsemiyor, sadece bir an beni inceliyor ve o kadar sert ve onaylamaz görünüyor ki sinirlerimin yeniden alevlendiğini hissediyorum.

Ama sonra ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor ve tıpkı Zennek'e benziyor. "Yeni kızım," diyor, sesi yumuşak ve sıcak. Sarılmak için kollarını uzatıyor.

Yaklaşıyorum ve ben yaklaştıkça yakasındaki süslemelerin bir göz yanılması gibi değiştiğini fark ediyorum. Sarılmak için yaklaştığımda

o teklif ediyor, ben aniden onları görüyorum.

Kalpler. Boyalı tüylerin her biri kalbe benzeyen küçük dekoratif bir dikişle tutturulmuştur. Yüzlerce var.

Ve gözyaşlarına boğuldum. Buraya geldiğimden beri ilk kez - hatta daha uzun zamandan beri, gerçekten, ağlıyorum.

"İşte, işte," diyor Kemli, saçlarımı okşayarak. "Burası kötü olmayacak. Sen artık ailemizin bir parçasısın. Sana göz kulak olacağız."

"Eşim mi?" Annesine sarıldığımda Zennek'in büyük eli sırtımda. Sesindeki endişeyi duyabiliyorum ve bunun benimle tanıştığından beri ilk kez ağladığım için olduğunu biliyorum. Diğerlerine kıyasla bu kadar güçlü ve sakin olmamdan her zaman etkilenmiştir ama annesiyle tanıştığım anda bebek gibi ağlamaya başlıyorum. Sarsılmış olmalı.

Sadece... Kemli kollarını bana uzattığı an, bir ailenin parçası olma konusundaki tüm endişelerime rağmen, yeniden bir annem olduğunu fark ettim. Ve tuniğindeki o kalpleri görmek? Sanki kendi annem bana geri verilmiş gibiydi.

O GECE GEÇ SAATLERDE, Zennek'le birlikte yepyeni bir kürk yatağa uzanmış, yeni evimizin tavanına b a k ı y o r d u k . Ailesinin ve onların daha büyük mağaralarının hemen yanında kendimize ait bir mağaramız var. Bizimki küçük ama rahat. Tavandan sarkıtlar damlamasını beklerdim, ama tamamen pürüzsüz ve yüksek, bu yüzden ortadaki ateş çukurunda ateş yaktığımızda duman bile gözlerimi çok fazla yakmıyor.

Yanıma kayıyorum ve yanağımı Zennek'in göğsüne koyuyorum. Beni kendine yakın tutuyor. "Yorgun musun?"

"Pek sayılmaz." Yorgunum, ama kafam dönüp duran düşüncelerle dolu olduğu için uykuya dalamıyorum. Zennek'le iki tur yoğun seks yapmak bile onları zihnimin gerisine itmeye yetmedi. Düşünecek o kadar çok şey var ki.

"Aç mısın?" diye soruyor ve sesinde bir eğlence var. "Eminim bir sepet kuru yiyecek vardır."

"Ya da üç," diye takılıyorum kıkırdayarak. Kemli, Stacy ve benim gelişime o kadar heyecanlanmıştı ki cömertliğini abarttı. Yeni mağaramız fazladan kürkler, kurutulmuş yiyecekler, otlar, aletler, silahlar ve Zennek'in cömert ebeveynlerinin bizi küçük "ailemizde" başlatmak için düşünebilecekleri her şeyle dolu, sanki onlardan sadece bir mağara uzakta değilmişiz gibi.

Kıkırdıyor ve parmak ucuyla omurgamın uzunluğunu takip ediyor. "Annem her zaman çok sadık olmuştur. Uzun yıllar yankılanmadı, biliyorsun ve tüm hayatını sadece bir zevk eşyle geçirmeyi bekledi. Sonra yaşlandığında, kendisinden yirmi yedi yaş küçük bir erkekle birlikte oldu."

Borran'ın çizgili yüzünü düşünüyorum. Bu sözler yankılandığında kendisi de genç değildi herhalde. "Yani herkesi kurutulmuş yiyeceklere mi gömüyor?" Eğlenerek soruyorum.

"Bırakın dört yavruyu, bir yavrusu olmasını bile beklemiyordu, o yüzden evet, bizi sevgiyle gömüyor." Kıkırdıyor. "Umarım bu sizi çok fazla rahatsız etmez."

"Hiç de değil." Kemli hakkında şu ana kadar söyleyebildiğim kadarıyla, sevgi dolu ve telaşlı, ama Farli bağımsız, bu yüzden boğucu olacağını sanmıyorum. "Yeniden bir aileye sahip olmak güzel olacak."

"Evindesin," diyor basitçe ve kollarıyla beni kendine daha sıkı sarıyor.

Öyleyim. Bu garip bir farkındalık. *Annem* öldükten sonra kendimi köksüz ve yalnız hissettim, sanki artık benim için güvenli bir yer yokmuş gibi. Paris'ten Amerika'ya sürüklendim, arkadaşlarımı ziyaret ettim, bağlantılar aradım ve hiçbir şey bulamadım. Belki de bu yüzden kendimi uzaylılarla dolu bu soğuk gezegende bulduğumda hiçbir zaman gerçekten huzursuz hissetmedim. Ev bir yer değil, bir *ailedir* ve şimdi Zennek'e sahibim, bu yüzden kalbim tamamlandı.

Tamamen tamamlanmış hissediyorum. Mutlu. Hoşnut. Ve geleli sadece birkaç gün oldu.

"Sence aşık olmak ne kadar sürer?" Ona merakla sordum. "Sence aşık olmak için çok mu erken?"

"Aşık mı?" Kelimeleri düşünür. "Benim halkımda buna benzer bir deyiş yoktur. Anlamını anlıyorum ama bizim için aynı şey değil. Rezonans seçer, biz seçmeyiz ama birbirimize olan bağlılığımızı eylem ve fiillerle gösteririz. Ve kalpten sevgilerimiz var." Beni kendine doğru çekti. "Kalbim sende, Mar-lenn."

Bu mantıklı. Bir şeyleri beyan etmezler ve onlara inanılmasını beklemezler. Değer verdikleri kişiye her gün nasıl hissettiklerini gösterirler. "Benim kalbim de sende, Zennet." Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Ve sen benim evimsin."

"Her zaman."

ZENNEK

Güncel Gün

"Papa, saçlarım gözlerime kaçıyor," diyor Zalene yanımda koşuştururken. "Benim için düzeltir misin?"

"*Viens*," diyorum ona, ailemin baş başa kaldığımızda kullandığı Fransızcaya kayarak. Kelimelerini dudaklarımdan duymanın güzel eşimi mutlu ettiğini biliyorum ve Zalene de oradan buradan küçük parçalar kapıyor ama bizim kadar akıcı değil. Mar-lenn ve ben onu Büyükler'in mağarasına götürüp dilin ona verilip verilemeyeceğini konuştuk ama büyük yer sarsıntısından beri ma-şenlere güvenilmez oldu. Kızımın güvende olmasını tercih ederim.

Elinde minik mızrağıyla koşarak yanıma geliyor ve ben onun ipeksi yelesini minik kuyruğuna geri çekerken sabırsızlıkla bekliyor. Zalene'nin yelesi benimkinin rengine ama Mar-lenn'inki gibi yumuşak ve kaygan ve ava gittiğimizde sık sık bağlardan düşüyor. Kuyruğu tekrar kulağının altına sabitleyip kızımı serbest bırakıyorum ve o da önümde tuzaklarımızın en uzağına doğru koşuyor. Arkasından ilerlerken gülümsüyorum, dikkatle izliyorum. Artık büyüyor küçüğüm ve benim ilk tuzaklarımı kurmaya başladığım yaşlarda.

Kardeşim Salukh bana göz kulak olurken. Kalbimde hala ilk doğduğunda parmağımın etrafında kıvrılan bir eli ve dişleri olmayan küçük bir yaratık olmasına rağmen, liderliğı giderek daha fazla onun almasına izin veriyorum.

"Buradayım baba," diye bağıyor Zalene bana. "Hadi ama! Hâlâ yaşıyor!"

Yetişmek için koşuyorum ve kapandaki şişman zıpzıpın sıkışmış bacağına karşı mücadele ettiğini, yerinde çırpındığını görüyorum. Bazen tuzakta donmuş avlara ulaşıyoruz, bazen de kendi boyunlarını kırıyorlar. Yine de bu uyanık, bacağı ağır yaralı. Kızım küçük mızrağıyla üzerinde duruyor ve sabırsızlıkla bana bakıyor.

Onun yanına çömeliyorum ve liderliğı ona bırakmaya karar veriyorum. "Bununla ne yapacaksın?" Gerçekten merak ederek soruyorum. Mar-lenn bir avcı değil. Dikiş dikmeye ve bir gecede yaşlanmış gibi görünen aileme bakmaya odaklanmayı tercih ediyor. Kitlerden bazıları yaratıkları evcil hayvan olarak yanlarına alıyor ki bu, kız kardeşim Farli'nin dvisti Chahm-pee'yi yanına almasından bu yana büyüyen bir insan sevgisi. Ben hala anlamıyorum -hayvanlar yemektir- ve Zalene'imın ne tarafa düşeceğini merak ediyorum.

Eğilmiş, kıvranan zıpzıpı inceliyor. "Çok acı çekiyor baba. Artık o bacağını kullanamayacak ve bu da başka bir yırtıcının gelip onu yiyeceğı anlamına geliyor. Onu uyutmalı ve etyle kürkünü hediye ettiğı için teşekkür etmeliyiz."

Ona gülümsüyorum. "Cesur ve bilge bir avcı gibi konuştun. Bunu yapmak istiyor musun?"

Zalene elindeki küçük mızrağıyla hayvana bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Yapabilir misin baba?"

Görünüşe göre o hâlâ benim küçüğüm. Ona sıkıca sarılıyorum. "Tabii ki. Yakından izle ki hazır olduğunda bir hayvana acısız bir şekilde nasıl bakacağını öğrenebilesin."

Kızım ve ben avımıza o kadar odaklanmış durumdayız ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Ona boğazın nasıl temiz bir şekilde kesileceğini ve sonra kanın içeride pıhtılaşp etin tadını bozmaması için nasıl akıtılacağını gösteriyorum. Tuzağı tekrar kuruyoruz ve sonra ben izleyip talimat verirken Zalene deriyi yüzüyor.

İlk buz gibi kar yüzüme çarptığında, acılığına şaşırıyorum. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda gökyüzünün karanlık ve öfkeli olduğunu görüyorum. Sert bir rüzgar esiyor ve anlıyorum ki acımasız bir mevsim kar fırtınası bizi ele geçirmek üzere... ve ben burada kızım ile yalnızım.

O deriyi kazırken titriyor, işiyle meşgul ve ben de seçeneklerimizi değerlendiriyorum. Mağaralara dönmemize öğleden sonra yürüyüşü kadar bir mesafe var, dağınık tuzak patikamızın en uzak ucundayız. Sığınak aramak için köye zamanında dönmemizin imkânı yok. Bu gece eve dönmediğimizde Mar-lenn'im çok endişelenecek. Zalene'ye "Şunu topla ufaklık," diyorum. "Bir fırtına geliyor ve sığınacak bir yer aramalıyız. En yakın avcı mağarasının nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Kızım dediğimi yapıyor, ama ancak bir kitin yapabileceği kadar yavaş ve telaşsız; sonunda elinden alıp işi çabucak bitiriyorum, sonra da ayağa kalkıyorum. Elini tutup onu da kendimle birlikte çekiyorum. Talimat bekleyebilir. Daha şimdiden fırtına şiddetle esiyor, derilerimizi parçalıyor ve her nefesin ciğerlerimde yanmasına neden oluyor. Bu acımasız mevsimde fırtına beklenmedik bir şey değil ama ben gökyüzüne yeterince dikkat etmedim, onun yerine kızıma öğretmeye odaklandım.

En yakın avcı mağarasına vardığımızda Zalene'i taşıyorum ve kar o kadar yoğun ki birkaç adımdan ötesini göremiyorum. Kaybolmamamı sağlayan tek şey bu bölgeye olan aşinalığım ve onu mağaranın karla dolu girişine bıraktığımda rahat bir nefes alıyorum. "Karı girişten dışarı itelim ve sonra perdeyi kaldıralım, tamam mı?" Sesim sakın bir şekilde ona söylüyorum. Daha önce pek çok fırtınada dışarı çıkmıştım ama hiçbirinde küçük kızım ile birlikte olmamıştım.

"Çalışırken hikâye çevirebilir miyiz baba? Ve oyun oynayabilir miyiz? Casusluk ve tic tac toe?"

"Tabii ki." Onu meşgul edecek herhangi bir şey, çünkü bir süre burada kalabiliriz. Ateş çukuruna doğru ilerliyorum ve başlıyorum.

MARLENE

I Esniyorum, yavaşça uyanıyorum. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü ateşteki kömürler sönmüş ve kulübenin içi buz gibi. Titreyerek ateş yakma aletlerimi çıkardım ve işe koyuldum, bir alev tutuşturdum

ve sonra küçük bir ateş oluşturma kadar çıra ekliyorum. Yakıt ekliyorum ve bir süre daha devam edecek gibi görüldüğünde arkama yaslanıyorum. Bugün çok sessiz...bekle, hayır.

Uzaktan gelen donuk bir uğultu, köyün tüm normal seslerini bastıracak kadar sabit. Merakla omuzlarıma bir kürk sarıyorum ve kulübemin önünden dışarı çıkıyorum.

Kar hemen başıma yağıyor.

Kekeleyerek yüzümden sildim ve arkamı döndüm. Evimin çadıra benzeyen çatısı, yukarıdaki vadinin ağzından düşen kalın bir kar tabakasıyla kaplanmış. Ben izlerken, daha fazlası öbek öbek düşüyor ve yukarıdaki çıkıntıdan taşıyor. Şaşıarak kenara çekiliyorum. Kanyonun koruyucu dudağının konumu nedeniyle burada çok nadiren kar yağışı olur. Yukarıda şiddetli bir fırtına olmalı. Görebildiğim gökyüzü koyu, kızgın bir gri ve uğultu bir kar fırtınasının rüzgârı olmalı.

Daha önceki kötü işaretleri düşünerek kendi kendime ürperiyorum. *Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle, anne.*

Kulübeme dönüyorum ve sargılarımı ve eldivenlerimi giyerek toparlanıyorum. Sarınıp sarmalandıktan sonra köyün dışına çıkıp eşim ve yavrularımın avdan gelmesini beklemek için makaraya doğru ilerliyorum. Üşümüş olacaklar ve küçük Zalene'min annesine ihtiyacı olacak. Kasnakta başka bir kadın bekliyor, sarı bukleleri ve etkileyici boyu olan bir kadın.

"*Selam Kate,*" diyorum sesimde neşeli bir ton tutarak. "Harrec ava mı çıktı?"

Vahşi, kedi yavrusu gibi bir hırıltı ve ardından Kate'in yavru kedisi beyaz tüyleri ve dişleriyle karın içinden fırlıyor. Bu şey sadece birkaç haftalık ve şimdiden bir köpekten daha büyük, bu da beni çocukların yanında biraz endişelendiriyor, ama Kate onu kontrol altında tuttuğuna dair bana güvence veriyor. Kate diz çöküp ellerini uzatıyor ve kedi salyalarla kaplı bir nesneyi ayaklarının dibine bırakıyor. Deriden yapılmış, kanatları çırpınan doldurulmuş bir kuş. Onu alıyor, sallıyor, sonra bir kez daha fırlatıyor ve kedi yavrusu bir hırıltıyla koşarak uzaklaşıyor. Kate bana sırtıyor. "Puff getir götür oynamayı öğreniyor. Çok akıllı."

Kıkırdayarak onun yanına gidiyorum. "Zalene kedinin böyle bir şey öğrendiğini görmesin yoksa o da bir tane ister." Endişemi belli etmemeye çalışarak makaraya bakıyorum. "Son zamanlarda kimse geldi mi?"

Kate iç geçirir. "Hayır ve bu hava beni endişelendiriyor. Daha önce Harrec'le gitmem gerekiyordu ama sabah bulantıları çok şiddetlendi ve ben evde kaldım. Şimdi keşke onunla çıksaydım diyorum, çünkü en azından birlikte olurduk." Dudağını çiğniyor. "Zennek günlerce yokken nasıl başa çıkıyorsun?"

"Kötü," diye itiraf ediyorum. "Ama bazen diğerlerinden daha kolay oluyor." Bugün hiç de kolay değil çünkü küçük Zalene'im eşimle birlikte dışarıda. Kendimi ne kadar endişeli hissettiğimden kalbim göğsümden çıkacak gibi oluyor. Sadece Zennek bile beni huzursuz ederdi, ama dünyada en çok sevdiğim iki insan? Onlar eve dönene kadar rahatlayamayacağım.

Kate güler ve sonra tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Ah, kahretsin, sanırım bir şeye bastım."

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Hangi ayağın?" "Ha?"

Cevabın o kadar da önemli olmadığını belirtmek için omuz silkiyorum ama sağ ayağını kaldırıp deri çizmesinin altına kaşlarını çatarken zorlukla nefes alabiliyorum.

Sağ ayak. Tekrar.

Le chat, kendime hatırlatıyorum. O büyük ve büyük dışkılar bırakacak. Endişelenecek bir şey değil. Summer ve Claire kürklerine sarınmış halde yaklaşırken hiçbir şey söylemiyorum ve Kate kedisiyle getir götür oynarken üç kadın boş boş sohbet ediyor. Makaraya bakıp sessizce eşimin ve kızımın dönmesini ve böylece nefes alabilmeyi diliyorum.

Önce Ereven döner ve Claire gruptan ayrılır. Ardından Warrek, uzun saçları buz tutmuş taze bir avla makaradan aşağı iniyor. Arkadaşı tek taraflı bir sohbeta başlarken bile Summer'a sessiz bir gülümseme veriyor.

Sonra yine sadece ben ve Kate kaldık. Fırtına tepemizde şiddetleniyor ve Kate de benim kadar sessiz. Makara tekrar hareket ettiğinde ikimiz de yukarı bakıyoruz. Harrec son birkaç metreyi atlıyor, sonra yere yuvarlanıyor ve Kate'in ayaklarının dibine yatıyor, sanki düşmüş gibi davranıyor.

Alaycı bir şekilde kıs kıs gülüyor. "Kalk ayağa. Sen gelmiş geçmiş en kötü aktörsün." "Çok kötü yaralanmış olabilirim," diye itiraz ediyor ama sırtıyor.

"Öyle mi?" Kate dumanı tüten ıslak deri kuşu hemen Harrec'in göğsüne fırlatır ve kedi üzerine atlar. Harrec inliyor ve sonra Kate üzerlerine eğilirken kediyle güreşiyor. "Bu sefer kazanmasına izin verme," diye arkadaşına tavsiyede bulunur.

"Kazanmasına izin mi vereyim? Ben hiçbir şeye izin vermem," diyor Harrec, kediyle güreşirken nefes nefese kalıyor. Bay Fluffypuff'ın gözleri parlıyor ve Harrec onu göğsüne kilitlenmiş halde tutarken kuyruğu heyecanla titriyor. Sonra da yüzünü yalayarak avcının kekelemesine ve Kate'in kıkırdamasına neden oluyor.

"Bu raundu o kazandı," diyor Harrec'e elini uzatarak. "Yine."

"Bir sonrakini ben kazanacağım," diyor Harrec kediyi yere bırakırken. Kate'in elini tutuyor ve kalkmasına yardım etmesine izin veriyor. Hâlâ enerji dolu bir şekilde zıplayarak ayağa kalkıyor ve giysilerindeki ve saçlarındaki karı silkeliyor. "Yukarıda sert kar var. Son zamanlarda gördüğüm en sert kar."

Kate'in gülümsemesi biraz zoraki bir hal alıyor ve arkadaşına dirsek atarak bana bakıyor.

Harrec bana mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Zennek'i görmedim ama iyi olduğuna eminim. O mükemmel bir avcıdır."

Kürklerimi göğsüme çekerek ona gülümsüyorum. "*Evet*, endişeli değilim," diye yalan söylüyorum. Korkunç derecede endişeliyim. "Ama bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Gidip onları aramamı ister misin?" Harrec soruyor. "Daha sıcak giysiler giyip tekrar dışarı çıkabilirim, bakalım tamamen örtülmeden önce izleri takip edebilecek miyim?"

Bir an için bunu düşündüm ama bu havanın kimsenin dışarıda olması için güvenli olmadığını ben de Harrec kadar iyi biliyorum. Çok geçmeden görmek imkânsız olacak ve sıcaklığın her geçen dakika düştüğünü hissedebiliyorum. "*Hayır, merci.* Eşin ve yavrunla birlikte evine git." Botunun ayağını çiğneyen kediye elimle işaret ediyorum.

"Emin misin?" Kate sorar ama Harrec'in koluna tutunur.

"Çok geçmeden her yer karla kaplanacak," diyorum onlara. "Yan yana yürüseniz bile birbirinizi göremezsiniz. Ben bekleyeceğim. Zennek ve Zalene yakında evde olacaklar."

"Zalene de mi orada?" Harrec çenesini ovuşturur ve makaraya geri döner. Arkadaşına bakar ve sonra başını sallar. "Ağır bir pelerin alayım ve yukarı çıkayım."

Kalbim sıkışıyor. "Emin misin?"

"Yakında hava kararacak," diyor Harrec, her zamanki güleç tavrı kaybolmuş. "Eğer büyük bir av taşıyorsa ve yanında Zalene varsa, yavaş hareket ediyor olabilir... tabii oradaysa. Elimden geleni yapacağım. Bana bir dakika verin." Kate'i kendine çekip öper, sonra da köye doğru koşmaya başlar, kedi de peşinden koşmaktadır.

Kate tekrar, "Eminim her şey yolundadır," dedi. "Yine de burada seninle bekleyeceğim."

"Hava soğuk," diyorum ona. "Buna gerek yok."

"Saçmalık," der gülümseyerek ve ardından hamilelik, sabah bulantıları ve Georgie ile Maylak'ın ona verdiği tavsiyeler hakkında tek taraflı bir sohbet sürdürmeye devam eder. Harrec, bu kez ağır bir bohçayla koşarak geçiyor, eşini tekrar öpüyor ve Kate kedinin dikkatini bir kez daha dağıtmak için kuşu fırlatırken makaraya geri dönüyor. Kate'i sadece yarı yarıya dinliyorum, bakışlarım asansöre odaklanmış, bir sonraki seferde tanıdık, sevdiğim bir çift yüz göreceğimi umuyorum.

Asansör çok kısa bir süre sonra yere çarpıyor ve Harrec kendini silkeliyor, tamamen karla kaplanmış ve pelerini buz tutmuş. "Hava dışarı çıkmak için çok kötü," diyor yüzünde özür dileyen bir ifadeyle. "Geri dönmeden önce fazla uzaklaşmamıştım. Muhtemelen bir avcı mağarasında sıcacık oturmuş karın dinmesini bekliyorlardır."

"Bien sûr. Bir avcı mağarası." Başımı salladım.

"Bu olmalı." Harrec Kate'e baktı.

Kendi pelerini silkip arkadaşına uzatıyor ama arkadaşı hemen pelerini tekrar omuzlarına atıp onu sarıp sarmalıyor. "Bizimle yemeğe gelmek ister misin Marlene? Eminim sabah döneceklerdir."

Başımı salladım. "Sen git. Ben her ihtimale karşı biraz daha bekleyeceğim." Kararsız göründüklerinde, kendimi gülümsemeye ve kışkırtıcı bir hareket yapmaya zorluyorum. "Gidin. Tüylü çocuğunuzu besleyin." Şu anda bile Harrec'in çizmesini ayağından kemirmeye çalışan Bay Fluffypuff'a elimle işaret ediyorum. "Akşamınızın tadını çıkarın. Dediğin gibi, çok yakında dönecekler. Ben biraz daha burada kalıp Kemli ve Borran'ı görmeye gideceğim."

Yanımdan ayrılmaya isteksiz görünüyorlar ama Kate'in dişleri takırdamaya başlayınca Harrec kaşlarını çatarak arkadaşına bakıyor ve ona köye kadar eşlik ediyor. Kürklerimi etrafıma daha sıkı sarıyorum ve kanyonun kenarına bakıp bekliyorum. Hava soğuk. Çok soğuk. Aldığım her nefes canımı yakıyor ve hava ciğerlerime girdiğinde daha sıcak olsun diye ağzımı siper ediyorum. Gece çökene kadar bekliyorum.

Dışarısı o kadar karanlık ki önümdeki eli zar zor görebiliyorum ve sanki bir buz kütesine dönüşecekmişim gibi hissediyorum.

Arkadaşım bunun içinde. Benim bebeğim.

Bu havada dışarıda kalamayacağımı biliyorum. Hava çok soğuk ve ben sa-khui değilim... ve sa-khui'ler bile bu havada dışarı çıkmıyor. İçeri girmeliyim. Endişeden uyuşmuş bir halde köye geri dönüyorum. Yine de kendi kulübeme dönmüyorum çünkü kulübe boş. Ariana'yı ziyaret etmeyi, endişemi arkadaşımın omzuna dökmeyi düşünüyorum ama yeni bebeği ağlıyor. Bunun yerine Kemli ve Borran'ın kulübesine gidiyorum ve donmuş parmaklarımla gizlilik ekranını tırmalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Borran.

Kürklerimi silkeleyerek içeri girerken onlara "Benim," diyorum. Kulübenin sıcaklığına adım attığım anda parmaklarım karıncalanıyor ve ayaklarım buz kütleleri gibi hissediyor. Soğuktan yüzüm acıyor. "Zennek ve Zalene henüz eve gelmedi," diyorum açık açık. "Bir süre sizinle oturabilir miyim?"

Kemli ateşin yanındaki yerinden kalkıp üzerime doğru gıdıklıyor. "Sen endişelenecek tiplerden değilsin kızım. Sadece kötü bir fırtına. Gel de biraz çay iç."

Vadren'in yanına oturuyorum ve onların ateşi karşısında kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Hiç de endişeli görünmüyorlar. "Zalene de onunla birlikte."

"Akıllı bir kız küçük Zalene," diyor Kemli, bitki kesesini çıkarıp ateşe doğru ilerlerken. "Bana tatlı Farli'mi hatırlatıyor."

Buna gülümsüyorum, gerçi Zalene Farli'ye hiç benzemiyor. Farli'yle tanıştığım da dirsekleri ve dizleri vardı, sonra söğüt gibi bir kadına dönüştü. Benim kızım iri yapılı ve sağlamdır, ama onda hiçbir şeyi değiştirmedim. "Benim küçük *cocotte*'um avlanmak için daha çok genç."

"Babası onunla birlikte," diyor Borran ve Vadren başını sallıyor. "Daha kötü havalarda da dışarıdaydı."

Başlarını sallıyorlar ve Kemli'nin ateşin üzerinde fokurdayan sıcak suyla çay yapraklarını karıştırmasını izliyorum. "Ben sadece... Bugün kötü alametler gördüm."

"Kötü kehanetler mi?" Kemli yankılanıyor.

Zennek'in ailesine annemden işaretler beklediğimi ve bugün bunların eksikliğinin beni rahatsız ettiğini hiç itiraf etmedim. "*Evet*. Halkım bazı şeylerin kötü şans getirdiğine inanır ve ben bugün çok fazla kötü şans gördüm." Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum, "Normalde iyi şans işaretleri görürüm. Ama bugün hiç yok."

Kemli çayı karıştırıyor ve kimse fikirlerime gülmüyor. Tabii ki gülmezler. Bizim için neyin normal olup neyin olmadığını bilecek kadar insanlar hakkında bilgi sahibi değiller. Ve Kemli sakın, sabırlı ve nazik; benim asabi anneme hiç benzemiyor ama yine de bir anne. "Seni endişelendiren bu mu?" diye soruyor, sesi anlayışlı. "Bir daha hiç işaret alamazsan ne yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Çayı karıştırmaya devam ediyor ve suyun koyu, altın rengi bir tona dönüşmesini izliyorum. Kemli çayını sert seviyor ve Ariana'nın çayında sevdiği gibi beni sakinleştirmek için içine bir şey koyarsa şaşırmam. "Sadece bunu kastediyorum," diyor Kemli kolayca. "Şans işaretleri aradığını söyledin - iyi şeyler olacak. Ya bir daha hiç göremezsen? Ne yapacaksın? Bunun hayatını yönlendirmesine izin mi vereceksin? Yoksa kendi şansını kendin mi yaratacaksın?"

Sözleri beni düşündürdü. Bunu hiç düşünmemiştim. Ya annem bana bir daha hiç işaret göndermezse? Beni gerçekten terk etmiş gibi mi hissedeceğim? Bunu düşündüm. Beni sevmekten vazgeçtiğini asla düşünmem, sadece artık bana göz kulak olamayacağını düşünürüm. Bu panik yapmaya değer bir şey mi?

Bilmiyorum. Kemli kemik fincanı çaya daldırıp bana uzatırken sessiz kalıyorum. "Sadece güvende olmalarını istiyorum *anne*," diyorum ona. "Sadece... güvende."

"Ben de öyle kızım."

ZENNEK

I Acıyan gözlerimi ovuşturdum ve esneyerek ateşe baktım. Bu gece uyumadım, fırtınanın uğultusunu dinledim ve küçüğüm kürklere sarılmış uyurken ateşle ilgilendim. Uzun bir gece oldu. Akşam oldu ve gübre keklerinden en az altısını yaktım, bu da bana sabah olması gerektiğini söylüyor, ancak dışarısı her zamanki gibi karanlık, rüzgar düşüncelerimi boğuyor. Ekranı doğru ilerliyorum, dumanın dışarı sızmak yerine mağaranın çatısına yapıştığını fark ediyorum. Mağaranın girişini örten ekranı dokunuyorum ve kenarlardan içeri kar sızdığından emin oluyorum. Ekranı kenara itiyorum ve bunu yaparken kar mağaranın içine düşüyor. Giriş tamamen kaplanmış ve karın bir kısmını içme suyu için eritmek üzere bir sepete dolduruyorum. Gömülmememiz için girişin kazılması gerekecek, bu da benim görevim olacak.

Bu da uyumadan önce biraz zaman geçeceği anlamına geliyor.

İşe koyuluyorum, ellerimi kullanarak bir tünel kazıyorum ve sonra kazmaya devam ediyorum. Dışarıya hızlıca bir göz attığımda, yılın bu zamanında her zaman bol miktarda bulunan karların her zamankinden daha derin olduğunu görüyorum. Kayalıkların kendisi kaplanmış ve hiç bitki göremiyorum, yakındaki çalılar bile tamamen gömülmüş. Ah, pekala, bu

avcı mağaraları ne içindir. Elimden geldiğince çok karı silkeliyorum ve sonra mağaraya geri çekiliyorum.

Zalene uyandı, bir sopayla ateşi dürtüyor. Bana doğru esniyor, yelesi Marlenn'in dün onun için yaptığı ikiz kuyruklardan kurtuluyor. "Acıktım, baba."

"Hadi yiyelim o zaman." Örgümdeki karı silkeleyip ateşe doğru ilerliyorum. "Bir süre burada kalabiliriz, Zalene'm."

Bana kaşlarını çattı. "Ama sıkıldım baba. Eve gitmek istiyorum. Görmek istiyorum

Annem, büyükannem ve arkadaşlarım."

Bunu ben de istiyorum. Umarım Marlenn'im çok endişelenmemiştir. Kendi kendime gülümseyerek güzel eşimi düşünüyorum. Muhtemelen hâlâ yatıyordur, bir geceliğine kürklerle baş başa kalmanın tadını çıkarıyordur ve sonra onu bu kadar uzun süre terk ettiğim için beni azarlayacaktır. Geri dönmem için onun kollarında olmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlamamı sağlaması gerektiğini söyleyecek ve sonra bana tam olarak ne demek istediğini gösterecek.

Ah, benim vahşi, cesur dostum. Şimdiden evde olmak istiyorum.

Benden ibaretmiş gibi görünen ve annesine hiç benzemeyen kızıma bakıyorum ve dalgınlıkla yelesinin kuyruklarını düzeltiyorum. "Havayı değiştiremem, küçük *cocotte*. Beklemeliyiz. Bu avcı olmanın bir parçası. Annen bunu biliyor. Şimdi düşün. Zaman geçirmek için ne yapabilirsin? Bir avcı ne yapardı?"

Kuyruklarını bağlamayı bitirdiğimde sabırla bekliyor ve sonra bana bakıyor. "Derileri kazıyabilir miyiz?"

"Tabii ki." Bronzlaşmanın dağınıklığını seviyor, çünkü kirlenmek için bir bahane.

Gözleri parlıyor. "Onları yumuşatmak için beyin püresini onlara sürebilir miyiz?"

"Yapabiliriz. Öldürdükten sonra beynini sakladın mı?"

Başını sallayarak haznesindeki sakatat sepetini işaret ediyor. Kapının yanında duruyor ve kaskatı donmuş durumda ama ateşin yanında çabucak çözülecektir.

"Anneme bir şeyler hazırlayabilir miyiz?" diye soruyor. "Gittiğimize üzülmessin diye?"

Kalbim ısınıyor. "*Annene bir şeyler yapabiliriz, oui.* Ama bu deriye beyin püresi sürersek bugün hazır olmaz. İyileşmesi günler sürer. Ama burada avcıların kullanabileceği başka deriler de var."

Zalene bana gülümsüyor, yüzünde sinsi bir ifade var ve bir an için onda annesini görüyorum. "Eğer deriler diğer avcıların kullanması içinse, o zaman biz de kullanabiliriz, değil mi baba?"

"Doğru." Kıkırdıyorum.

İKİ GÜN boyunca, dışarıda fırtına şiddetlenirken yakıtı yakıyorum. Yavaş yanan dvisti gübresinden kek üstüne kek ateşe konuyor ve ben endişeli bir bakışla kalan yakıtı sayıyorum. Birkaç gün daha yetecek kadar var ama başka bir avcının eksik kalmaması için yenilemem gerekecek. Ne kadar çok malzeme kullanırsak, mağarayı bir sonraki kişi için hazırlamak için o kadar çok iş yapılacaktır ve bu iş beni eşimden uzaklaştıracak.

Fırtına birkaç gün daha devam ederse ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum. İyiyiz ve erzağımız var. Endişelenmem gereken tek şey bu.

Zalene kürklerin üzerine uzanıyor. "Sıkıldım baba."

"Biliyorum." Yapacak çok az şey var, kapana kısılmış durumdayız. Silahlarım ölümcül uçlara kadar keskinleştirildi, iğnelerim de öyle. Topladığım otlar kurutuldu ve tüm deriler kürleniyor. Zalene annesi için bir çay kesesi yapıyor ama bütün gün bununla uğraşmaktan yoruldu ve ben de onu suçlamıyorum. "Bazen bir avcının yapabileceği tek şey beklemektir."

Gözlerini deviriyor ve bıkkın bir ses çıkarıyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

"BABA, UYAN." Zalene'nin kısık sesi beni uykumdan uyandırıyor, tıpkı dizimi sallayan küçük el gibi.

Yorgunluktan gözlerimi ovuşturuyorum. Kızıma göz kulak olduğum bu üç gece boyunca hiç uyumadım. "Ateşin yanında uyuyakalmış olmalıyım."

"Devam ettirdim," diyor ve gözleri endişeli. "Ama sana dışarıda sessizlik olduğunu söylemek istedim."

Dışarısı sessiz mi? Bu sadece iki şeyden biri anlamına gelebilir - bir kez daha kar altında kaldığımız ya da fırtınanın durduğu. Mağaranın tavanına bakıyorum, ama orada normal miktarda duman var, tehlikeli bir şey yok. Mahremiyet perdesine bakıyorum ve güneş ışığı tepeden içeri giriyor.

Rahatlamış bir şekilde ayağa kalktım. "Sanırım kar yağışı durdu."

"Bu eve gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Zalene soruyor. "*Annemi* özledim."

Perdeyi kenara çekip kendimi mağaranın girişindeki sert karın üzerine bırakıyorum. Son birkaç gündür dışarıya doğru bir tünel açtım ve doldukça tekrar tekrar kazdım. Üstündeki kar gevşek ama ince, bu da kar yağışının durduğu anlamına geliyor ve dışarıya baktığımda gülmek istiyorum.

Beyaz manzara neredeyse tamamen düzdür. Orada burada sivri kaya kenarları yükseliyor ve uçurumlar sanki göbeklerinden ikiye bölünmüş gibi görünüyor, o kadar kısalar. "Gel ve bak, Zalene."

Kızım sürünerek dışarı çıkıyor ve tünelimizin ağzındaki karın üzerine yanıma oturuyor. "Çok derin, baba!"

Başımı salladım. "Boyum kadar derin

sanırım." "Boynuzlarını bile geçtim!"

Kıkırdıyorum. "Belki onları da geçtim." Kızıma bakıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

İnliyor ve dramatik bir şekilde karda geriye doğru yığılıyor. "Kar ayakkabısı mı?"

"*Oui, des raquettes*. Her adımdan sonra seni çıkarmak zorunda kalırsam asla eve varamayız." Ve onu gıdıklamak için uzandım.

Zalene kıkırdıyor, benden uzaklaşırken kuyruğu titriyor. "*Le petit déjeuner en premier* alabilir miyiz?"

"Önce yiyebilirsin," diye kabul ediyorum. "Ama hemen gitmeye hazır olmalısın. Eve uzun bir yürüyüşümüz var ve fırtına geri dönerse yakalanmak istemeyiz."

Böyle bir durum için mağarada saklanan fazla kemiklerden kar ayakkabılarımızı hızlıca yaparken kah- patika erzaklarını çiğniyoruz.

Bir şey duyduğumda ayağıma bir tane bağlamıştım. Mızrağımı kaptığım gibi mağaramızın girişine yöneliyorum ve ses çıkaran şeyin ne olduğunu görebilmek için karda kazılmış tünele doğru dikkatlice ilerliyorum. Uzakta, kirli beyaz bir kürk parçası gözüme çarpıyor, sonra bir başkası, ardından bakan mavi gözler ve karı tırmalayan uzun bir vücut, sonra düzeliyor.

Bir metlak ve mağaramıza çok yakın.

Kuyruğumla kızıma bir fiske vuruyorum ve parmağımı dudaklarıma götürerek sessizliği işaret ediyorum. Metlak'ı izliyorum, onu inceliyorum. Eskiden yaşadığımız mağaraların aksine, köyümüzün yakınlarında pek fazla yok ve bu yüzden bunu görmek sürpriz oldu. Belki kaybolmuştur, belki de fırtınaya yakalandığında yeni avlanma alanlarına doğru hareket ediyordur. Bir metlakla yüzleşip onu kovalayabilirim ama Zalene'yi korkutmasını istemiyorum. En iyisi yoluna devam etmesini beklemek.

Başka bir metlakın ilkinde doğru ilerlediğini, kirli yelesini karıştırdığını ve sonra ilerleyip karı kazdığını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Bizi görmeyecek kadar uzaktalar ama geri çekilmeleri için ateşi daha yükseğe yakmaya zihinsel olarak yemin ediyorum.

Sonra, başka bir metlak belirir. Ve bir tane daha. Birinin memesine yapışmış bir yavru var. Bir diğeri, iri yarı bir erkek. Soğuk bir endişe parmağı omurgamdan aşağı iniyor.

Bir, belki iki kişiyi korkutabilirim, ama bütün bir metlak klanını mı? Bu hiç güvenli değil. Gürültü yapmamaya dikkat ederek mağaraya geri dönüyorum. Epey uzaktalar ama yine de tetikte ve uyanık kalmalıyım. Bıçaklarımı kemerime takıyorum ve ateşe biraz daha yakıt ekliyorum. Kızıma alçak sesle, "Bunu yanık tut ve sessiz ol," diyorum. "Bugün hiçbir yere gitmiyoruz."

Kocaman gözlerle bana başını salladı.

MARLENE

Üç gün boyunca hiç durmadan kar yağınca aklımı kaçıracağımı sandım. Herkes her şeyin yolunda olduğuna, Zennek ve Zalene'nin bir avcı mağarasında saklanıp fırtınayı beklediklerine dair bana güvence vermek için mağaramın yanında durdu. Ne de olsa Aehako da gitmişti ve Kira endişelenmiyordu. Kendime bunun doğru olduğunu söylüyorum ve dikiş dikmekle, Kemli ve Borran'ı ziyaret etmekle, Ariana ve yeni bebeğiyle vakit geçirmekle meşgul oluyorum.

Sonra hava nihayet açıyor ve ben yeniden beklemeye başlıyorum.

Aehako, arkasında donmuş bir dvisti leşi ve bir mağarada havanın dönmesini beklediği hikâyelerle dolu olarak geri döner. Diğerleri tuzakları kontrol etmek için dışarı çıkıyor ve ne kadar çok yeni kar yağdığını haykırıyor.

Ama Zennek geri dönmez. O ve Zalene hala yoklar.

İki gün boyunca hava mükemmeldi ve karnım endişeyle ağrıyordu. Annemden hiçbir işaret görmüyorum, sevdiklerimin iyi olduğuna dair hiçbir belirti yok. Ve zarar görebilecekleri korkusuyla doğru düzgün düşünemiyorum.

O gece, çok sessiz kulübemde adımlarken ellerim titriyor. *Lütfen anne. Bir işaret. Herhangi bir işaret.* Ruhunu cesaretlendirmek için -eğer buradaysa- donyağı kase mumlarıma doğru ilerliyor ve onu düşünerek bir tane yakıyorum. Evdeyken, ölümünden sonra onun için kilisede bir mum yakardım. Küçük aleve bakar, titremesini izlerim. Elbette bu bir mum israfı. Donyağlı olanları kendim yapmak zorundayım ve her şey zahmetli ve şimdi *mumu annem* için kullandım, başka bir şey için kullanamam.

Çünkü bu kötü şans getirir.

Ateşe bakıyorum ve birden sinirleniyorum. Havaya kızgınım, anneme kızgınım, dünyaya kızgınım. Bebeğimin ve eşimin benden alınmasına kızgınım. Mum kabını kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Taş duvara çarpıyor, narin kemik kase paramparça oluyor ve iç yağı taş zeminime sıçırıyor. Alev sönüyor.

Bana şans verilmesini beklemekten yoruldum.

Kendi şansımı kendim yaratacağım.

Ertesi sabah hava açık ve soğuktu, en ağır derilerimi ve en sağlam botlarımı giydim. Kar ayakkabılarımı çıkarıp bir su tulumu ve büyük bir torba erzakla birlikte çantama yerleştiriyorum. Zalene'nin en sevdiği kurabiyelerden birkaç tane ekliyorum, çünkü *onları bulacağım*.

Kemli ve Borran'ın kulübesine gidip nereye gittiğimi haber veriyorum. Salukh kardeşini aramamda bana yardım edecek, sanırım.

Şaşırtıcı bir şekilde Borran da kalın deriler giyiyor ve Vadren'in üzerinde de bir pelerin var. Zennek'in babası bana "Geleceğinizi düşünmüştüm," dedi. "Biz de seninle geliyoruz."

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Öyle mi?"

"Elbette." Borran yanıma yaklaşıyor ve elini omzuma koyarak bana gülümsüyor. "Biz bir aileyiz. Yalnız değilsin, Mar-lenn."

Bu hâlâ mücadele ettiğim bir şey. Minnettarlık gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "*Merci*. Teşekkür ederim."

Kemli bu sabah tüm enerjisiyle yanıma koşuyor. Saçıma fazladan bir başlık geçiriyor ve sonra bana bir kese dolusu hâlâ sıcak kurabiye uzatıyor, keskin kokularına bakılırsa Zalene'nin en sevdiği kurabiyeler bunlar. "Hepiniz için büyük bir sıcak yemek yapacağım," diyor. "Böylece eve geldiğinizde yemek yiyebilir ve rahatlayabilirsiniz."

Evine. Gözlerime dolan yaşların arasından ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim,
Maman."

Yanağıma dokunuyor. "Nasıl hayatta kalacaklarını biliyorlar kızım. İyi olacaklar."

"Biliyorum," diyorum ona, sesim kısık. "Şans işaretleri bekleyip duruyorum ama... Beklemekten yoruldum. Bugün kendi şansımı kendim yaratacağım."

"Güzel," diyor Kemli. "Git ve onları eve getir."

ZENNEK

"Papa, hiç gitmeyecekler mi?" Zalene dizime dokunuyor, küçük sesi sessiz bir hayal kırıklığıyla dolu.

Yanan gözlerimi ovuşturuyorum ve kapaklarım taş gibi ağırlaşıyor. "Bilmiyorum küçüğüm."

"Annemi özledim," diyor küçük dudağı titreyerek ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

Uzun bir avuç gün oldu. Metlaklar -on yedi tanesi- bu bölgeyi terk etmedi. Ateşimizin ve belki de yiyeceğimizin kokusunu alıyorlar ve bu yüzden mağaramızın hemen dışında gezinip bekliyorlar. Burada olduğumuzu biliyorlar ama bizden ne çıkaracaklarını bilmiyorlar. Yaklaştıklarında, acı verecek kadar zayıf olduklarını görebiliyorum ve sürekli uçurum duvarlarını kazarak yiyecek sarmaşık parçaları arıyorlar.

Sanırım bizi beklemeye karar verdiler ve bunun farkına varmaları da endişe verici. Ateşimiz için yakıtımız azaldı ve bittiğini anladıklarında, saldırana kadar daha da cesaretlenecekler. Saldırdıklarında neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Metlaklar her şeyi yiyebilir ve bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Düşünmeye çalışarak alnımı ovuşturuyorum. Zihnim bulanık ve fırtınadan beri uyumadım. Uyuyamam çünkü Zalene'me göz kulak olmalıyım. O küçük ve korunmaya ihtiyacı var ve eğer ateş sönerse, metlakların anında mağaramıza gireceğinden endişeleniyorum.

Dinlenebilseydim belki bizi buradan çıkaracak bir plan yapabilirdim ama yorgunluktan ölüyorum. Küçük kızımı koruma ihtiyacının ötesini düşünemiyorum.

"Baba," diye fısıldıyor Zalene yine, dizime

dokunarak. "Ne oldu?"

"İyi görünmüyorsun. Gözlerin kıpkırmızı ve altlarında siyah gölgeler var." Kucağıma tırmanıyor ve yüzünü boynuma yaslıyor, boynuzları çenemi dürtüyor. "Hasta değilsin, değil mi?"

"Hayır, küçüğüm," diye onu rahatlatıyorum, sırtını sıvazlıyorum. "Sadece yorgunum." "O zaman neden uyumuyorsun?"

Ağır iç çekişime engel olamıyorum. "İsterdim Zalene ama metlakların yaklaşmadığından emin olmak için mağara girişini izlemeliyim. Ateşi de devam ettirmeliyim. Gökyüzünü izlemeliyim. Ben-"

Küçük eli göğsüme dokunuyor, okşuyor. "Bunları yapabilirim baba."

"Hayır, Zalene-"

"Yapabilirim baba," diye beni rahatlatıyor. "Burada oturup dışarıyı izleyebilirim. Ölmemesi için ateşi karıştırabilirim. Yardım edebilirim. Ve metlaklar hareket ederse sana haber verebilirim. Seni uyandırırım."

Kumlanmış, ağrıyan gözlerimi tekrar ovuşturuyorum. "Bilmiyorum..."

"Tam burada yanına oturacağım baba," diyor hevesle ve girişin ön tarafında yanıma geçerek gösteriyor. "Ve metlakları çok yakından izleyeceğim. Eğer hareket ederlerse seni uyandırırım ve sen de icabına bakarsın." Bana gülümsüyor, çok hevesli.

Ve ben çok ama çok yorgunum. Belki de bu yüzden kabul ediyorum.

"Mağaraya yaklaşırlarsa beni uyandıracak mısın?"

"Oui, Papa."

"Peki ya olağandışı bir şey

yaparlarsa?" "Evet."

"Peki ya yangın sönmeye başlarsa?"

Bana başını sallıyor, tüm hevesiyle. "Yapabilirim, baba."

Kararsızım. O henüz çok küçük ama ben çok yorgunum ve yakında bu mağaradan ayrılıp köye dönmemiz gerektiğini biliyorum ve biraz uyumayı başaramazsam bunu yapamayacağım.

Fazla seçeneğim yok. Mağara duvarına yaslanmadan önce kızımın başını okşuyorum. "Bir an için gözlerimi kapatacağım..."

"Sana göz kulak olacağım baba," diye söz veriyor ama ben çoktan uyumuşum.

"PAPA," diye fısıldar Zalene.

Sarsılarak uyandım. Sanki bir dakikadan daha uzun süre uyumamışım gibi hissediyorum. "Ne?"

"*J'entends Maman.*"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Annesini duyduğunu söyleyerek ne demek istiyor? Ama sonra... Ben de duyuyorum. Mar-lenn'in anadili Fransızca'dan yüksek bir çığlık geliyor. "*Casse-toi! Cours, connard! Allez-vous en ou je vais vous casser les couilles!*"

Arkadaşım burada. Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Ayağa kalkıp Zalene'i korumacı bir şekilde arkamdan iterken, diğerlerinin seslendiğini ve bağırdığını duyuyorum. Mağara girişinin üzerindeki perdeyi kenara atarak ilerliyorum ve onları görüyorum.

Babam, Borran.

Kardeşim Salukh.

Vadren. Ve sonra eşim, benim güzel, vahşi Mar-lenn'im. Hepsinin elinde meşaleler var ve onları mağaramızdan kısa bir mesafe ötede çömelmiş, yemeğimizi yemek için bekleyen metlaklara doğru sallıyorlar.

Tabii ki benim vahşi Mar-lenn'im peşimden geldi. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermez. Göğsümde saf bir sevinç ve rahatlama kahkahası kabarıyor ve Zalene'nin elini tutuyorum, mağaradan çıkıp onlara yaklaşırken tökezliyorum.

Salukh yanıma geliyor, ağzı eğlenceyle seğirirken bile kızımı kucağına alıyor. Mar-lenn yan tarafta, ateşimizden ve çıkardığı gürültüden kaçışan metlaklara küfürler savurmaya devam ediyor. "Arkadaşın ne diyor?" diye soruyor kardeşim.

"Kibar bir şey değil," diyorum ona ve rahatlamış bir şekilde onlara bakıyorum. "Geldiğinize sevindim."

Mar-lenn elinde meşaleyle yanıma doğru yürüyor. Gözleri hem alev alev yanıyor hem de yaşlarla dolu. "İyi misin?" Yanağıma dokunurken eli titriyor. "Zalene?"

"İyiyim," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece bir noktaya sıkıştım ve ayrılamıyorum."

"Güzel," diyor ve örgümü tutarak yüzümü sert ve şiddetli bir öpücük için kendi yüzüne doğru çekiyor.

Babamın ve diğerlerinin kıkırdadığını duyabiliyorum.

"*Anne*," diyor Zalene ve sonra kızımıza uzanırken meşaleyi eşimin elinden alıyorum. Salukh onu teslim ediyor ve sonra Mar-lenn Zalene'nin yüzünü defalarca öpüyor ve Zalene rahatlayarak hıçkırıyor, kızımıza ve benim bacağıma da tutunuyor.

"*Anneni* korkuttun," der Zalene'ye burnundan soluyarak akan gözyaşları arasında. "Hem seni hem de babanı."

"Geri dönecektik," diyor Zalene tatlı tatlı.

"Her zaman," diye kabul ediyorum ve sonra bacaklarım görünüşte güçsüzleşiyor. Sendeliyorum, meşalem düşüyor ve Vadren beni tutmak için orada.

"Zennek?" Mar-lenn ağlıyor ve sonra elleri üzerimde gezinerek yara arıyor. "Neren yaralı?"

"Sadece yorgunum," diye itiraf ediyorum.

"Babam bütün bu süre boyunca hiç uyumadı," diyor Zalene heyecanla. "Gözleri delik gibi, değil mi *anne*?"

"İşte," diyor Salukh ve kolumu omuzlarına doluyor. "Bana yaslan kardeşim. Gece olmadan köye dönmemiz gerek ve önümüzde uzun bir yol var."

"Evet, eve gitme vakti geldi," diye kabul ediyorum ve sonra devriliyorum.

MARLENE

Kucağımda oturan Zalene'nin küçük yüzünü tekrar tekrar öpüyorum. Onu yüzlerce kez öpebilirim ve bundan asla bıkmam. Ona sıkıca sarılıyorum ve ailesinin kulübesinde kürkten bir yuvada uyuyan eşime bakmaya devam ediyorum. Şifacı onu gördü ve hiçbir sorunu olmadığını, sadece uykuya ihtiyacı olduğunu söyledi; bu yüzden ben küçük kızımı öpücüklere boğarken ve Kemli hepimizin üzerine titrerken o uyuyor.

"*Anne*, dur," diye kıkırdıyor Zalene, ben bir öpücük turu daha atarken yüzümü itiyor.

"Asla." Sırf annesi olduğum için onu tekrar öpüyorum. "Sen babanla dışarıdayken ve ben burada yalnız ve korkmuşken kaçırdığın tüm öpücükleri telafi ediyorum."

"Korkmana gerek yok," diyor bana, tüm otoritesiyle. "Senin için babama göz kulak oldum."

"Şimdi mi?" Bunu kibirli bir şekilde söylemesi bile çok sevimli. Zennek kürklerin içinde kıpırdanırken onun küçük boynuzlarından birini çimdikliyorum. "*Büyükanne*'yi görmeye git ve yiyecekleri kontrol et, hmm?"

Kucağımdan atlıyor ama hemen Kemli'nin yanına gitmiyor. Onun yerine Borran onu kapıyor ve Borran ona çocukken bir metlakla tanıştığı zaman hakkında bir hikaye anlatırken hemen dizine oturuyor. Vadren karşımdaki masada oturuyor.

ateş yakıyor, Zalene'nin boyutlarında görünen bir başlığa saçak dikeyor ve mutfağında Kemli'nin yahniye koymak için kök doğradığını duyabiliyorum. Salukh, yaşlı Drenol'u da getirecek olan Tiffany ve Lukti'yi almak için eve döndü. Kemli'nin yaptığı yemek miktarına bakılırsa Stacy ve bebekleri de gelecek. Bu gece herkes kulübeye doluşacak çünkü onlar aileden.

Benim için sorun değil. Onların sevgisi bizi şımartıyor. Kızımın *büyükbabasının* kollarında gülüşünü izliyorum ve Kemli onların hareketleri karşısında başını sallıyor. O gün onlardan Zennek'i bulmama yardım etmelerini istememe bile gerek kalmadı, gitmeye hazırıldılar. Zennek yürüyemeyecek kadar yorgun olduğunda Salukh onu eve taşıdı. Kimse daha azını beklemiyordu, çünkü onlar sadece bir aile ve aile birbiri için bunu yapar.

Uyurken onu kontrol etmek için dostuma dönüyorum ve beni şaşırtarak beni izliyor, ağzında rahat bir gülümseme var. Elime uzanıp avucuma bir öpücük konduruyor ve tüm ihtiyaç, sıcaklık ve endişe sanki içimden patlayacakmış gibi geliyor. Sarsılarak ayağa kalkıyorum ve elini çektiştiriyorum. "Eve gitmemiz gerekiyor," diye diğerlerine duyuruyorum.

"Öyle mi?" Kemli soruyor. Yüzümü gördüğünde gözleri doluyor. "Tabii ki. Zalene, *büyükanne*ye doğrama işinde yardım eder misin?"

Vadren, "Bıçağımı kullanabilirsin," diye teklif ediyor ve Zalene bu teklif karşısında neredeyse kendini Borran'ın kucağından atıyor. Kılıflı bıçağı almak için çabılıyor ve tezgahda Kemli'nin yanında durana kadar onu kılıfında tuttuğunu görmek beni memnun ediyor.

"Geri dönecek misin?" Borran eğlenerek sorar.

Ben cevap veremedim dostumun iri elleri omuzlarımı kavırıyor ve boynuma sokuluyor. Tek söylediği "Belki," oluyor ve kuyruğunun botumun etrafında kıvrıldığını hissediyorum. Bu benim Zennek'im için şaşırtıcı derecede gösterişli ve tek yaptığı karnımdaki ihtiyaç ateşini körüklemek.

"Yolun hemen aşağısındayız," diyorum tereddüt ederek. Bir yanım eşime duyduğum ihtiyaçla yanıp tutuşuyor ama bir yanım da küçük kızımı tekrar kucaklamak ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamak istiyor.

Zalene başını kaldırmadan, "Hoşça kal *anne*," diyor ve büyük bir kök parçasını doğruyor.

Zennek kulağıma "*Partonlar*," diye mırıldanıyor ve bu beni ikna ediyor. Tekrar elini tutup arkamdan sürüklüyorum, kapıdan çıkıp kulübemize giden patikaya doğru ilerliyorum. Vadren ve Borran'ın bize eğlenerek güldüklerini duyabiliyorum ama umurumda değil. Arkadaşımı geri aldım. Şu anda vücudumdan geçen aciliyeti anlıyorlar.

Zennek'im yeniden kollarımda ve ona bu konuda ne hissettiğimi göstermeyi planlıyorum.

Kulübemize varıyoruz ve ateş yine sönmüş, içerisi o kadar soğuk ki nefesimin yüzümün önünde puf puf olduğunu görebiliyorum. Ama umurumda değil. Kürklerimiz önüne gelene kadar Zennek'i peşimden sürüklemeye devam ediyorum ve onu yatağa doğru itiyorum.

Geriye doğru kürklerin üzerine düşüyor, bir kıkırdama kaçıyor. "Görüyorum ki beni özlemişsin, dostum?"

Cevap veremiyorum. Nasıl hissettiğimi, ne kadar kaybolmuş, korkmuş ve yalnız hissettiğimi, onu bir daha asla göremeyeceğimden ne kadar korktuğumu anlatan kelimeleri söyleyemiyorum. Onun yerine üzerine atlıyorum, kalçalarımı onunkilerin üzerinde kaydırıyorum ve dişlerimiz çarpışacak kadar şiddetli bir şekilde ağzını öpmek için büyük bedeninin üzerine eğiliyorum.

Zennek dudaklarıma karşı inliyor. Elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve beni sikinin sert uzunluğuna doğru iterek bacaklarımın arasına giriyor.

"Şimdi," diyorum ona Fransızca. "Çabuk ol. Sana içimde ihtiyacım var, *mon couer*." Kalın, sıcak giysileri tenime yakın tutan kemerli kürkleri çekiştirerek vücudumdaki katmanları çıkarıyorum. O da kemerimi kavırıyor, düğümünü gevşetiyor ve sonra bir kenara fırlatıyor.

Bir an sonra, tıpkı ilk tanıştığımız günlerde yaptığı gibi tozluğumun ağnı yırtıyor ve bu içimde sıcak bir ihtiyaç dalgası gönderiyor. Kalçalarını kaldırıyorum ve o da peştamalını yırtıyor ve sonra içime derinlemesine giriyor.

Parmaklarımı göğsüne bastırarak haykırıyorum. "Zennek!"

"İşte," diye homurdanıyor. "Tam burada, ıslak amının içinde." Ve tekrar derinlere doğru itiyor, mahmuzu içime pompalarken klitorisime sürtünüyor.

"Bunu hissediyor musun? Benim sana sahip çıkmamı?"

"*Oui*," diye inliyorum. "*Oui. Oui. Je t'aime, Zennek*," diyorum ona vücuduma her sert darbesinde. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

İçime girerken hareketleri vahşice, bedenlerimiz ilkel bir kucaklaşmaya kilitlenmiş durumda. Her hamlesi sert olduğu kadar düzensiz ama hepsini seviyorum. Beni bu kadar sert almasını seviyorum, vücudumdaki tüm korku ve endişeyi atmaya ve bana lezzetli bir serbest bırakmadan başka bir şey bırakmamaya kararlı. Orgazm omurgam boyunca kıvrılıyor, yükseliyor ve vücudumun içinde inşa ediyor ve ben onu memnuniyetle karşılıyorum.

"Benim cesur küçük dostum," diyor, kalçalarımı sıkıyor ve bir sonraki hamlenin daha da derin hissedilmesi için beni ona doğru itiyor. "Benim vahşi Mar-lenn'im. Peşimden geldin, değil mi? Eşine ihtiyacın vardı."

Sert bir hamleyle ve gözyaşı patlamasıyla boşalıyorum. Son birkaç günün tüm duyguları boşalmamla birlikte içimden dökülüyor ve sonra sanki tüm kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Beni ustalıkla ters çevirip içime girerken hıçkırıyorum, çenemi tutup öpmeden önce dudaklarıma pis sözler fısıldarken bile derinlere itiyor.

Bir an sonra üzerime titreyerek geliyor ve sonra sessizleşiyoruz, onun nefes nefese kalması ve benim burnumu çekmem dışında ses yok. Zennek beni kendine doğru çekiyor, ağırlığıyla neredeyse beni boğuyor, ama onun oradaki hissi hoşuma gidiyor ve şikâyet etmiyorum. "Buna ihtiyacım vardı," diyorum ona ve boğazımda yükselen hıçkırıktan nefret ediyorum.

Zennek kıkırdıyor ve çenemi, yanağımı, burnumu öpüyor, ağzını tekrar tekrar küçük ısırıklarla tenimde gezdiriyor. "Çok endişeli ve gergindin. Bana her dokunduğunda bunu hissedebiliyordum."

"Her şeyi kaybettiğimi düşündüm," diye itiraf ediyorum. "Tıpkı *annem* öldüğünde olduğu gibi. Ve tüm işaretler kötüydü, tekrar tekrar, ama ben onları görmezden geldim. Belki de görmezden gelmemeliydim."

"Buradayız," diyor bana, burnumun ucuna bir öpücük kondurarak. "Vahşi küçük kızımızı sağ salim geri getirmedim mi?"

Buna gülümsüyorum, çünkü Zalene bu kadar genç biri için harika bir iş çıkardı. "Harika bir avcı olacak," diye itiraf ediyorum. "Ve sen de ona iyi baktın. Bakacağını biliyordum. Ben sadece... ne düşüneceğimi bilemedim."

Basit bir okşamayla yanağıma dokunuyor ve sonra teneğimin bağcıklarını çözmeye başlıyor, boynumu ortaya çıkarıyor, böylece oraya da öpücükler kondurabiliyor. "Bazen avlanmak için ayrılmam gerekiyor ve hava kötü olabilir. Bu bizi ayrı tutacak ama sadece bir süreliğine. Her zaman sana geri döneceğim, dostum. Sonsuza dek yanından ayrılabilceğimi mi sanıyorsun? İmkânsız. Sensiz ben bir bütün değilim."

Ellerimi sevgili vücudunda gezdiriyorum, başına, omuzlarına dokunuyorum, boynuzlarını okşuyorum. "Aptalca davranıyordum, değil mi?"

"Hayır," diyor ve tenimi ortaya çıkarırken daha da fazla öpüyor. Daha aşağıya iniyor, kürkleri kenara itip göğüslerimi ortaya çıkarırken bile siki bedenimden kurtuluyor. Zennek'in döne döne çiftleştikten sonraki dayanıklılığına alışkınım ve ara vermeden önce iki kez boşalması gerektiğini ve ilk orgazmın sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

"Ben sadece... *Annemin her zamanki* gibi bana göz kulak olacağını düşünmüştüm ama günlerdir hiçbir şey görmedim." Kürklerin üzerinde kayıyorum. "Belki de her şey sadece kafamın içindedir."

Zennek sessiz. Diliyle meme ucumu okşayıp hafifçe yuvarladıktan sonra yaladığında inliyorum. "Sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Ne?"

"Mağaramızdayken Zalene'i meşgul ettim."

"Mmm." Ağzı meme ucuma harika şeyler yapıyor, alt tarafıyla tam da sevdiğim gibi alay ediyor.

"Bana gösterdiğin oyunları oynadık-tic tac toe ve I spy."

Soğuk geceler için en sevdiği iki eğlence. Zalene her iki oyunu da bizimle oynamayı çok seviyor ve birlikte oynadıklarını düşündükçe gülümsüyorum. "Sen iyi bir babasın."

"Dikkatimi dağıtma," diyor kıkırdarak ve karnımın alt kısmını öpüyor. "Bunu sana söylüyorum çünkü önemli."

"Özür dilerim." O kadar da üzgün değilim. Şiddetli bir yeniden birleşme seksinden sonra konuşmak seks kadar önemlidir.

"Birçok kez casusluk oynadık," diyor bana, göbeğimi okşuyor ve tüm vücuduma gıdıklayıcı küçük hisler gönderiyor.

Sesindeki tonlamaya gülüyorum. Zalene bir oyunun eğlenceli olduğu ama aynı oyunu yirmi tur oynamanın daha da eğlenceli olduğu ve bir ebeveyn için yorucu hale geldiği bir yaşta. Onun için yorucu bir zaman olduğunu söyleyebilirim. "Zavallı dostum." Parmaklarımı gür saçlarının arasından geçiriyorum. "Peki bu kadar küçük bir mağarada ne gözetledin?"

Başını kaldırıp amımın üzerinde gezdiriyor. "Sana anlatmaya çalıştığım şey bu, Mar-lenn. Casusluk oynardık ve her oynadığımızda kalpleri görürdüm."

Kalbim şaşkınlıkla sıkışıyor. "Ne?"

Zennek başını sallar. "Zalene de onları gördü. Bana onları işaret etti. Kah keklerinden biri kalp şeklindeydi. Tic tac toe için kullandığımız taşlar. Mağaranın kayasında bile bir kalp şekli vardı. Karda kalpler vardı. Kömürlerde kalpler. Her yerde kalpler vardı. Sonra Zalene postları üzerinde çalıştı ve her postun kenarında kalpler görmeye devam etti."

Gözlerim yaşla doldu. "Ne diyorsun?" diye fısıldamayı başardım.

"Belki de *annenizden* hiçbir işaret almadığınızı söylüyorum çünkü o bizimle birlikteydi ve bizi izliyordu."

Küçük bir hıçkırık daha boğuluyorum, bu seferki sevinç ve şaşkınlıktan. Beni öpmek için yaklaşıyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum, bir süreliğine ona sarılmak istiyorum. "Bunu sadece beni memnun etmek için söylemiyorsun değil mi?"

"Yalan söylemiyorum," diyor yanağımı okşayarak. "Onları bana gösteren Zalene'di. O yüzden endişelenme dostum. Her şey olması gerektiği gibi."

Belki de haklıdır. Belki de *annem* bu hafta sessiz kaldı çünkü eşimi ve küçüğümü kolluyordu. İçim öylesine acı dolu bir sevgiyle doldu ki, annemin ruhuna ve beni dinliyor olabilecek diğer ruhlara sessiz bir teşekkür göndererek onun göğsüne karşı sessiz gözyaşları döküyorum.

Ailemi bana getirdiğiniz için teşekkür ederim. Merci de m'avoir rapporter ma famille.

Zennek gözyaşlarını silerek, "Kalbim seninle, benim tatlı Mar-lenn'im," diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona ve sonra bir elimi başının üstüne koyuyorum, yaramaz tarafım geri dönüyor. "Şimdi aşağı in ve eşinin amına karşı görevini yerine getir, çünkü geri dönmemiz için çok zamanımız yok."

Zennek kıkırdıyor ve onu indirmek için başını itmeme izin veriyor. "Ah, dostum. Bütün gece bizim." Kalçama bir öpücük konduruyor. "Bundan daha uzun bir zamanımız da var. Sonsuza kadar zamanımız var."

Belki de öyle.

Buz Gezegeni Barbarları'nı ve 'OG' orijinal kabilesini benimle birlikte ziyaret ettiğiniz için TEŞEKKÜRLER! Yazarın notu ve bu serideki diğer kitapların bağlantıları için bir sonraki sayfaya geçin!

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Bir başka Ruby Dixon kitabının daha sonuna kadar geldiğiniz için teşekkür ederim. Dışarıda milyarlarca yazar olduğunu biliyorum ve okuyucularımın her birini içtenlikle takdir ediyorum. Sizler benim devam etmemi sağlıyorsunuz ve bunu tüm samimiyetimle söylüyorum. Ejderhalar ve barbarlar konusunda benim kadar hevesli olmasaydınız, zavallı Ruby'nin şapkasını uzun zaman önce asmış olurdu :) Başka bir şeye başlamadan önce, sadece teşekkür etmek istiyorum. Candy Crush (ki bu harika) ve *Desperate Housewives* (yine harika) ile dolu bir dünyada, benimle ve mavi adamlarla birkaç saat geçirmeyi seçtiğiniz için mutluyum.

Marlene'in hikayesi uzun zamandır arka planda duruyordu, değil mi? Onu ilk yazdığım da, asla kendi hikayesine sahip olamayacak bir arka plan karakteriydi. Söylemeye cesaret edersem, kırmızı gömlekli olabilirdi... diğer bir deyişle, top yemi. Aslında bir zamanlar kabilenin çoğunu yeniden ziyaret etmek ve öldürmek için BÜYÜK BİR PLAJ planlarım vardı, ancak her hikaye ilerledikçe ve daha fazla insanın sonsuza dek mutlu olduklarını gördükçe, benim için daha da zorlaştı... herhangi birinden kurtulmak. Herkesi mutlu görmek hoşuma gidiyordu. Sizi terletmek isteyen gerçekten sinirli bir yazar olsaydım, daha fazla insanı öldürürdüm... ama Ekran'ın ölümüne herkes (ben de dahil) o kadar üzüldü ki, bu fikirden vazgeçtim ve bir süredir ihmal ettiğim herkese mutlu sonlar verme konseptini yeniden gözden geçirdim.

Ariana'nın bir hikayesi var. Marlene'in bir hikayesi var. Yakında Nora ve Megan'ın da kendi hikayeleri olacak. Yani...yaşasın veba yok mu? :)

Marlene'i hiç ele almamamın bir başka nedeni de onun her zaman çok yerleşik olmasıydı. Onun rezonansı ile kabileye döndükleri zaman arasında büyük ve çılgınca olaylar yaşanmadığını biliyordum ve bunun kimse için yeterli bir hikâye olduğundan emin değildim... ama büyük bakire barbarını baştan çıkaran bir kadın kahramanın erkek yiyicisi hakkında hoş, rahat küçük bir hikâyenin rahatlatıcı bir yanı var, değil mi? Çığır açacak bir şey olmasına gerek yok. Sadece okuması eğlenceli olmalı. Eski dostları tekrar ziyaret etmek ve merhaba demek güzeldir ve bu kitabı yazmak da öyle hissettirdi. Göçük yok, metlak ayaklanması yok, salgın yok - sadece tatlılık ve seksi zamanlar.

Vebaları Icehome'a

saklayacağım. Şaka yapıyorum.

GERÇEKTEN, ŞAKA YAPIYORUM. LÜTFEN BANA NEFRET MAILİ GÖNDERMEYİN. :)

(Ateş Kanı Ejderhaları'nda veba salgını vardı zaten!)

Marlene de her zaman çok bağımsız bir karakter olmuştur. Zennek de öyle. Kabiledeki Stacy, Maylak ya da Georgie gibi bazı insanlar insanların arasında ve olayların içinde olmaktan çok mutlu oluyorlar. En başından beri Marlene'in öyle olmadığını biliyordum. Kendine özgü bir yaratık ve canı ne isterse onu yapıyor ve o gün kabileye merhaba deyip dememeyi pek umursamıyor. Zennek de utangaç, bu da neden kendi içlerine kapandıklarının bir parçası. En çok Marlene ve Zennek ile mutlular :)

Elbette bir de aile var. Geniş aile - anneler ve erkek ve kız kardeşler - bir kabile olarak çok fazla oynamadığım bir şey. İnsanlar gelmeden on beş yıl önceki büyük khui hastalığından sonra (dostum, vebayı gerçekten sevdiğimi söyleyebilirsin, değil mi?) kabilenin büyük bir kısmı öldü, geriye çok sayıda yetim ve aile parçası kaldı. Buna ek olarak, yaşaması zor bir yer, bu yüzden zaten kötü giden avlardan veya ağır yaralanmalara yardım edecek şifacıların olmadığı zamanlardan parçalanmış ailelerimiz var. Herkes birilerini kaybetti. Ama... Zennek'in erkek ve kız kardeşleri var. Marlene daha yeni annesini kaybetti ve Zennek'in büyük bedenine alışmak zorunda.

ve ben de bu konuya ışık tutmak istedim. Onların da bu maceranın bir parçası olması çok eğlenceliydi!

(Aile dinamiklerinden bahsetmişken, Vadren'in Borran ve Kemli'nin kürklerinin içinde takılması ve onlara katılması? Onun da biraz mutlu olmasını istedim. Marlene'in dediği gibi, eğer herkes mutluyorsa, biraz sıra dışı olması kimin umurunda? Aslında onların gevşek üçlüsünü gerçekten seviyorum çünkü aşkın değiştiğini ama kalpte her zaman daha fazlası için yer olduğunu gösteriyor).

Ayrıca - Zennek. Benim kızarmış, tatlı, kalın Zennek'im. Ne kadar tatlı. Onu yazmaya bayıldım - ve Marlene ile olan telaşlı dinamiğine. Ayrıca gizliden gizliye biraz edepsiz konuşmasını ve başlangıçtaki utangaçlığını atlattıktan sonra kontrolü ele almasını da sevdim. Kısa sürede yazmayı en sevdiğim kahramanlardan biri oldu ve umarım siz de aynı fikirdesinizdir!

Bir süre daha devam edeceğim, bu yüzden karakter tartışmamı bir Fransız tartışmasıyla tamamlayacağım. Gah. ÇOK. ÇOK. FRANSIZCA. Sadece bağlam içinde ne tartıştıklarının anlaşılmasını sağlayacak kadar Fransızca kullanmaya çalıştım. Aksi takdirde, ya metinde yeniden ifade ettim ya da Marlene'in İngilizce konuşmasını tercih ettim, çünkü sadece kitabımı okumak için dışarı çıkıp bir çevirmen almak zorunda kalmanızı istemiyorum. Marlene'in hikayesinde İNANILMAZ bir yardım aldım. Sophie L.

- Bir okuyucu ve Fransızca öğretmeni - beni okumayı ve düzeltmeyi teklif etti ve Marlene'i doğrulamama yardımcı olmak için o kadar harika bir iş çıkardı ki, Sophie'nin mükemmelliği karşısında alçakgönüllüyüm ve şimdi onun adını bir karaktere falan vermem gerekiyor. Sophie, çok teşekkür ederim. Bu noktadaki tüm hatalar bana ait elbette. Bir atı suya götürebilirsiniz, ama içmesini sağlayamazsınız ve aynı şekilde, bir yazarı kötü Fransızcasını düzeltmesi için yönlendirebilirsiniz, ancak yeni hatalar yaparsa elini klavyeden uzaklaştıramazsınız. Umarım her şey doğru okunur. :)

(Tekrar teşekkürler, Sophie!!)

Icehome için çok fazla sevgi ve destek olduğunu biliyorum ve Croatoan'daki bu ziyaretten sonra, önümüzdeki iki kitap da Icehome olacak, bu da daha geniş hikayenin ilerleyeceği anlamına geliyor. Bizi izlemeye devam edin! Elimde eğlenceli şeyler var.

Çok sevgiler,

Ruby!

Not: Kitaplar hakkında konuşmayı ve Facebook gruplarını seviyorsanız, benim, Alexa Riley'nin, Ella Goode'un ve Kati Wilde'ın uğrayıp her türden kitabı konuştuğumuz [bir Club Book Fort'umuz](#) var - bizim ve diğer insanların. Lütfen uğrayın ve merhaba deyin!

KARAKTER KADROSU

Croatoan'da

Çiftleşmiş Çiftler ve yavruları

Vektal (Vehk-tall) - Sa-khui'lerin şefi. Georgie ile çiftleşti.

Georgie - İnsan kadın (ve insan dişilerin gayri resmi lideri). Eşiyle birlikte çifte liderlik rolünü üstlendi. Şu anda üçüncü yavrusuna hamile.

Talie (Tah-lee) - İlk kızları.

Vekka (Veh-kah) - İkinci kızları.

Maylak (May-lack) - Kabile şifacısı. Kashrem ile çiftleşti.

Kashrem (Cash-rehm) - Eşi, aynı zamanda bir deri işçisi.

Esha (Esh-uh) - Genç kızları.

Makaş (Muh-cash) - Onların küçük oğlu.

Sevvah (Sev-uh) - Kabile büyüğü, Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi

Oshen (Aw-shen) - Kabile büyüğü, eşi

Sessah (Ses-uh) - En küçük oğulları (şu anda Icehome plajında)

Ereven (Air-uh-ven) Avcı, Claire ile çiftleşti.

Claire - Ereven ile çiftleşti

Erevair (Air-uh-vair) - İlk çocukları, bir oğul

Relvi (Rell-vee) - İkinci çocukları, bir kız

Liz - Raahosh'un eşi ve avcısı. Şu anda Icehome sahilinde.

Raahosh (Rah-hosh) - Eşi. Bir avcı ve Rukh'un kardeşi. Şu anda Icehome sahilinde.

Raashel (Rah-shel) - Kızları.

Aayla (Ay-lah) - İkinci kızları

Ahsoka (Ah-so-kah) - Üçüncü kızları.

Stacy - Pashov ile çiftleşti. Kabilenin gayri resmi aşçısı.

Pashov (Pah-showv) - Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli, Zennek ve Salukh'un kardeşi. Stacy'nin arkadaşı. Şu anda Icehome sahilinde.

Pacy (Pay-see) - İlk oğulları. Tash

(Tash) - İkinci oğulları.

Nora - Dagesh'in eşi. İkinci bir rezonanstan sonra şu anda hamile.

Dagesh (Dah-zhesh) (g sesi yutulur) - Eşi. Bir avcı. Anna & Elsa - İkiz kızları.

Harlow - Rukh'un eşi. Bir zamanlar Yaşlılar Mağarası'nın tamircisiydi. şu anda Icehome sahilinde.

Rukh (Rookh) - Eski sürgün ve yalnız. Orijinal adı Maarukh. (Mah- rookh). Raahosh'un kardeşi. Harlow'un eşi. Rukhar'ın babası. şu anda Icehome sahilinde.

Rukhar (Roo-car) - Oğulları.

Daya (dye-uh) - Kızları.

Megan - Cashol'un eşi. Holvek'in annesi. Hamile.

Cashol (Cash-awl) - Megan'ın eşi. Avcı. Holvek'in babası. Holvek (Haul-vehk) - oğulları.

Marlene (Mar-lenn) - Zennek'in insan eşi. Fransızca.

Zennek (Zehn-eck) - Marlene'in eşi. Zalene'nin babası. Pashov, Salukh ve Farli'nin kardeşi. şu anda Icehome sahilinde.

Zalene (Zah-lenn) - Marlene ve Zennek'in kızı.

Ariana - İnsan dişi. Zolaya'nın eşi. Kabile kitleri için temel okul 'öğretmeni'.

Zolaya (Zoh-lay-uh) - Avcı ve Ariana'nın eşi. Analay ve Zoari'nin babası.

Analay (Ah-nuh-lay) - Onların oğlu.

Zoari (Zoh-air-ee) - Yeni doğan kızları.

Tiffany - Dişi insan. Salukh ile çiftleşi. Kabile botanikçisi.

Salukh (Sah-luke) - Avcı. Kemli ve Borran'ın oğlu, Farli, Zennek ve Pashov'un kardeşi. şu anda Icehome sahilinde.

Lukti (Lookh-tee) - Onların oğlu.

Aehako (Eye-ha-koh) - Kira'nın eşi, Kae'nin babası. Sevvah ve Oshen'in oğlu, Rokan ve Sessah'ın kardeşi.

Kira - İnsan kadın, Aehako'nun eşi, Kae'nin annesi. Uzaylılar tarafından kaçırılan ilk kişiydi ve uzun süre kulak tercümanı taktı. Yakın zamanda eşiyle ikinci kez rezonansa girdi.

Kae (Ki - 'sinek' ile kafiyeli) - Onların kızı.

Kemli (Kemm-lee) - Kadın yaşlı, Salukh, Pashov, Zennek ve Farli'nin annesi. Kabilenin bitki uzmanı.

Borran (Bore-awn) - Eşi, yaşlı. Kabile biracısı.

Josie - İnsan kadın. Haeden ile çiftleşi. şu anda üçüncü kez hamile.

Haeden (Hi-den) - Avcı. Daha önce Zalah ile eşiledi ancak eşişme tamamlanamadan khui hastalığında (khui ile birlikte) öldü. şimdi Josie ile çiftleşi.

Joden (Joe-den) - İlk çocukları, bir oğul.

Joha (Joe-hah) - İkinci çocukları, bir kız.

Rokan (Row-can) - Sevvah ve Oshen'in en büyük oğlu. Aehako ve Sessah'ın kardeşi. Yetişkin erkek avcı. şimdi Lila ile çiftleşi. 'Altıncı' hissi var.

Lila - Maddie'nin kız kardeşi. *Bir zamanlar işitme engelliydi, yakın zamanda *Tranquil Lady'de revir* aracılığıyla yeniden edinildi. Rokan'a rezonansa girdi.*

Rollan (Row-lun) - İlk çocukları, bir oğul.

Lola (lakabı Lolo) - Yeni doğan kızları.

Hassen (Hass-en) - Avcı. Daha önce sürgün edilmiş. Maddie ile çiftleşti. Şu anda Icehome sahilinde.

Maddie - Lila'nın kız kardeşi. İkinci kazada bulundu. Hassen ile çiftleşti. Masan (Mah-senn) - Oğulları.

Asha (Ah-shuh) - Hemalo'nun eşi. Hashala (merhum) ve Shema'nın annesi.

Hemalo (Hee-muh-low) - Asha'nın eşi. Hashala (merhum) ve Shema'nın babası.

Shema (Shee-muh) - Onların kızı.

Farli - (Far-lee) Kemli ve Borran'ın yetişkin kızı. Erkek kardeşleri Salukh, Zennek ve Pashov'dur. Chompy (Chahm- pee) adında evcil bir dvisti vardır. Mardok ile çiftleşti. Hamile. Şu anda Icehome sahilinde.

Mardok (Marr-dock) - Bron Mardok Vendasi, Ubeduc VII gezegeninden. *Tranquil Lady*'ye geldi. Mekanikçi ve eski asker. Farli'ye tepki gösterdi ve kabile ile birlikte geride kalmayı seçti. Şu anda Icehome sahilinde.

Bek - (Behk) - Avcı. Maylak'ın kardeşi. Elly ile çiftleşti.

Elly - Eski insan köle. Çok küçük yaşta kaçırılmış ve hayatının büyük bir kısmını kafeste ya da köleleştirilmiş olarak geçirmiş. Not-Hoth'a getirilen eski köleler arasında ilk yankılanan. Bek ile çiftleşti. Hamile.

Harrec (Hair-ek) - Avcı. Huysuz. Ayrıca alaycı. Son zamanlarda Kate'e yankılandı.

Kate - İnsan dişi. Son derece uzun ve güçlü, beyaz-sarı kıvrıkcık saçlı. Yakın zamanda Harrec'e yankılandı. Hamile.

Bay Fluffypuff diğer adıyla Puff/Poof - Yetim kar kedisi yavrusu.

Warrek (War-ehk) - Kabile avcı ve Öğretmenim. Oğlum. için Eklan (şimdi vefat etti). Summer'a yankılandı.

Yaz - Dişi insan. Gergin olduğunda konuşurken saçmalamaya meyilli. Satranç meraklısı. Yakın zamanda Warrek'e yankılandı.

Taushen (Tow - inek ile kafiyeli - shen) - Avcı. Yakın zamanda Brooke ile çiftleşti. Bir mutluluk rönesansı yaşıyor. Şu anda Icehome sahilinde.

Brooke - Soluk pembe saçlı insan dişi. Eski kuaför, yeterince yaklaşan herkesin saçını örmekten hoşlanıyor. Taushen ile çiftleşti ve yakın zamanda hamile kaldı. Şu anda Icehome sahilinde.

Vaza (Vaw-zuh) - Dul ve yaşlı. Kadınları süzmeyi sever. Şu anda Icehome sahilinde Gail ile zevk çiftleşmesi yapıyor. Z'hren'in evlat edinilmiş babası.

Gail - Boşanmış yaşlı insan kadın. Dünya'da bir oğlu varmış (ölmüş). Yaklaşık elli yaşlarında. Vaza ile zevk için çiftleşmiş, Z'hren'in evlatlık annesi.

Evlenmemiş Yaşlılar

Drayan (Dry-ann) - Yaşlı.

Drenol (Dree-nowl) - Yaşlı. Lukti'nin arkadaşı.

Vadren (Vaw-dren) - Yaşlı. Bazen Kemli ve Borran'ın yatak arkadaşı.

IPB OKUMA LİSTESİ

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Buz Gezegeni

Barbarlar Barbar

Uzaylı Barbar Aşık

Barbar Maden

Buz Gezegeni Tatili (roman)

Barbarın Ödülü Barbarın Eşi

Barbarın Bebeğine Sahip Olmak (kısık öykü)

Buzdan Bebekler (kısık öykü)

Barbarın

Dokunuşu

Sakinleştirici (kısık

öykü) Barbarın

Evcilleştirilmesi

Artçı Sarsıntılar (kısık

öykü) Barbarın Kalbi

Barbarın Umudu Barbarın

Seçimi Barbarın Kefareti

Barbarın Hanımı Barbarın

Kurtarışı Barbarın

Alaycılığı

Noel'den Önce Barbar (roman) Barbarın

Sevgilisi

Barbarın Sevgilisi

RUBY DIXON TARAFINDAN DA

ATEŞ KANI EJDERHALAR

Kanındaki Ateş

Öpücüğündeki Ateş

Kucağındaki Ateş

Öfkesindeki Ateş

Ruhundaki Ateş

Damarlarındaki

Ateş

ICEHOME

LAUREN'İN BARBARI

VERONİCA'NIN

EJDERHASI

WILLA'NIN

CANAVARI GAIL'İN

AİLESİ ANGIE'NİN

GLADYATÖRÜ

CORSAIRS

KORSANIN TUTSAĞI

KORSANIN YATAĞINDA

KORSAN TARAFINDAN AYARTILMIŞ

KORSANI KANDIRMAK

YALNIZ BAŞINA

HAPİSHANE GEZEĞENİ

BARBAR UZAYLININ POSTA

SİPARİŞİ GELİNİ SONBAHARDA

GÜZELLİK

KRALIN EVDE KALMIŞ GELİNİ

UZAYLI SUİKASTÇİNİN UYGUN KARISI

BEDLAM KASAPLARI

Bedlam Kasapları, Cilt 1-3: Off Limits, Packing Double, Double Trouble

Bedlam Butchers, Cilt 4-6: Double Down, Double or Nothing, Slow Ride Double
Dare You

AYI ISIRIKLARI

VARDİYA: Beş Eksiksiz Roman

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları veya Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook](#)'ta beğenebilir veya [yeni çıkan bültenime abone](#) olabilirsiniz. Devam eden kitapların parçacıklarını ve hayran sanatını paylaşmayı seviyorum! Gelin eğlenceye katılın.

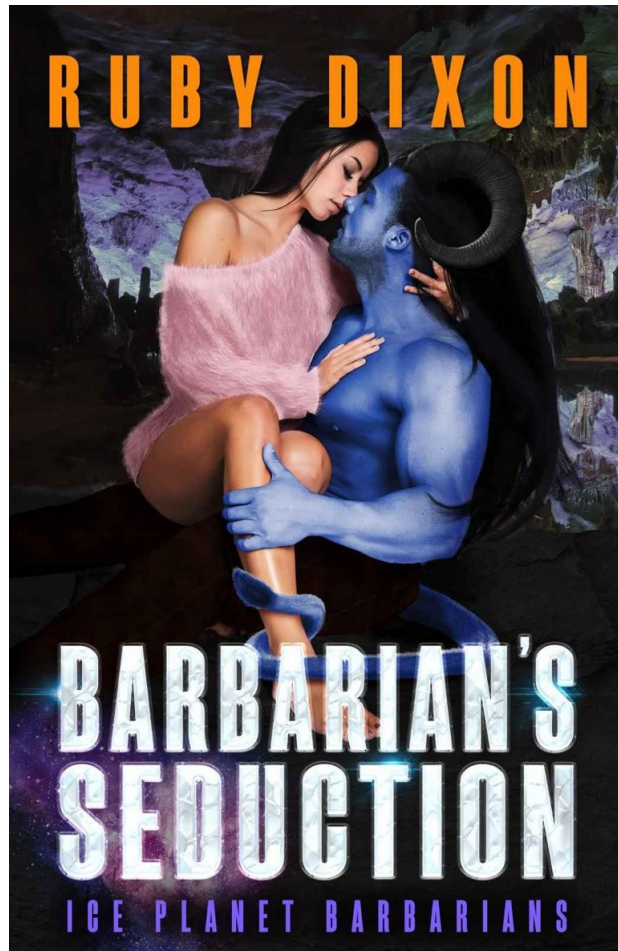
Her zaman olduğu gibi - okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

Not - Ben omzunuzun üzerinden bakmadan kitaplarımı tartışmak ister misiniz? Bunun için de bir grup var! Ruby [Dixon - Blue Barbarian Babes](#) (Facebook'ta) tüm barbar ve ejderha ihtiyaçlarınızı karşılıyor. :) İyi eğlenceler!

PPS - Artık [Instagram](#)'dayım!

RUBY DIXON

BARBARIAN'S
SEDUCTION

ICE PLANET BARBARIANS